

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:59 • 20 Haziran '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

***Balkanlardan elinizi çekin!
Emperyalist müdahaleye hayır!***

**Kahrolsun NATO!
Kahrolsun emperyalist saldırganlık!**

İÇİNDEKİLER

Balkanlara yönelik emperyalist strateji.	7
IMF sermaye adına mutlu döndü ülkemizden	8
POAŞ'ın özelleştirilmesine karşı işçiler iş bıraktı	12
Geleneksel çevrelere zorunlu hatırlatmalar (Orta Sayfa)	16-21
Sermayenin GAP seferberliği ve gerçekler	25
Devrimci tutsaklarla dayanışmayı örelim	27
Zindanlar ve zindancılığın rolü-2.	28-29

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:59 ● 20 Haziran 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İsl. Md.: Yeter Yalçıtay
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ali Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 85Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı	:	
Soyadı	:	
Adresi	:	
Tel	:	

6 Aylık	Yurt içi	2 000 000 TL	1 Yıllık	Yurt içi	4 000 000 TL
☐	Yurt dışı	130 DM	☐	Yurt dışı	260 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

-TL için :0079219-2

-DM için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan

Makina Kalıp'ta grev bitti, Köhler'de direniş sürüyor. Petkim'de, POAŞ'ta ve daha onlarca işletmede, sermayenin saldırılarına karşı yeni direnişlerin tohumları atılıyor.

Esnek üretime karşı başlattıkları grevin başından sonuna kadar, "Sınıfımız için grevdeyiz!" şiarını dillerinden düşürmeyen Makina Kalıp grevcileri, grev bitip, fabrika kapatıldıktan sonra da sınıf dayanışmasının gereklerini yerine getirmeyi sürdürüyorlar. Köhler direnişçilerini ziyaret ediyor, mücadele deneyimlerini ortaklaştırmaya çalışıyor ve kendileri için toplanmış dayanışma fonlarını Köhler direnişine aktarıyorlar. 57. sayımızda yayınladığımız, Almanya'nın Köln kentinden işçilerin Makina Kalıp grevcileriyle dayanışma mesajında bahsi geçen 400 Mark'lık dayanışma fonunun, Grev Komitesi tarafından Köhler direnişçilerine aktarılmasına karar verilmiş bulunuyor.

Özgür Ülke gazetesinin bombalandıktan sonra çıkan ilk haberinin başlığı "bu ateş sizi de yakar" olmuştu. Komünistler bu ülkede yıllardır, çeteleşen devletin sadece Kürt hareketine, sadece devrimci hareketlere karşı suç işlemekle yetinmeyeceğini, çeteleşmenin temelinde sermayenin sömürü düzenini koruma kaygısının yattığını, "bu ateşin" giderek yayılacağını döne döne söyledi. Nitekim işçi sınıfının Kürt sorunu karşısında siyasal sınıf tavrını ortaya koyamadığı, Kürt ulusuna karşı işlenen suçların karşısına dikilemediği koşullarda, çeteler sınıf hareketine de yöneldi. Limter-İş'in basın açıklamasında da yeraldığı gibi, artık sadece devrimciler, sadece Kürt yurtseverleri değil, işçilere yönelik de kaçırma, sendikal faaliyete karşı ajanlaştırma saldırıları artıyor.

Sermaye düzeni ve devleti için daima bir

çıbanbaşı olan zindanlara yönelik saldırılar da dışarıda toplumsal muhalefeti sindirmeye yönelik saldırılara paralel olarak tırmanıyor. Zindanlara yönelik saldırılara barikatı dışarıdan da örebilmek için çeşitli yapıların biraraya gelerek oluşturdukları Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Özgürlük Platformu devrimci dayanışmanın yükseltilmesinin ve işçi sınıfının ve ezilen yığınların bu doğrultuda harekete geçirilmesinin somut bir olanağı olacaktır. İlk etkinliğini 19 Haziran Cuma günü Bayrampaşa Zindanı önünde gerçekleştirecek olan platforma güç ver, devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükselt!

Sermayenin saldırıları yoğunlaşıyor... Direniş mevzileri de genişliyor ama çürüten sisteme ve çeteleşen devlete karşı, en fazla tahammülsüzlüğü en genç nüfus gösteriyor. Liseli gençler her gün yeni bir mevziden dikiliyor karşısına düzenin. Emekçi çocukları yüzlerce lisede binlerce ses oluyor. Düzenin kolluk güçleri hangi lisenin kapısına ekip dikeceklerini bilemiyorlar. Okulda saldırmaya cesaret edemedikleri yerde, gençlerin kitapçı, kafe gibi uğrak yerlerinde saldırıyor, gözaltına alıyor, yıldırmaya çalışıyorlar. Hafta başında, bir grup Kızıl Bayrak okuru liseli, Bakırköy'de, Altamira kitapçısından gözaltına alındı.

58. sayımız çıkar çıkmaz toplatıldı. Kamu Emekçileri Bülteni'nin ikinci sayısına da toplatma geldi. Bunlar artık "sıradan"laşan saldırılardan. Ne var ki, bu saldırılar düzenlerini başlarına yıkmanızı engelleyemeyecek. Yayın toplatmakla, matbaalara tehditler, cezalar yağdırmakla, düşünürleri-yazarları hapsilere atmakla kontra suçlarının, azgın sömürü ve zulümlerinin üstünü örtemeyecekler. Ezilenler ezenlerden bir gün tüm suçların hesabını soracak.

Kızıl Bayrak, tüm baskı ve engellemelere rağmen yükseliyor, daha da yükselecek!

Yakında kitapçılarda!

Halkların emperyalizme ve gerici burjuva milliyetçiliğine karşı kardeşçe kenetlenmesinden başka çözüm yolu yoktur

Balkanlar'dan elinizi çekin!

Burjuva basın-yayın organları dünya çapındaki emperyalist propagandanın yerli versiyonu çerçevesinde sürekli olarak bir “Kosova trajedisi” teması işliyorlar. Başlangıçta emperyalist müdahaleye zemin hazırlama amacı güden bu propaganda gelinen yerde başlamış bulunan fiili müdahaleyi haklı göstermeye hizmet ediyor.

Bugün Kosova'da gerçekten bir trajedi yaşanıyor. Ve bu trajedi tüm Balkan halklarına doğru yayılma potansiyeli taşıyor. Trajik olan yalnızca burjuva gerici-milliyetçi Sırp yönetiminin Arnavut halkına sistematik bir baskı uygulayarak onu temel ulusal haklarından yoksun bırakması değildir. Daha trajik olan ve “Kosova trajedisi” üzerine iğrenç ve ikiye bölünmüş bir propagandayla üstü örtülmeye çalışılan bir temel gerçek var. Bu gerçek, 50 yıl önce emperyalist işgalcilere ve onların burjuva-faşist uşaklarına karşı birlikte savaşmış, onyıllarca kardeşlik ilişkileri içinde yaşamış halkların bugün emperyalistler ve yerli burjuva-gerici güçler tarafından birbirine düşürülmesi, bunun kaba emperyalist müdahalelere gerekçeye dönüştürülmesidir.

Emperyalistler halklar arasındaki düşmanlığı körükleyerek ve onları birbirine boğazlatarak güçten düşürmek, sonra da onların karşısına “kurtarıcı” misyonlarla çıkmak oyununun bir yenisini son aylarda Kosova'da sergilediler. Daha önce bunun bir örneğini yine Balkanlar'da, yine eski Yugoslavya topraklarında, Bosna-Hersek'te sergilemişlerdi. Bosna'da halklar karşılıklı kıskırtılarak yıllarca birbirine kırdırıldı. Sonra emperyalistler hem kurtarıcı hem hakem rolleriyle sahneye çıktılar, güçsüz ve iradesiz bırakılmış Bosna-Hersek'e fiilen el koydular. Sözümona ulusal haklar ve çıkarlar için birbirlerini boğazlayan Bosna-Hersek halkları şimdi hep birlikte emperyalizmin köleci egemenliği altında yaşıyorlar. Bosna-Hersek bugün emperyalist askeri işgal altındadır, fiilen emperyalistler tarafından yönetilmektedir.

“Bosna trajedisi” güya bittikten sonra “sıra”nın Kosova'ya geleceği söyleniyordu ve nihayet geldi de. Kosova'da olaylar planlı ve sistematik bir tarzda tırmandırıldı, emperyalist bir müdahaleyi haklı gösterecek biçimde

yönlendirildi ve nihayet emperyalist müdahale fiilen gündeme getirildi. Emperyalizmin ülkeler ve halklar üzerinde kurduğu köleci egemenliği en kaba bir biçimde simgeleyen saldırgan bir askeri-siyasi ittifak olan NATO, şimdi sözümona halkların özgürlüğü adına Balkanlar'a müdahaleye hazırlanıyor. Müdahale kararı alındı ve bu doğrultudaki ilk saldırgan gövde gösterilerine girişildi bile. Emperyalistler arası çelişkilerin yarattığı güçlükler, özellikle Rusya'nın kendine özgü hesapları bu müdahalenin hızını ve kapsamını şimdilik sınırlamış olsa da süreç fiilen başlamıştır. Olaylar bahane olarak tezgahlanacak yeni oyunlarla birlikte önümüzdeki günlerde yeni boyutlar kazanacak gibi görünüyor.

Gerici burjuva Sırp yönetiminin '80'li yılların ikinci yarısından itibaren toplumda “Büyük Sırbistan” üzerine şovenist bir histeri körüklediği, bu çerçevede öteki Yugoslavya halklarına karşı baskıcı uygulamalara giriştiği bir gerçektir. Bu baskıların, Titocu yönetim döneminde bile ikinci sınıf vatandaş muamelesine tabi tutulan, cumhuriyet olma hakkından yoksun bırakılarak Sırbistan'a bağlı bir otonom bölge olarak yönetilen Kosova'da apayrı boyutlar kazandığı da bir gerçektir. Gerici-şoven Sırp yönetiminin Kosova Arnavutlarının kazanılmış ulusal haklarını '90'lı yıllarda fiilen ortadan kaldırdığı da bir gerçektir. Tüm bunlar Kosova Arnavutlarının kendi demokratik ulusal hakları uğruna yürütecekleri haklı bir mücadele için objektif bir zemin oluşturmaktadır. Nitekim bu mücadele yakın zamana kadar bu haklı demokratik zeminini korumayı başardı da.

Fakat gelinen yerde Arnavutluk halkının ulusal baskıya karşı ve meşru ulusal hakları için yürüttüğü mücadele Kosova'ya ve tüm Balkanlar'a emperyalist NATO müdahalesinin kaba bir bahanesine dönüşmüştür. Ve Kosova Arnavutlarını ardından sürükleyen gerici-milliyetçi akımlar emperyalist oyunların ve müdahalelerin doğrudan bir parçası haline geldikleri içindir ki, mücadele haklı zeminini ve ilerici-demokratik içeriğini kaybetmiştir. Çağımızda ulusal özgürlük ve egemenliğin en büyük düşmanı, ulusal baskı ve köleliğin temel kaynağı ve en güçlü dayanağı bizzat emperyalizmin

kenidisidir. Emperyalizme karşı yönelmeyen, onu hedef almayan ya da zayıflatmayan hiçbir ulusal hareket ya da özgürlük mücadelesi ilerici-demokratik bir içerik taşıyamaz. Bugün Kosova'daki hareket emperyalizmin piyonu durumundaki akımların denetimine girmiştir. Emperyalizme karşı herhangi bir yön taşımak bir yana NATO'nun bölgeye fiili bir müdahalesinin dayanağı haline gelmiştir. Kosova'daki kitle gösterilerinde Amerikan bayraklarının taşınması ve NATO müdahalesi için sürekli çağrılar yapılması utanç vericidir. Mazlum bir halk için en trajik durum gerçekte işte budur.

Bugün emperyalist dünya, onlarla söz ve davranış birliği içerisinde Türk gericiliği, Kosova Arnavutlarının “kazanılmış ulusal haklar”ından söz etmektedirler. Nedir bu “kazanılmış ulusal haklar”, ne zaman ve nasıl kazanılmıştır, emperyalist gerici propaganda elbette ki buna ilişkin tarihi gerçekleri hasıraltı etmektedir. Tüm Yugoslav halkları ikinci emperyalist savaş döneminde emperyalist işgale ve onların kuklası durumundaki kendi burjuva-toprak sahibi egemen sınıflarına karşı birleşip savaştıkları içindir ki bu haklar kazanılmış ve güvenceye alınmıştır. Yugoslavya'daki halk devrimi öncesinde, burjuva-toprak sahipleri egemenliği döneminde, Yugoslavya Sırp gericiliğinin egemen olduğu bir halklar hapishanesiydi. 1920'lerdeki Komintern tartışmalarında Stalin, “burjuvazinin yenilgisi ve devrimin zaferi olmaksızın” Yugoslavya'de ulusal sorunun “az buçuk doyurucu bir biçimde çözülemeyeceği”ni söylemişti. 20 yıl sonra bu düşünce pratik olarak doğrulandı. Halklar emperyalizme karşı ulusal kurtuluş ve halk devrimi için birleşip kaynaştıkları içindir ki zafer kazandılar ve demokratik ulusal haklarını elde ettiler. Ne zaman ki devrim yozlaştı, burjuva sınıf egemenliği yeniden kurumlaşmaya başladı, işte o zamandan itibaren bu kendini halklar arası ilişkilerin bozulması, ulusal baskı ve eşitsizliğin yeniden filizlenmesi biçiminde de üretmeye başladı. Çok sayıda ulusun ve azınlık milliyetin yaşadığı bir ülke olan Yugoslavya'nın tarihi, ulusal sorununun kaynağı konusunda olduğu kadar çözümü konusunda da zengin tarihi

derslerle doludur.

50 yıl önce kardeşçe kenetlenerek özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını kazanmış olan Yugoslavya halklarının, bugün birbirlerini boğazlama noktasına gelerek peşpeşe emperyalizmin sözde kurtarıcılığına sığınmaları, birbirlerinden kurtulmak için köleci emperyalist egemenliğe razı olmaları kendi başına çok şeyi anlatmaktadır. Eski Yugoslavya topraklarında birbirini izleyen trajedilere gerçekten son verebilmenin, ulusal hakları ve özgürlüğü gerçekten kazanabilmenin ve koruyabilmenin tek gerçek yolunun ne olduğunu yine bizzat Yugoslavya halklarının son yüzyıllık tarihi göstermektedir. Bunun yolu, gerici-şovenist akımlardan kopmaktan, tüm milliyetlerden işçi ve emekçiler olarak kenetlenmekten, her türlü emperyalist etki ve müdahaleye karşı kardeş halklar olarak sınıksız birleşmekten, başta öteki Balkan halkları olmak üzere tüm dünya halkları ile dayanışma içinde olmaktan geçmektedir. Bu çözüm yolunun halklar arasında düşmanlığın yeni boyutlara varındığı, emperyalizmin yeni oyunlarla etnik boğazlaşmayı körükleyerek halklar arası ilişkileri iyice tahrip ettiği bir dönemde çok “gerçekçi” görünmediği söylenebilir. Ama yazık ki sorunun bundan başka hiçbir gerçek çözüm yolu yoktur.

Kosova Arnavutlarının tuttuğu yol ulusal özgürlük değil daha beterinden bir ulusal kölelik yoludur. Dahası onlar köleci emperyalist güçlerin sözde kurtarıcılığına sığınarak ve Balkanlara NATO müdahalesini meşrulaştırarak öteki Balkan halklarına da ihanet etmektedirler. Kosova Arnavutlarının sözde ulusal hakları adına Balkanlara emperyalist askeri müdahaleyi meşrulaştıran ve böylece tüm Balkan halklarını daha ağır bir emperyalist kölelikle yüzyüze bırakan sahte ulusal hareketleri hiçbir biçimde desteklemiyoruz. Tıpkı Güney Kürdistan'da da aynı sonuca yolaçan işbirlikçi Kürt hareketlerini desteklemediğimiz gibi.

Balkanlara emperyalist askeri müdahaleye karşı yığınlar arasında yaygın bir teşhir ve ajitasyon faaliyeti yürütmek, bu müdahalenin tüm Balkan halkları, bu arada Türk ve Kürt halkı için yaratacağı ağır sonuçlar konusunda işçi ve emekçi yığınlarını aydınlatmak temel önemde güncel bir görevdir.

Empervalizmin savaş makinası NATO'nun Balkanlar'da saldırı tehdidi

Kosova Arnavutları emperyalist müdahalenin basamağı olarak kullanılıyor

Kosova Arnavutlarının bugünkü biçimi ile ileri sürdükleri taleplerin ne klasik ne de modern anlamda ilerici ulusal bağımsızlık çizgisivle uzaktan yakından ilgisi yoktur. "Bağımsızlık" kavramı, tüm haklı ve ilerici içeriğinden arındırılarak, emperyalizmin kuklası gerici bir kliğin yönelimine dönüştürülmüştür. Bugün için ve bu koşullarda Kosovalı Arnavutların konumları, talepleri ve tavırları, emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri için bir kaldıraç, bir sıçrama tahtası olarak kullanılmaktadır.

Arnavutların NATO'nun müdahalesi için yaptıkları çağrılar da her defasında önemle eklenmektedir.

Gelişmelerin ortaya konuluş tarzından çıkarılan sonuç, Balkanlar'da Sırp gericiliğinin yeni bir "etnik temizleme" hareketi başlattığı ve saldırının mağdurlarının NATO'ya sığınmaktan başka bir çare bulamadıkları olmaktadır. NATO'nun başlattığı gövde gösterisi de bu çerçevede yerini rahatlıkla bulmaktadır. Özetle müdahale, "uluslararası camia"nın doğal ve meşru bir refleksi olarak karşımıza çıkarılmaktadır.

Emperyalist gericiliğin dayattığı mantık yeterince açıktır. Gelişmelerin sunulmuş tarzıyla kitlelere; Kosovalı Arnavutları hedefleyen Sırp saldırısını dizginlemek ve Balkanlar'da yeni bir etnik temizliğin önüne geçmek için harekete geçen NATO güçlerini (bir süredir Arnavutların yaptığı gibi) alkışlamaktan başka bir seçenek bırakılmamaktadır.

Ama tarih, emperyalist propagandaya peşinen inanmanın, onun arkaplanını deşmemenin hazır yalan lokmasını yutmak olduğunu fazlasıyla kanıtladı. Fazla gerilere gitmeye gerek yoktur. Bir Körfez Savaşı, bir Somali çıkartması, emperyalist propaganda ne gerçekler

arasında varolan uçurumu ölçmeye yetmektedir. Emperyalistler, örneğin Somali'ye, güya kardeş kavgasına son vermek ve daha fazla kan dökülmesini engellemek için, CNN'in canlı yayını eşliğinde şatafatlı bir askeri çıkartma yapmışlardı. Bu propagandanın hemen ardından esas gerçek ortaya çıkmakta gecikmedi. Emperyalist işgal güçleri bu ülkenin mazlum insanlarını top ateşine tutmuş ve sonuçta, savaşan klikleri uzaktan kumanda etmeyi tercih ederek kaçmak zorunda kalmıştır.

NATO'nun Balkanlar'da başlattığı gövde gösterisinin gerisindeki nedenlere daha yakından bakmak gerekiyor. Emperyalist güçlerin Kosovalı Arnavutların trajedisini maske olarak kullanmaları bunu kuşkusuz bir ölçüde zorlaştırmaktadır. Ama Balkanlar'daki çelişiklere tarihsel gerçeklerin ışığında bakıldığında, emperyalizmin ve NATO'nun geleneksel politikası bir bütünlük içinde düşünüldüğünde, "Kararlı Şahin" operasyonunun gerçek yüzü, onun arkasında duran gerçek niyet, kolayca ortaya çıkmaktadır.

Kosova sorununun özü nedir?

Yugoslavya'nın dağılması sonucu toprakları küçük ve bunu bir türlü

sindiremeyen gerici Belgrad yönetimi, Bosna-Hersek'te taraf olduğu kirli savaşın bir benzerini bu kez Kosova'da yürütmeye çalışmaktadır. Miloseviç ve avanesi, temellerinden sarsılan bir yapıyı, halkların birliğini, zor ve şiddete başvurarak ayakta tutmayı denemektedir. Dün Slovenya, Hırvatistan ve Bosna-Hersek halkları, gerici ve emperyalizme uşaklık temelinde bir politikaya endeksli de olsa, federasyonu terketmişlerdi. Yıllarca süren kirli savaş, zoraki birliklerin eninde sonunda izleyeceği doğal tarihsel süreci tersine çevirmeye yetmedi. Bugün aynı senaryo Kosova'da, Arnavut çoğunluğun şahsında yaşanmaktadır. Sırbistan bu politikasında ısrar ettikçe, yarın sıra Karadağ'a gelecektir.

Belgrad rejimi Kosova'daki Arnavut çoğunluğun en temel ulusal haklarını gaspederek, bu halkı ikinci sınıf yurttaş kategorisine koyarak, iktidardaki kliğin konumunu pekiştirmeye çalışmaktadır. Miloseviç iktidarı Kosovalı Arnavutlara saldırarak, onları terörist ilan ederek, Sırbistan'da ulusal birliği sağlamayı ve pekiştirmeyi, estirilen milliyetçi-şoven cereyan sayesinde Sırbistan'ın ekonomik, politik ve sosyal sorunlarını hasıraltı etmeyi hesaplıyor. Oysa tarih bu tür girişimlerin çöküşü hızlandırmaktan başka bir sonuç yaratmadığının örnekleriyle doludur. Dolayısıyla Kosova'da dökülen kan, "sosyalist" etiketini bir hafta gibi taşımaktan bir türlü vazgeçmeyen gerici burjuva Miloseviç rejimini kurtarmaya yetmeyecektir.

Belgrad rejiminin bu asimilasyoncu, şoven, zorba, sömürgeci politikasına karşı direnmek ve mücadele etmek Kosova Arnavutlarına pratik olarak dayatılmıştır. Bunun iki yolu vardı: Birincisi, Belgrad rejimine karşı sınıf mücadelesini yükseltmek, ulusal haklar uğruna mücadeleyi bu genel devrimci çerçeveye oturtmak. İkincisi ise, ulusal ayrılıktan yana tercih yapmaktı. Yugoslavya'nın dağılmasını

NATO güçleri yüz civarında savaş uçağı ile Balkanlar'da yeni bir gövde gösterisi başlattı. Arnavutluk ve Makedonya hava sahasında gerçekleştirilen bu militarist gövde gösterisinin asıl amacı nedir?

Kosova'daki Arnavut çoğunluk Sırp gericiliğinin gününbirlik dozu artırılan saldırılarına maruz kalmaktadır. Bu gerçek bir süredir emperyalist medya tarafından da sistematik olarak işlenmektedir. Kosova halkının trajedisinin kamuoyuna duyurulmasına, Kosovalı

ve beş yıl süren Bosna-Hersek savaşını izleyen bir dönemde Sırbistan'da sosyal mücadele koşullarının zayıf ve yetersiz oluşu, Kosova Arnavutlarını salt milliyetçi bir tercih yapmaya itti. Emperyalist güdümlü burjuva-milliyetçi akımların da çabasıyla, Sırbistan'dan ayrılmak, bağımsız ve egemen bir devlet olarak örgütlenmeyi seçmek, onlar için en doğal tercihmiş gibi bir durum çıktı ortaya.

Ancak Kosova Arnavutlarının bugünkü biçimi ile ileri sürdükleri taleplerin ne klasik ne de modern anlamda ilerici ulusal bağımsızlık çizgisiyle uzaktan yakından ilgisi yoktur. "Bağımsızlık" kavramı, tüm haklı ve ilerici içeriğinden arındırılarak, emperyalizmin kuklası gerici bir kliğin yönelimine dönüştürülmüştür. Sırp milliyetçiliğinin zulmüne karşıtlık adına, dünya halklarının baş düşmanı olan ABD emperyalizminin himayesine sığınmak, yağmurdan kaçarken doluya tutulmaktır. Böyle bir durumda Kosova Arnavutlarının, ABD emperyalizminin Balkanlar'daki bir basamağı, Washington'un bir piyonu olmaktan öte bir gelecekleri yoktur. Kosova Arnavutlarının sürdürdükleri mücadele, bugünkü haliyle, Balkanlar'ın kapısını emperyalist bir müdahaleye açmaktan, onu geri bilinçli kitlelerin gözünde meşrulaştırmaktan başka bir işlev görmemektedir. Bu durumun geçici olduğu, Kosovalı Arnavutların hareketinin ileride farklı bir kimlik kazanacağı, emperyalizmin vesayetinden kurtulacağı iddia edilemez. Zira emperyalist gericilikten medet ummak, mevcut Arnavut "ulusal" hareketinin temel karakteristiğidir.

Neden emperyalist müdahale?

NATO'nun Balkanlar'da başlattığı askeri tatbikatın ve ilk adımını attığı müdahalenin Kosovalı Arnavutların dramı ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur ve olamaz. Kosova'da dökülen kan emperyalistleri hiç de rahatsız

etmemektedir. Afrika kıtasının dörtbir yanında daha büyük ölçekte çatışmalar yaşanmakta, savaşlar sürmekte, ama benzer bir tepkinin izine dahi rastlanmamaktadır. Sudan'ın güneyinde, Burkina Faso'da, Gine-Bissau'da, Etiyopya-Eritre'de, tüm bunlar bir yana, bugün Türkiye Kürdistanı'nda sürmekte olan savaşların, daha büyük ölçekli olmaktan başka, Kosova'dan ne farkları vardır? Bu kıyaslama bile tek başına NATO'nun Balkanlar'da başlattığı müdahalenin ikiyüzlülüğünü ortaya koymaktadır.

Emperyalist güçler müdahaleleriyle Balkanlar'da barışı tesis etmemekte, tam tersine yeni ve daha yaygın savaş tohumları ekmektedirler. Onlar "Kararlı Şahin" operasyonunu, Kosova Arnavutlarının özgürlüklerini teminat altına almak için değil, Balkan halklarını toptan esaret altına almak, egemenliklerini hakim kılmak için başlattılar.

Balkanlar'ın önemi dünya ölçeğinde son derece stratejik bir coğrafik mekan olmasından kaynaklanmaktadır. Batı Avrupa dünyanın kalbi, Balkanlar ise onun bir kenar mahallesi konumundadırlar. Kalbe yakın olmak kenar mahalleleri kuşatmaktan geçmektedir. Bu nedenle tarih boyunca Balkanlar her zaman emperyalist güçler arası bir çekişme, bir rekabet ve sonuçta bir savaş alanı olmuştur.

Bugünkü konumu ile Balkanları doğudan Rusya, batıdan ise AET bünyesindeki Almanya, Fransa, İngiltere gibi emperyalist güçler çevrelemektedir. Rusya, Slav ittifakı çerçevesinde, Sırbistan üzerinde Balkanlar'ın bir bölümünü kendi egemenlik sahası saymaktadır. AET içinde yeralan emperyalist güçlerden hiçbirisi tek başına baskın bir konuma sahip değildir ve dolayısıyla tek başına başa oynayamamaktadırlar. Balkanlar'ın kabarttığı bu iştahı ABD emperyalizmi sonuna kadar kullanmakta, bir nala bir miha vurmakta ve sonuçta, varlığının zayıf olduğu bu bölgede yeni mevziler

kazanmaya çalışmaktadır. Kosovalı Arnavutların davasına Washington'un "iyi gözle" bakmasının esas nedeni budur. Kosova Arnavutları, bu bölgede ABD'nin stratejik hesaplarına nesnel olarak bir köprübaşı oluşturmaya soyundukları için, tarihin gördüğü bu en haydut emperyalist güç tarafından iyi gözle görülmektedirler.

AET bünyesindeki emperyalist güçler Balkanlar'a ilişkin ortak bir politikaya sahip değildirler. Bu emperyalist güçler arasında varolan çıkar çelişkileri Bosna-Hersek savaşı boyunca somut bir biçimde dışa vurdu. Bu nedenle ABD ile birlikte hareket ederek, kendi aralarındaki çelişkilerin açığa çıkmasını engellemeye çalışıyorlar. ABD emperyalizmi ise, yaşlı kıtadaki müttefikleri ve aynı zamanda da rakipleri olan güçlerle birlikte hareket ederek, böylece hem onları dizginliyor, hem de onlarla ortaklaşa hareket etmekle saldırganlığına kitleler nezdinde meşruluk kazandırıyor.

Sorunun diğer bir yönü ise müdahalenin zamanlanmasıdır. Kosova'daki gelişmeler yeni başlamadı ve giderek alevleneceği önceden belli idi. Belli ki son gelişmelerde bölgede cirit atan ABD ajanlarının önemli katkıları olmuştur.

Soruna bir de Rusya açısından bakmak gerekiyor. Bilindiği gibi Rusya ciddi bir mali krizle yüzyüzedir, iflasın eşiğindedir. Zor durumda bulunan, kendi işçilerinin maaşlarını ödeyebilmek için bile uluslararası mali kurumların eşliğini aşındıran emperyalist Rusya bugün için Balkanlar'da başa güreşecek güce sahip değildir. ABD emperyalizmi Rusya'nın bu sıkışık durumundan faydalanarak Balkanlar'da kendisine bir koridor açmaya çalışıyor. Eğer Boris Yeltsin NATO'nun müdahalesini engellemeye çalışırsa, karşısında IMF kapılarının kapandığını görecektir. Uluslararası sermayenin sahiplenmemesi, daha fazla borç vermemesi durumunda Boris Yeltsin'in aklındaki Suharto'nunkine

benzeyeceğinden şüphe etmemek gerekir.

Müdahalede kullanılan yöntem ve araçlara gelince. Bugün NATO askeri ve siyasi açıdan ABD emperyalizminin tam denetimi ve güdümündedir. NATO üyesi diğer ülkelerin Pentagon'un komutlarını uygun adımlarla izlemek dışında seçenekleri ve söz hakları henüz yoktur. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana ABD emperyalizmi NATO'yu salt kendi çıkarlarının gerektirdiği alanlarda ve durumlarda kullanmayı bir alışkanlığa dönüştürmekte, bu uygulamayı sıradanlaştırmakta, dahası meşrulaştırmaktadır.

Yakın geçmişe kadar emperyalist güçlerin ortaklaşa başlattıkları askeri müdahalelerde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin onayı alınmaktaydı. ABD yöneticileri artık BM Güvenlik Konseyi'nin kararlarını zaman kaybettirici bir formalite olarak görmektedirler. ABD savunma bakanı William Cohen, "Kararlı Şahin" tatbikatından sonra, "Balkanlarda şiddete başvurmak için Güvenlik Konseyi'nin onayını almanın gereksiz" olduğunu açıklamıştır. Böylece ABD politikasının bu alandaki ilk köşe taşları döşenmektedir. Dolayısıyla Balkanlar bu bakımdan da ABD için bir laboratuvar işlevi görmektedir. ABD emperyalizminin bu tavrından rahatsız olan ve ileride kazanacağı boyutları gören diğer emperyalist güçler ise mutlaka sorunun Güvenlik Konseyi'nde tartışılarak karara bağlanmasını talep etmektedirler. Nitekim AET'nin Cardiff (İngiltere) zirvesinde AET üyesi emperyalist güçler, ABD'nin dayatmalarına karşı, bu taleplerini tekrarlamak ihtiyacı duydular.

Bugün için ve bu koşullarda Kosovalı Arnavutların konumları, talepleri ve tavırları, bu emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri için bir kaldıraç, bir sıçrama tahtası olarak kullanılmaktadır.

Emperyalist haydutluğa dayanılarak ulusal kurtuluş sağlanamaz

Kosova halkının kendi kaderini tayin etme hakkının savunulması kuşkusuz ki önemlidir. Ancak buradaki ölçüt, hareketin ileriye yönelik olarak taşıdığı potansiyel, politik talepleri, önderliği ve daha önemlisi, emperyalist haydutlarla olan ilişkisidir. Çağımızda emperyalizme karşı net tutum almayan hiçbir ulusal hareketin gerçek anlamda bir kurtuluş sorunu olamaz. Emperyalizme karşı tutum, komünistler açısından bir ulusal hareketin desteklenmesi ve sahiplenilmesi açısından bağlayıcı önemdedir. Oysa Kosova Ulusal Kurtuluş Ordusu adıyla hareket eden UCK, emperyalist güçlerin Balkanlar üzerindeki planlarının en önemli aktörü konumundadır. Bir halkın meşru taleplerinin emperyalizmin bölge halkını boyunduruk altına almasının bir aracı olarak kullanılması kesinlikle reddedilmesi gereken bir tutumdur. Kurtuluş mücadelesi veren bir halk anti-emperyalist bir potansiyel taşımıyorsa, dahası bu halkın mücadelesi emperyalistlerin politikalarını gerçekleştirmelerinin bir aracı olarak kullanılıyorsa, "ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkı" bir aldatmaca olmaktan öteye gidemez.

Kosova sorunu üzerinde emperyalist güçler, "insan hakları savunucusu", "küçük ulusları koruma" örgütü, "demokrasinin evrensel değerlerini Sırp saldırganlığına karşı savunma" gücü olarak yeniden ortaya çıkma fırsatı yakalamışlardır. Yapılan gösterilerde dünya halklarının katili emperyalist ABD bayrağının taşınması, halklara karşı emperyalistlerin militarist örgütü NATO'nun müdahaleye çağırılması, bu stratejinin boyutunu ve karakterini göstermektedir.

Emperyalist stratejiye uygun davranmadığı için toptan açlığa mahkum edilen Irak halkı Kosova halkının bu tutumuna sempati duyabilir mi? Terörist ilan edilen Sudan halkı, ABD'nin barbarlığını yaşayan Somali emekçileri, bu tutumu anlayabilirler mi? Kürt emekçilerinden Kosova halkını destekleme yönünde bir tutum beklenebilir mi? Düşününüz ki Kürt halkı kendi kurtuluşu için başkaldırdığı andan itibaren, başta ABD emperyalizmi olmak üzere bütün gerici emperyalist güçleri karşısında bulmuştur. Emperyalist gerici Türk

devletinin vahşetinin en büyük destekleyicisi olmuştur. Kürt halkını katliama tabi tutan politikanın destekçisi olan emperyalist güçler Kosova Arnavutlarının ulusal kurtuluşunun destekçileri olabilirler mi?

Arnavut milliyetçiliği

Belgrad hükümetinin Kosova sorununa ilişkin sorumluluğu yeterince açıktır. Miloseviç Arnavut halkının en meşru taleplerine dahi şiddetle karşılık vermiştir. Zira bu taleplerde "ayrılıkçı" potansiyel görmüştür. Dolayısıyla hiçbir gerekçe Arnavutluk halkı üzerindeki terörü meşrulaştıramaz. Fakat bu sorun karşısında emperyalist güçler de ikiyüzlü bir tutum içindedirler. Emperyalist haydutlar hangi taleplerin meşru olduğu, kimin suçlu kimin suçsuz olduğunu belirleme hakkını kendilerinde görüyor ve öyle davranıyorlar. Emperyalist güçlerin temas grubu İngiltere'de biraraya gelerek Sırpı yargılama kararı alırken, İngiltere'nin Kuzey İrlanda saldırganlığı, Fransız militarist güçlerinin Korsika terörü, İspanya'nın Bask'ta sistemleştirdiği terör, hiçbir şekilde konu edilmemektedir. Sırpı yerine bu emperyalist güçlerden biri olsaydı eğer, Kosova halkına karşı nasıl bir tutum alırdı acaba? Evet, iğrenç bir ikiyüzlülük sergileniyor. Hiç bir kural tanımadan, "insan haklarını savunma" adı altında, emperyalist

sürecin bugünkü gidişi üzerinde etkili olmaya başladılar.

Rugova'nın Kosovalı Arnavutlarla bir "halk hareketi" yaratma çabası bu tarihten sonra iflas etti. Bugün geline yerde "hareketi" belirleyen güçler esas olarak "Sırlara bombaların yağmasını" talep eden, "büyük Arnavutluk"u savunan gerici-milliyetçi güçlerdir. Bu güçler Kosova halkının meşru taleplerini kötüye kullanarak emperyalist müdahalenin etkeni haline getirmişlerdir.

Emperyalizm çağımızda her türlü baskı ve köleliğin esas dayanağıdır. Ulusal kurtuluş herşeyden önce emperyalist kölelikten

kurtuluştur. Emperyalist egemenliğe başkaldırmadan ulusal kurtuluş açısından tek somut bir adım atılamaz.

Emperyalizm uluslar, ulusal azınlıklar üzerindeki baskının temelidir. Tekellerin hükümdarlığı kırılmadan ulusal bağımsızlıktan bahsetmek bir faraziye'dir. Halklar bu gerçeği bedel ödeyerek öğrenmişlerdir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, emperyalist güçler, "ulusal azınlıkların haklarını koruma" adı altında bütün ülkelere müdahale hakkı iddia etmişlerdir. Bu bağlamda BM,

bu yayılmacılığın ve müdahalenin aracına dönüştürülmüştür. Körfez savaşından bu yana emperyalist güçler "ortak" operasyonları meşru hale getirmişlerdir. Müdahale edilen birçok ülkede bu haydutlar yönetimleri kendi memurlarıyla inşa etmekte ve bu ülkeleri yönetmektedirler. '92 yılından bu yana Kamboçya'da yaşanan bu gerçektir. Bu memurlar bir "ulusal hükümet" rolü görmektedirler. Bunu "umut hareketi" adıyla Somali'de de yapmaya çalıştılar, fakat başarılı olamadılar. Yabancı yönetim altında yaşamaktansa aç kalmayı yeğleyen Somalililer, ABD askerleri tarafından ayaklarından asılmışlardır. Bosna'dan sonra Kosova da büyük bir olasılıkla emperyalist haydutlar tarafından yönetilecektir. Bu işgal güçleri Arnavut halkına hiçbir zaman özgürlük getirmeyeceklerdir. NATO askerleri tarafından sürekli tecavüze uğrayan Bosnalı kadınların çıplıkları da bu gerçeği anlatmaktadır.

müdahale sahtekarca meşrulaştırılıyor.

Bugün Kosova'daki durum Bosna'yı andırmaktadır. Kosova Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun eylemlerinin Belgrad yönetimini zorlamayacağı bilinmektedir. Bununla yalnızca emperyalist bir müdahalenin koşulları yaratılmaya çalışılmaktadır. Nisan ayı başında yapılan ve uluslararası kamuoyunda belli bir yankı yaratan eylemlerin özellikle ABD tarafından "iyi" karşılanmasının nedeni açıktır. Bu nedenle UCK'nin stratejisi değiştirildi. Eylemler ağırlıklı olarak Kosova-Arnavutluk sınırına kaydırıldı. Emperyalist merkezlerce önceden istikrarsız olarak değerlendirilen bu sınırlar askeri bir müdahalenin ön koşulunu yarattı. Nitekim daha önce kapsamlı bir otonomi statüsüyle yetinen Rugova'nın partisi Kosova Demokratik Ligi (LDK) etkisini yitirmeye başladı. UCK ile birlikte Kosova'nın "anavatan Arnavutluk"u bağınımdır. talep eden güçler,

Balkanlar'a yönelik emperyalist strateji:

Tam denetime alınmış küçük kukla devletler

Balkanlar'da yeni bir savaş hazırlıkları tamamlanmış bulunuyor. Emperyalist saldırganlık Yugoslavya'nın kalan bölgelerini de bölüp denetimine almak amacını somut bir plan çerçevesinde gerçekleştiriyor. Ekonomik, politik ve askeri olarak emperyalist metropollere bağlı, onların kuklası küçük devletler oluşturulması bu stratejinin esas amacı.

Alman emperyalistleri, Kosova krizinin alevlenmesinden itibaren ısrarla askeri bir müdahalenin nedenlerinin hazır olduğu üzerinde durdular. Onlara göre Sırların "etnik temizliği"ni engellemek için NATO'nun müdahalesi zorunluydu. Almanya, Balkanlar üzerinde belirleyici güç havalalarında, Kosova'nın statüsünü kendisinin belirleme hakkına sahip olduğunu pervasızca savunmaktan çekinmedi. Ekonomik ve politik baskılar uygulanarak Belgrad yönetiminin önerilen plana boyun eğmesi talep edildi. Bunun ilk koşulu olarak Sırp askerlerinin Kosova'dan çekilmesi ısrarla savunuldu.

Almanya Dışişleri Bakanı Kinkel ve Savunma Bakanı Rühe, başta ABD olmak üzere diğer emperyalist güçleri bu konuda ikna etmeye çalıştılar. Almanya 1991 yılında tek taraflı olarak Hırvatistan ve Slovenya'nın Yugoslavya Federasyonu'ndan ayrılmasını teşvik etmiş ve onları resmi olarak tanıyan ilk ülke olmuştu. Dahası onlara askeri ve ekonomik destek vererek Belgrad yönetimine karşı kışkırtmaya başlamıştı. O dönemde bu tek taraflı çıkış, diğer Avrupa hükümetlerinin yanısıra ABD yönetiminin de tepkisini almıştı. Bu ülkeler Hırvatistan ve Slovenya'yı ancak Almanya'dan sonra resmi olarak tanımışlardı.

Almanya'nın bu stratejik planı savaş sonrası politika olarak gündeme getirdiği daha önce kamuoyuna sızmıştı. Nitekim Alman gizli istibarat görevlilerinden Rubert Schulz, Alman hükümeti, generalleri ve tekel temsilcilerinin katıldığı ve Almanya'nın yeni dış politikasının kararlaştırıldığı 1991 yılındaki bir toplantıda, yeni politikanın amacını çok açık bir biçimde ifade ediyordu. Schulz Yugoslavya sorununun Avrupa düzeyinde ele alınması gerektiğini belirttiikten sonra, "2. savaşın sonuçları aşıldıktan sonra şimdi sıra 1. savaşın sonuçlarını aşmaya gemiştir" tespitini yapıyordu. "Kendi kaderini tayin etme gerçekliğiyle bağdaşmayan bir yapı olarak" görülen Yugoslavya'nın parçalanmasının zorunlu olduğunun altını çizerek, Alman emperyalizminin politikasını ortaya koyuyordu. Schulz, Hırvatistan ve Slovenya'nın

tanınmasından sonra Yugoslavya sorununun bir iç sorun olmaktan çıkıp uluslararası bir müdahaleyi zorunlu kılacak bir probleme dönüşeceğini belirttiikten sonra, dış politikanın "etnik boyut" üzerinde yürütülmesini öneriyordu. Gerçekten de 1991 yılından bu yana emperyalist Almanya'nın stratejisi bu çerçevede yürütülmektedir.

Fakat Almanya Kosova sorununda biraz dikkatli davranmak zorunda kalıyor. Zira Kosova sorununun yaratacağı etki, Bosna'yla karşılaştırılmayacak kadar büyük boyutlu ve karmaşıktır. Makedonya, Arnavutluk, Yunanistan, Bulgaristan'ın yanısıra Avusturya da ulusal güvenliklerinin tehdit altında olduğunu açıklayarak, gelişmelerin nasıl bir hassasiyet taşıdığına dikkat çektiler.

Bu haftanın başından itibaren NATO'nun savaş uçakları Makedonya ve Arnavutluk hava sahasında tehdit uçuşlarına başladılar. Arnavut azınlığın nüfusun üçte ikisini oluşturduğu Makedonya, NATO'nun denetimine gönüllü girme ayrıcalığını yaşıyor.

Öyle ki NATO generalleri, uzun dönemden beridir, Makedonya ordusunu her türlü ayaklanmayı bastırmak üzere sistemli bir şekilde eğitiyor. Aynı durum Arnavut ordusu için de sözkonusudur.

Kosova'nın NATO ordularının denetimine alınmasının önceden planlanan bir strateji olduğu ve emperyalistler tarafından önceden hazırlıklarının yapıldığı basına bir yıl öncesinden sızmıştı. Yugoslavya gizli servisi SDB eski elemanlarından Bozidar Spasic, bir yıl önce bu planı bütün detaylarıyla kamuoyuna duyurarak, Balkanlar'da çıkacak savaş olasılığı üzerinde durmuş ve uyarıda bulunmuştu. Almanya'nın stratejisi NATO güçlerinin ortak hedefi olmuştu. Bu plana göre, ilk etapta Yugoslavya'nın Makedonya ve Arnavutluk sınırları ablukaya alınacak ve Bulgaristan sınırı ile Karadağ'ın denize açılan yolu NATO ordularının denetimine girecekti. Bu adım tamamlandıktan sonra çatışmalar kışkırtılacak, Sırp askerleri ile Alman

üniformalarıyla dolaşan UKC güçleri arasında yoğunlaşan çatışmaları engellemek gerekçesiyle, Belgrad yönetimine hava uçuş yasağı konulacaktı. Üçüncü adım olarak da ekonomik, politik ve askeri araçlar devreye konularak, Belgrad yönetimine emperyalist plan kabul ettirilene kadar baskı yapılacaktı. Bu plana göre, Kosova'daki çatışmalar kontrolden çıktıktan sonra da, NATO saldırgan güçleri önceden tespit edilen hedeflere bombalar yağdıracaktı.

Tüm bu gerçekler, emperyalist güçler Yugoslavya'yı kendi istedikleri biçimde parçalayıp denetimlerine alana kadar, Balkanlar'da savaş tehdidinin ve askeri yığınağın süreceğini gösteriyor. Savaş bu planın gerçekleştirilmesinin en önemli aracı olarak gündeme getiriliyor. Bu saldırganlık ve askeri müdahalenin bütün Balkanlar'ı içine alacağı açık bir gerçektir. Zira Kosova sorunu Balkanlar'daki çatışmaları yaygınlaştırmanın bir basamağı sayılmaktadır. Ardından sıra Karadağ'a gelecektir.

Kosova krizi ve Rusya'nın açmazı

Yeltsin-Miloseviç görüşmesinin sonuçları önceden belli olan bir şovdan başka birşey ifade etmeyeceği biliniyordu. Nitekim görüşmeden sonra Miloseviç'in Kosova sorununa barışçıl bir çözümün yollarını açmak için açıkladığı kararlar (sivillere zor uygulanmayacak, göçenlerin geri gelmesine izin verilecek ve batılı yardım gruplarının -ki bunlar çoğu emperyalist ajan konumundadır- çalışmaları engellenmeyecek), emperyalist saldırgan güçler nezdinde hiçbir etki yapmadı. Görüşmeden önce Clinton Yeltsin'i arayarak NATO'nun askeri önlemler konusundaki kararlılığının altını çizdi.

Buna rağmen Rusya neden bu tür girişimlere ihtiyaç duyuyor?

Kosova sorununda Rusya'nın fazla bir kozu olmadığı bilinmektedir. Yeltsin ve diplomatlarının NATO güçlerini barışçıl bir çözüme ikna etme çabası sonuç vermedi. Savunma Bakanı Igor Sergeyev de Brüksel toplantısının ardında NATO müdahalesine ilişkin kararın kendilerine haber verilmeden alındığını açıkladı. Kendisinin de hazır bulunduğu bir toplantıdan böyle bir kararın alınmadığını belirtmesi herkesi şaşırttı. NATO çevreleri ise Rus Savunma Bakanı'nın alınan kararı sessizlikle karşıladığını açıkladılar. Bu tartışmanın arkasında yatan

gerçek şudur: İçinde bulunduğu mali, ekonomik ve sosyal bunalımından dolayı Rusya NATO'nun müdahalesini veto edebilecek durumda değildir. Yeltsin politik yaşamını IMF'nin vereceği kredilere bağlamış bulunuyor. Bundan dolayı da Kosova sorunundaki tutumunu alacağı kredilerin hesabı üzerinden belirlemek zorunda kalıyor.

Financial Time bütçe açığının giderilmesi için Yeltsin'in bir milyar dolar krediye acil ihtiyaç duyduğunu belirterek, sosyal patlama tehlikesine dikkat çekmektedir. Nitekim ücretlerinin ödeneceği vaadedilerek eylemlerine son vermeye ikna edilen Transsibirya demiryolu işçileri, geçtiğimiz hafta sonu Moskova'daki hükümet binası önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler ve aldatıldıklarını açıkladılar.

Yeltsin oldukça zor bir durumda. Batılı emperyalistler bunu çok iyi biliyorlar ve imajını koruyabilmesi için Yeltsin'in bazı açıklamalar yapmasına göz yumuyorlar. Gerçekte BM'in onayını almadan Kosova'ya askeri müdahale kararı alınması Rusya'nın işine gelmektedir. Rus yönetimi BM'de böyle bir sorunla yüzyüze kalmak istememektedir. Zira alacağı tutum beklediği krediler üzerinde etki yaratacaktır. Dışsiz bir

kamuoyu önündeki itibarını kurtarmak açısından gerekiyor. Ve emperyalist güçler bunu bildikleri için, muhtemelen BM kararını beklemeden Kosova'ya istedikleri statüyü kabul ettirme yoluna gideceklerdir.

Sorun geline yerde Belgrad yönetiminin alacağı tutuma bağlı olmaktan çıkmıştır. Emperyalist güçlerin hazırladığı planın kendi ayaklarına dolanacağı kesindir. Bu kadar tehdit ve müdahaleden sonra Kosova'da "otonomi" taraftarı bulmak zorlaşmıştır. Daha önce Rugova adıyla özdeşleşen ottonomi eğilimi geline yerde etkisini yitirmiştir. NATO güçlerinin desteğini arkasına alan milliyetçi güçler bugünden sonra ottonomi statüsünü kabul etmeyeceklerdir. Bu ise sorunun diğer Balkan ülkelerine yayılmasının, çatışmaların genişlemesinin ilk adımı olacaktır.

Emperyalist saldırganlık Balkanlar'ı içinden çıkılması güç bir bataklığa çevirme hazırlıklarını tamamlamış bulunmaktadır. Ancak Balkan halkları bu haydutların postalları altında ezilmeyi kabul etmeyeceklerdir. Balkanlar'ı yeni çatışmaların içine sürükleyecek emperyalist müdahale bölgede anti-emperyalist mücadelenin yükselmesine yolaçacaktır.

IMF sermaye adına mutlu döndü ülkemizden

Uluslararası Para Fonu (IMF) yetkilileri; uluslararası sermayenin çıkarları gereği olan ekonomi politikasının tavizsiz uygulayıcısı olan sermayenin faşist devletinin hükümetinden “duyduğu memnuniyeti” belirtip ülkemizden ayrıldı.

Uluslararası sermayenin en etkin kurumlarından biri olan IMF, dünyanın her yerinde emperyalist kapitalizmin ekonomik politikasını uygulamakla görevlidir. İşçi ve emekçilerin daha da yoksullaşması anlamına gelen bu politikaları baskıya, zorbalığa, zulme dayalı yöntemlerle uygulamaktadır.

Bugün dünyadaki 187 devletten 178'i IMF'ye bağlıdır. Bağımlı kapitalist, yarı sömürge bu devletler IMF ile stand-by anlaşması imzalamaksızın kredi alamamaktadır. IMF'nin Stand-by anlaşmaları nedeniyle dünya halkları daha az yiyip, daha çok çalışıp, daha çok borç ödemek zorunda kalıyor. Sürekli borçlandırılan dünya halklarının zaten zor olan yaşamı daha da çekilmez hale getiriliyor. IMF, dünya halklarının kölelik boyunduruğudur. Hiçbir zaman IMF'den gerekli krediyi alamayan bağımlı devletler, emperyalist para merkezleri olan Dünya Bankası vb. zengin para klüplerine başvurdıklarında IMF'yi yine karşılarında bulurlar. Türlü inceleme ve araştırmaların sonucunda IMF “lütfen” krediye yeşil ışık yaktağında bile, kredinin nerede kullanılacağı konusunda kendini tartışmasız tek yetkili sayar. IMF'de planlanan sermayenin uluslararası saldırı politikalarının sonucu, dünya halklarının %84,6'sı üretimin %21,8'lik payına sahipken, dünya nüfusunun %15,4'ünün yaşadığı 7 gelişmiş emperyalist-kapitalist devlet dünya üretiminin %78,2'sine sahiptir. Dünyadaki 2 milyar 884 bin insan emperyalist saldırı merkezi IMF'nin ekonomik politikaları sonucunda yılda yaklaşık 320 dolarla yaşamaktadır.

IMF'nin ekonomik önerilerini harfiyen uygulamada kusur etmeyen başta Asya kaplanları olmak üzere, Endonezya, Ruanda, Hindistan, Cezayir vb. ülkelerin ekonomileri birer birer çöküyor. IMF politikalarının uygulandığı her ülke belli bir müddet sonra ekonomik ve sosyal yıkıntı haline gelmektedir. Açlık ve yoksulluğun katmerleşmesinin adı IMF olmaktadır.

“Zulmünüz artsın ki çöküşünüz hızlansın!”
Elbette işçi ve emekçilerin de mutluluk duyacağı, sermaye sınıfının ise azap içinde kıvranacağı bir sistem var.
O sistemin adı sosyalizmdir. Sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Bir devrim ülkesi olan ülkemizde işçi ve emekçiler emperyalist-kapitalist sistemi yarıp ekonomik ve siyasal olarak dışına çıkabilme mücadelesinde komünist işçi partisine sahipler artık.
İşçi ve emekçilerin “sosyalist cumhuriyeti” savaşımına omuz verildikçe, emperyalist-kapitalist sistemin dışına çıkma mücadelesi güçlenecek IMF ve onun politikaları ile mücadele daha güçlü bir şekilde sürdürülebilecektir.

IMF'nin “acı” reçeteleri ile bir avuç emperyalist-kapitalist ülke ile işbirlikçi sermayenin semirtilmesi amaçlanıyor. Bundan dolayıdır ki, bir avuç tekel giderek semirirken dünya halkları açlığın, sefaletin girdabında kıvrınmaktadır.

IMF'nin ülkemizdeki incelemeleri sonucunda duyduğu “memnuniyeti” ifade etmesi, sermaye sınıfını çok memnun etti. Sermayenin yazılı, sözlü ve görsel basını bildik “kişi başına düşen milli gelir 10 bin dolar”, “ulus olarak zenginliğimiz üç kat arttı”, “ekonomi şahlandı, başarıdan başarıya koşuyor”, “kalkınma hızımız %10'a ulaştı”, “yabancı sermaye ülkemize akın ediyor”, “gel de iyimser olma” propagandalarına girişti.

Fakat gayri safi milli hasılanın toplam nüfusa bölündüğünde çıkan sonucu, “kişi başına düşen milli gelir 10 bin dolar” diye ilan etmeniz, emekçilerin ortalama milli gelirden aldıkları payın 1000 dolar olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Yüzaltmışbin kişi Türkiye bütçesinin %27,5'ine sahip, 14 milyon işçi-emekçi ise Türkiye bütçesinden sadece %5 pay

alıyor. Evet, zenginliği üç kat artan bir sınıf var, o da sermaye sınıfıdır. Kapitalist tekeller ucuz işgücü cenneti olan ülkemize daha çok artı değer sömürsü için akın ediyor.

Parçası olduğu emperyalist-kapitalist sistemin hizmetindeki işbirlikçi sermayenin faşist devletinin memnuniyet ve mutluluğunu anlamak zor olmasa gerek. Türkiye'deki iki dünyadan biri olan sermaye dünyası, IMF'ye hizmette sınır yoktur ilkesinin gereği olarak IMF'ye hizmette kusur etmemenin mutluluğunu yaşıyor.

Ya emeğin dünyasında IMF'nin ekonomik politikaları ne gibi sonuçlara yolaçtı? Her geçen gün emperyalist-kapitalist sistemin para fonunun marifetiyle işçi ve emekçiler daha da yoksullaşıyor. 1980 yılında ücretli emekçilerin toplam üretimden aldığı pay %28 iken, 1998'de %14'e geriledi. Yine IMF politikalarının gereği olarak işçi sınıfı esnek çalışmaya zorlanıyor. Sendikasızlığa mahkum ediliyor, özelleştirme uygulamalarının sonucu işsiz kalıyor. Sendikalar hak ve özgürlüklerden yoksun kamu emekçilerine dönük

IMF'nin tavsiyesi “ücretleri dondurun, 1 milyon kamu emekçisini işten çıkarın” şeklinde biçimleniyor. Öğrenci gençlik bilimsellikten uzak, paralı eğitime mahkum ediliyor. IMF'nin zenginliğini üç kat artırdığı, zenginleşen Türkiye'de Kürdistan'da analar çamur deryasından bir ekmek alabilmek için birbirini eziyor. IMF'nin ekonomik politikalarının ısrarlı uygulayıcısı olan sermayenin faşist devleti, emperyalist yağmaya karşı işçi-emekçilerin giriştiği en küçük karşı koyaşa “gözetiminde kayıp”, “sokak infazları”, “polis joplari” şeklinde cevap veriyor.

IMF'nin uygulamaları gösteriyor ki burjuvazinin yönetimindeki bir dünyada, dünya halklarının mutlu olması, mutlu yaşaması mümkün değildir. Emperyalist sistem milyonlarca işçi ve emekçinin sömürsü üzerinden, kanı üzerinden kendini varediyor. Emperyalist-kapitalist sistem ve onun para fonu IMF'nin dünya halklarına açlık, sefalet, işkence, ölümden başka vereceği hiçbir şey yoktur. Bu sömürü sistemi miadını çoktan doldurdu. Emperyalist-kapitalist sistemin 1989'da modern revizyonizmin çöküşünün ardından ortaya attığı huzur, mutluluk ve barış getireceği söylenen Yeni Dünya Düzeni daha bu sözler söylenirken Yugoslavya, Etiyopya, Somali, Azerbaycan vb. ülkelerde yaşananlarla yerlebir olmuştur. Söylenen sözler daha havada iken yokolup gitmiştir.

“Zulmünüz artsın ki çöküşünüz hızlansın!” Elbette işçi ve emekçilerin de mutluluk duyacağı, sermaye sınıfının ise azap içinde kıvranacağı bir sistem var. O sistemin adı sosyalizmdir. Sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Bir devrim ülkesi olan ülkemizde işçi ve emekçiler emperyalist-kapitalist sistemi yarıp ekonomik ve siyasal olarak dışına çıkabilme mücadelesinde komünist işçi partisine sahipler artık. İşçi ve emekçilerin “sosyalist cumhuriyeti” savaşımına omuz verildikçe, emperyalist-kapitalist sistemin dışına çıkma mücadelesi güçlenecek IMF ve onun politikaları ile mücadele daha güçlü bir şekilde sürdürülebilecektir.

Zam, zulüm, işkence işte IMF!

Kahrolsun

emperyalist-kapitalist sistem!

Yaşasın

sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

Birdal suikastı “çetesi”, Yeşil, Ağar, Çiller ve diğerleri üzerine. bir kez daha:

Susurluk çetesi devlettir, aklayamayacaksınız!

Birdal suikastıyla bir kez daha tepkilerin odağına yerleşen çeteci devlet, Susurluk sonrası manevralarından birine daha girişti. Tetikçiler hemen yakalandı. İfadeleri basına “sızdırıldı”. MGK gündeminin 1 saatini sözde Birdal suikastına ayırdı ve komut verdi: “Çetelerin üzerine gidin!” Manevra gayet açıktır; kontr-gerillanın örgütleyicisi ve merkezi Genel Kurmay, dikkatleri ordunun (aynı anlama gelmek üzere kontr-gerillanın kumanda merkezinin) üstünden uzaklaştırmak istiyor.

Bunun için bir kez daha tüm güçlerini seferber etti. Mehmetçik medya tetikçileri yakalayan polisi, MİT’i, orduyu öve öve bitiremedi. Gazetelerde çarşaf çarşaf Ersever ve Gülaltay ifadeleri yayınlandı. Sözde emri Yeşil vermişti. Yeşil daha neler neler yapmıştı. Yeşil şu ilde görülmüştü. Bu adreste oturmuştu. MGK Susurluk’un temizlenmesi için kesin talimat vermişti. Ecevit, “bunu devlet adına yapmaya kalkan varsa devlete zarar vermiştir” demişti vb. vb.

Suikastın duyulduğu andan itibaren, daha ilk tepkilerde, “Katil devlet!” sloganıyla adresi gayet iyi bildiğini gösteren kitle muhalefetine dikkati, böylece sözde Yeşil namında katil ruhlu bir paranoyaya çekilmeye çalışıldı. Medya, Yeşil’i sözde arayan polisi adım adım takip ederek, adreslerini, akrabalarını, tanıdıklarını sundu kamuoyuna. Ama bu kadar yeterli olamazdı. Daha “güçlü” kanıtlar gerekiyordu. Daha güçlü kanıt, “sol”dan emirirliğine soyunmuş Aydınlık’ta bulundu. Yeşil Aydınlık’a “konuştu”. Suikastla alakası yoktu. Devlet eğer isterse kendisini bulurdu. Ama onu yakalayamazlardı. Çünkü çok fazla şey biliyordu, vs. vs.

Kamuoyuna Aydınlık sayfalarından sunulan Yeşil’in bildiği bu “çok şey”in özü özeti, Ağar-Çiller özel örgütünün uyuşturucu kaçakçılığında gidip düğümleniyor. Yani Aydınlık özetle diyor ki; cumhuriyet ordusunun (devletinin) bu suçlarla ilgisi yoktur. Tek suçlu Amerikancı Çiller ve adamı Ağar’dır.

Oysa işin bu cephesi, devletteki çeteleşmenin bir sonucu ve sadece bir yan ürünüdür. Siz, ezilen sınıfların mücadelesini bastırabilmek ve kapitalist sömürü imparatorluğunuzun ömrünü biraz daha uzatabilmek adına,

“cinayet, sabotaj, yalan haber yayma, adam kaçırma, kaybetme vb. vb.” her türden insanlık suçunu işlemeye eğitilmiş çetelerden oluşma bir “gizli devlet” örgütleyeceksiniz. Çatlı gibi katilleri yasadışı yollardan devlet kadrosuna dahil edeceksiniz. Bir ulusun soykırımı pahasına başkaldırısını ezmek için, gene aynı faşist gürühtan “özel” bir ordu kuracaksınız. Koruculuk sistemi adı altında kiralık ordu oluşturacaksınız... Her türlü siyasi suçu para karşılığı işleteceksiniz. Peki bu silahlı “gizli” güçleriniz, neden daha büyük paraların döndüğü adli mafya suçlarını işlemesin? Silah, uyuşturucu, kadın ticaretini neden yapmasınlar? Ama söylediğimiz gibi, bu, kontralaşmanın sadece bir yan ürünüdür.

Ağar’ı, Bucak’ı, Çatlı’sı, Çiller’i, Yeşil’i dahil olmak üzere, kontra elemanlarının asli görevi sermaye düzeninin bekasını teminat altına almaktır. Hem sadece Türkiye’de de değil, dünyada... Çünkü kapitalistler çok iyi biliyor ki, düzenlerini ancak merkezi bir örgütlenmeyle koruyabilirler. Eğer bir halkasından parçalanırsa bunun arkası gelir. Bu nedenle CIA kontr-gerilla örgütlenmesini, sadece ABD’de değil, tüm dünyada hayata geçirmeyi hedeflemiş, planlamış, bunu büyük oranda da başarmıştır. Ama söz konusu örgütlenme, Aydınlık’ın sunduğu tarzda, Çillerler türünden üç-beş “CIA ajanı”nın kullanılmasıyla değil, bizzat kapitalist devletlerle organize edilmiştir. İlegal devletin fikir babalarının başında ise, ABD kökenli tekelciler vardır. CIA, ABD tekellerinin emriyle ABD’nin “Yeşil Bereli” lerini örgütlemiş, Türkiye’nin kontr-gerillası, İtalya’nın Gladysu ve diğerlerinin örgütlenmesi konusunda ise bu ülkelerin kapitalist devletlerine (ordu, polis, gizli haberalma teşkilatlarına) danışmanlık, akıl

hocalığı ve bizzat eğitim uzmanlığı yapmıştır. CIA’nın ABD’ye eğitim-lisansı vb. yapma adına giden gençleri satın almak, kendi ülkelerinde kendi halklarına karşı kullanmak üzere eğitmek ve tabii ajanlaştırmak için geniş bir organizasyona sahip olduğu, bugün artık son derece açıktır. CIA’nın bu amaçla faaliyet yürütmek için açtığı “eğitim

kurumları”, “vakıflar” vb.leri, adlarıyla, faaliyetleriyle yayımlandı, üstelik bizzat eski CIA şeflerinin kaleminden. Bu nedenle, Çillerler ABD ajanı mıdır, değil midir çok fazla bir önem taşıyor. Çillerler’e benzer kimbilir kaç CIA ajanı vardır bu ülkede. Ama Susurluk, bir ajan faaliyeti değil, bir devlet gerçeğidir. Türk ordusunun, polisinin, MİT’inin TİT’inin yaptığı ise, CIA ajanlığı falan değil, “korumak ve kollamak”la yükümlü oldukları, varlıklarının nedeni olan kapitalist sömürü düzeninin bekasını sağlamaktır.

İktisaden uluslararası bir boyuta ulaştığından beri sermaye sınıfının her düzeyde merkezi örgütlülüğe eğiliminin arttığı IMF ile, Ortak Pazar’la, Avrupa Birliği ile, NATO ile, CENTO ile ve nihayet CIA merkezli kontr-gerilla örgütlenmeleriyle ortadadır. Bir askeri güç olan kontr-gerillanın her ülkede ordu tarafından ve en üst düzeyden örgütlendiği İtalya’da, İsviçre’de ve bugün ise Türkiye’de açığa çıkan çete suçlarıyla sabittir. Başka türlü de mümkün değildir.

Bunu gizlemek, sermaye sınıfını ve ordusunu kontra örgütlenmesinden ve suçlarından aklamak artık mümkün değildir. Her siyasi cinayette, hiçbir devrimci yapının örgütlenmesine fırsat kalmadan, daha ilk ve kendiliğinden tepkilerin “katil devlet!” sloganıyla ortaya konması gösteriyor bunu.

Bugün bizim için sorun, sermaye devletinin ve başı generallerin işçi sınıfına ve Kürt ulusuna karşı işlediği suçları açığa çıkarmak değil, bu açık suçlara karşı gelişen tepkileri örgütlemektir. Dün, sermaye sınıfının nispeten “legal” devletine karşı mücadele için bile zorunlu olan işçi sınıfının illegal parti ihtiyacı, sermaye devletlerinin “illegallite”ye çekildiği günümüzde daha bir zorunlu hale gelmiştir.

İHD Kırşehir Şubesi kapatıldı

Geçtiğimiz hafta İHD Kırşehir Şubesi’ne 3 aylık kapatma cezası verildi. Kırşehir Valisi İrfan Kurucu, İHD’nin Dernekler Kanunu’nun 2908 sayılı maddesi uyarınca kapatıldığını açıkladı. Ayrıca yasak yayın bulundurulması da bahaneler arasında yeralıyordu.

Kırşehir’e yeni atanan vali Kurucu’nun, Vali Konağı’nı restorasyon adı altında harcadığı 27 milyar gibi bir paranın akıbetinin belli olmadığı da ildeki söylentiler arasında. Özellikle Şemdin Sakık’ın verdiği iddia edilen ifadeler doğrultusunda, İnsan Hakları Derneği başta olmak üzere tüm muhalif kitle örgütü ve kuruluşlarına saldırmayı fırsat bilen sistem, Akın Birdal’ın hunharca suikasta uğramasından sonra, İHD’ye yönelik saldırılarını ülke çapında yoğunlaştırmış bulunuyor. Yine sistem İHD gibi muhalif kuruluşların işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin sesi olma özelliği gösterdiğini anladığı her yerelde saldırıyı daha da yoğunlaştırıyor. Bugün sistemin Kırşehir’deki temsilcisi valinin tutumu, yarın diğer illerde de sergilenecektir. Çeteci sistem, orman kanunlarını ezilenler üzerinde uygulamanın adımlarını çok önceden atmıştı. Şimdi ise insan hakları savunucularına ve tüm ezilenlere saldırıyor. Sistemin bu saldırılarına karşı, işçi, emekçi ve tüm ezilenlerinin birleşik-militan bir karşı koyuşu gerçekleştirilemediği sürece, sistem ve onun köpekliğini yapanlar durmadan saldıracaktır.

Kapatma olayının ardından İHD yöneticileri bir basın açıklaması yaparak devletin bu saldırılarını protesto ettiklerini, ayrıca valinin yolsuzluğunun üzerine gidileceğini ve takipçisi olacaklarını söylediler. Yine İHD Kırşehir Şubesi’nin kapatılışını protesto etmek amacıyla Kırşehir Demokrasi Platformu çok az bir katılımı bir basın açıklaması yaptı. Devletin uygulamaları protesto edildi ve bunun üzerine gidilmesi için işçi-emekçilere büyük görevler düştüğü vurgulandı.

Wanne-Eickel'da “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” gecesi

Wanne-Eickel ve çevresindeki Ekimciler olarak bölgemizde ilk kez “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği” adı altında, 13.6.1998 tarihinde bir politik gece düzenledik. Biz, Ekimci komünistler olarak bu süreci kendi cephemizden belli eksikliklere rağmen, Ekim'in misyonunu ve siyasal kimliğine denk düşecek bir pratikle omuzlamamıza rağmen, bu yıl gerçekleştirdiğimiz “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği” gecesi faaliyetlerini komünist işçi partisini kazanma yılının önümüze koyduğu görev ve sorumlulukların bilincindeyiz.

Gece faaliyetlerine yaklaşık 1,5 ay öncesinden başladık. Faaliyetlerimizi politik bir düzeyde örgütledik. Çıkardığımız listeler üzerinden bölgemizdeki aile ve kişilere ulaşmayı başardık. Gece afişleri bölgede kentin kalabalık yerlerine yaygın bir biçimde yapıldı. Gece çalışmalarımızı sermaye düzenine karşı işçi sınıfının birliği, halkların kardeşliğini güçlendirme perspektifiyle ele aldık. Yaklaşık 250 civarında bir katılımı gerçekleştiren bu gece sayesinde oldukça geniş bir sempatizan tabanına sahip olduğumuzu gördük.

Gecemiz selamlama ve saygı duruşunun ardından, Güneşin Çocukları korosunun Enternasyonal marşını söylemesiyle başladı. Çocuk korosunun büyük bir heyecan ve içtenlikle okuduğu devrimci türküler ilgi ile karşılandı.

Programın ilk bölümünde Şiar Munzur ve ardından Türkiye'den gelen yoldaş Ozan Abbas'ın yaptığı siyasi konuşma gelen kitle tarafından büyük bir ilgiyle izlendi. Programın ikinci bölümünde ise Özgür Can, Grup Diyar ve Erzincan halk oyunları büyük bir coşkuyla izlendi.

Sloganlarımız coşkuyla haykırıldı. Programı Jaz-Piya müzik grubu ve sonrasını davul-zurnayla çekilen halaylar izledi. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarının yazılı olduğu pankartımız sahneyi boydan boya kapladı. Salonun sağ, sol ve arka tarafını da pankartlarımızla süsledik. Folklor grubumuz, üzerinde sloganlarımızın yazılı olduğu kırmızı-sarı tişörtler ve başlarına bağladıkları Ekim yazılı fularlarla sahneye çıktılar.

Programımızın yüklü olması ve zaman darlığından dolayı, gelen mesajları okuyamadık. Zindanlarda direnen yoldaşlara, Kızıl Bayrak çalışanlarına, Dortmund-MLKP taraftarlarına, Heernee-MLPD Gençlik Örgütü'ne, gönderdikleri mesajlardan dolayı teşekkür ediyor ve okuyamadığımız için özür diliyoruz. Ayrıca, aynı nedenlerden dolayı, programımızda yazılı olduğu halde, Wuppertal'li yoldaşların hazırladığı dia gösterisini de sunamadık. Gecemize katılan tüm sanatçılar, devrimci dayanışmanın en güzel örneklerini sergilediler.

Yaşasın eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!
Yaşasın komünist işçi partisi!

Wanne-Eickel çevresi EKİM taraftarları

Gözaltında kayıpların hesabını çete devletinden soracağız

Sermaye devletinin gözaltında kaybetme politikası barbarca devam ederken kayıp yakınlarının mücadelesi de inatla sürüyor.

Cumartesi Anneleri eyleminin bu hafta 161.si yapıldı. Eyleme katılacak olan kitle Galatasaray Lisesi'nin karşısında birikirken anaların zılgıtlar ve alkışlarla Taksim tarafından gelmesiyle lisenin önünde oturma eylemi başlatıldı. Bir süre sessiz oturuşun ardından üç yıl önce gözaltında kaybedilen Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç'a söz verildi. Hasan Karakoç, abisinin üç yıl önce sermaye devleti tarafından kaybedilmesine duyduğu öfkeyle şunları söyledi; “Abim 20 Şubat '95 tarihine kadar bizimle idi. 20 Şubat'tan sonra hiçbir haber alamadık kendisinden. Bunun üzerine aramaya başladık. Bulabileceğimiz bütün devlet kurumlarına başvurduk. Fakat hiçbir izine rastlayamıyorduk. Bir keresinde Gayrettepe Terörle Mücadele Şubesi'ne kendisini sormaya gitmiştik. Kimi aradığımızı sorduklarında adını söyledik ve bunun üzerine bizi tekmeleyip kapıdan kovdular. Her gittiğimiz yerde aynı yanıt alıyorduk; “bizde yok.” Bu aramalarımız üç ay sürdü. Daha önceleri polis sürekli eve gelip abimi soruyordu. Abimi kendilerine götürmemizi, aksi halde buldukları yerde öldüreceklerini söylüyorlardı. Her ne hikmetse abim kaybolduktan sonra hiç sormadılar.

Gıyabında tutuklama kararı çıkarılmıştı. 20 Şubat '95 tarihinde gözaltına alınmış, çok yoğun ve sistemli işkencelerden geçirilmişti. Onu bulduğumuzda kemeri ve ayakkabı bağları yoktu. Çeşitli ve ağır işkenceler yapılmıştı. Dudağı patlatılmış, iki dişi kırılmış, Filistin askısına alınmaktan dolayı koltuk altları yırtılmış, vücudunda 20'den fazla sigara söndürülmüş, vücudunun çeşitli yerlerinde bozukluklar ve çürümeler oluşmuş, el ve ayak tırnaklarında elektrik vermekten dolayı morluklar oluşmuş daha birçok vahşice işkenceden sonra tel veya iple boğulmuştu.

Çete devleti yahut taşeronu kiralık katilleri kendisinden istediklerini alamayınca alçakça katletmişlerdi hem de hiç yargılamadan ve mahkeme edilmeden...Abim ne iltir ne de son, öncesinde binlercesi katledildiği gibi sonrasında da yüzlercesi katledildi veya kaybedildi. Nice Kürt insanı, aydını, yurtseveri, gazetecisi, işadımı, milletvekili ve barışseveri vuruldu. Adına da faili meçhul denildi. Failleri hiç de meçhul değil biz bunların failini biliyoruz. Bunların faili devletin ta kendisidir. Bütün siyasi cinayetlerin ve abimin de katili, katilleri kahraman ilan edenlerdir. 1000 tane gizli operasyonu yapanlar ve yaptırımlardır. Yani Tansu Çiller'dir, Mehmet Ağar'dır, Sedat Bucak'tır, Süleyman Demirel'dir, polistir, Terörle Mücadele Şubesi'dir, Özel Tim'dir, devlettir...

Abim suçsuz yere öldürüldü. Bizler gücümüz yettiğince bunu haykıracağız ve devletten hesap soracağız. Ve diyoruz ki, şehitlerimizin kanına yemin ettiniz. Onları unutmuyoruz ve

unutturmayacağız. Şehitlerimiz onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz.”

Hasan Karakoç'un çete devletine ve sermayeye duyduğu hınç ve öfkesini açıkça dile getirdiği konuşması alkış ve zılgıtlarla desteklendi. Daha sonra ise Rıdvan Karakoç'un annesi söz aldı ve şunları söyledi; “Rıdvan'ı arıyorlardı. İki sefer polis evimize baskın düzenledi. Ondan sonra bana söylediler ki, Rıdvan gelsin teslim olsun. Teslim olmazsa biz onu öldürürüz. Sonra gözaltına aldılar. Rıdvan'ı öldürdüler işkencede. Rıdvan suçsuzdu. Kürtlerin suçu yoktur. Kürtlerin çocuklarının biri askeredir biri işkencededir. Bu ne adalettir, ne kanundur ben bilmiyorum.”

Rıdvan Karakoç Ağrılıydı. Ailesiyle birlikte İstanbul'da oturuyor ve taksi şoförlüğü yapıyordu. Polis onu devrimci kimliğiyle tanıyordu. 1994 Temmuzundan bu yana hakkında gıyabi tutuklama kararı olması da bunu işaretliyordu. Polis onu gözaltına aldığı anda Rıdvan için iki seçenek sunulmuştu. Birisi devrimci kimliğinden arınmak ve yaşamak, diğeri ise devrimin değerlerini sonuna kadar koruyup onurluca ölmek. Rıdvan tabii ki ikincisini seçecek ve düşmanın her türlü işkence yöntemine karşı devrimi savunacaktı. Bunun içindir ki gözaltında kaybetme devletin teslim alamadığını fiziki olarak yoketme politikasıdır. Bunun en son ve pervasız örneğini ise İzmir'de 4 devrimcinin kaybedilmesi oluşturuyor.

161. haftanın basın açıklamasının okunmasının ardından İzmir'de kaybedilen Hasan Aydoğan, Neslihan Uslu, Mehmet Ali Mandal ve Metin Andaş isimli devrimcilerin nerede olduğunu soran ve İHD Kayıplara Karşı Komisyonu'nun hazırladığı fax çekme eylemi yapıldı.

Kaybedenler kaybedecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tanyey.org>

İsdemir'de özelleştirmeye karşı mücadelenin sorunları

Patron-sendika işbirliği

özelleştirmeye karşı mücadelemizi engelleyemeyecek!

Özelleştirme takvimindeki gelişmeler İsdemir işçilerini, bu saldırıya karşı koyabilmek için harekete geçirdi. Oluşturulan işçi komisyonu çalışmalarını yoğunlaştırdıkça, sendikadan ve müessese yöneticilerinden tepkiler gelmeye başladı. Sendika; “kendileri özelleştirmeye karşı değilken işçilerin özelleştirme karşıtı bir örgütlenmeye girmelerinin doğru olmadığı, yapılacak birşey varsa kendilerinin yapacağını, kimsenin kendini sendikanın yerine koyamayacağını” söyleyerek, komisyonun işletme birimlerinde çok sayıda işçinin katılımıyla yaptığı toplantıları yandaşları ile -daha çok sendika örgüt organları içinde bulunanlar- engellemeye çalışıyor. Tehditlerle, özel güvenlik güçlerine ihbarda bulunarak işçilerin örgütlenme çalışmalarını sabote ediyorlar.

Son günlerde yapılan işletme içi toplantılarda sendika görevlilerinin oluşturduğu bir grup işçi, işçi komisyonundan konuşmacı olarak bulunan arkadaşlara fiziki saldırı ve hakaretlerde bulundu. Bunun üzerine işçi arkadaşlar sendikacılara tepki göstererek, “biz özelleştirmeye karşıyız, bu arkadaşlar bunu söylüyorlar, siz de karşıysanız birlikte mücadele edelim. Ama ikiyüzlülükle bir taraftan karşı, bir taraftan değilmiş gibi bizi kandırıyorsanız, çekin gidin buradan” diyerek sendikacıları kovdular. 80-100 kişi civarında olan işçiler, “özelleştirmeye hayır, böyle sendika yönetimi istemiyoruz” diyor. Başka birimlerde -örneğin atölyelerde- konuşma yaptığı sırada, özel güvenlik görevlileri komisyondan bir işçi arkadaşımızı gözaltına aldılar.

Mücadeleyi engelleme çabası sadece sendikadan da gelmiyor kuşkusuz. Bu konuda işverenin de birtakım girişimleri var. Örneğin müessese bir tamim yayınlayarak, işletme kapsamında işçilerin yapacağı sözlü her toplantıyı, broşürü yasakladığını belirten bir dizi yasak getirdi. Sendika yönetimi, Özelleştirme Dairesi Başkanlığı'na “müessese müdürü özelleştirmeyi zorlaştırıcı tutumlarda bulunuyor, özelleştirmeye karşı olan işçilerin propaganda çalışmalarını görmezlikten geliyor, bunu engelleyin.” diyor. Özelleştirme Dairesi Başkanı da müessese müdürünü arayarak bunun doğru olup olmadığını soruyor. Genel müdürün verdiği yanıt, “böyle bir durum söz konusu değildir, biz bu girişimleri engellemek için tamimle, ilgili taraflara bildirdik” diyor.

Bu arada elaltından sızan haberlere göre, genel müdür Hanefi Tiryaki'nin taşeronlarla olan ilişkilerinde büyük vurgunlar ve haksızlıklar olduğuna ilişkin söylentiler de duyuluyor. Bu, bir anlamda sendikayla genel müdürlük arasında ortak yürütülen taşeronlaştırma kapsamındaki çıkar ortaklığının bozulmaya yüz tuttuğunu gösteriyor. Aynı zamanda sendikanın işletmelerdeki işçilerle yapmak istedikleri toplantıları da engelleyen tamime karşı, genel müdürlük yetkililerince, toplantıların yemek saatinde yarım saat içinde yapılabileceği söyleniyor. Bunun üzerine işçi komisyonu kendi çalışmaları için de böyle bir hakkın olup olmadığını genel müdürlük yetkililerine soruyorlar. Verilen yanıtta, “siz de aynı saatlerde, önceden izinli olarak görüşme yapabilirsiniz” diyorlar. Komisyon görevlilerinin, “sendika adamları aracılığıyla bizi engellemek isterse ne yapacağız?” sorusu üzerine, “haber vermeniz durumunda güvenlik görevlilerimiz sizi bu durum karşısında koruyacaktır” deniliyor.

Görüldüğü gibi, işçilerin mücadelesi işveren ve sendika yönetiminin elbirliğiyle yürüttüğü sinsi oyun ve taktiklerle zayıflatılmaya, kafa karışıklığı içinde boğulmaya ve tam bir ikiyüzlülükle boşa çıkarılmaya çalışılıyor. Ama, zaman içerisinde dönen dolapların niteliği daha net olarak ortaya çıkacaktır.

Bir İsdemir işçisiyle röportaj:

Bize karşı yöneltilmiş taşeron silahını sermayeye çevirmeliyiz!

Sorular:

1. Çalıştığınız fabrika özelleştirme kapsamındaki bir KİT. Özelleştirme dünya çapında uygulanan/uygulanmaya çalışılan, uluslararası sermayenin bir sömürü politikasıdır. İşçi sınıfını örgütsüzleştirmeye, kölelik koşullarında çalıştırmaya ve sefalet koşullarında yaşamaya yolaçacak bir saldırı. Sermaye devleti de hizmet ettiği sınıfın çıkarlarına uygun olarak KİT'leri sermayeye peşkeş çekerek, arpalık haline getirmeye çalışıyor. Bu bakımdan özelleştirme sizin için neyi ifade ediyor?

2. İsdemir'de özelleştirme saldırısının ilk işaretleri nasıl ortaya çıktı? Özelleştirmeyi uygulayabilmek için koşulların oluşturulması açısından neler yapıldı?

3. Bugün ha gitti ha gidecek diye bir süreç yaşanıyor. Sermaye cephesinin değişik kesimleri kolları sıvamış kendi cephesinden bir yoğunlaşma içerisinde. O cephedeki gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsun?

4. Özelleştirmeye karşı işçi arkadaşların tepkisi, tutumu, bakışı ne? Özelleştirmenin ne ifade ettiği, sonuçları konusunda açık bir fikre sahipler mi? Bu saldırıyı geri püskürtmek temeline oturan düşüncüyü taşıyorlar mı?

5. Komisyonun oluşumu ve çalışmaları nasıl başladı?

-Mücadele aracı olması gereken komisyonun zorlukları nelerdir?

-İşçi arkadaşların komisyon çalışmalarına ilgisi ne düzeyde? Daha doğrusu komisyon üretimde çalışma yürütüyor mu?

-Komisyon önüne görev ve yapılması gerekenler olarak neleri koydu?

-Bu temelde bugüne kadar neler yapıldı?

6. Özelleştirme saldırısı nasıl göğüslenebilir? Neler yapılmalıdır? Nasıl bir mücadele yürütülmelidir?

Yanıtlar:

İşçi:

1. Yukarıda ifade edilen tüm tanımlamaları aynen kabul ediyor, özelleştirmeyi ise bir gasp olarak değerlendiriyorum.

2. Özelleştirmenin ilk işaretlerini zorunlu emeklilik adı altında işten çıkarmalar olarak görüyorum.

Koşulları oluşturmak için yezit taktikleri uygulandı. Basiretsiz yöneticiler atanarak işe verilen önem ortadan kaldırıldı. Taşeron uygulamaları ile bazı kişilere haksız kazanç elde etme olanağı sağlandı. Basın ve yayın yoluyla buraların bir arpalık olduğu, işçilerin dahi kafasına sokulmaya çalışıldı.

3. Sermaye cephesini çok örgütlü ve bilinçli buluyorum. Uygulamalarını hayata geçirmek için yıllar öncesine dayandırıyor çalışmalarını ve altyapısını sağlam temellere oturtuyor.

4. Bu saldırıya karşı işçilerin genel tutumu veya tavrı yok gibi geliyor bana.

Yaşanmışları, yığınları, biraz da yasal

örgütlü olan sendikanın bu olayda karşı tarafta yermalması işçileri pasifize ediyor. Buna rağmen olayı gören ve bir karşı koyuş içinde olan ve sendikaya rağmen fabrika içinde ve dışarıda çalışmalar yapan işçileri bu konuda duyarlı hale getirip bir kaşı koyuşun içine katmaya kararlı bir yapının da varlığını inkar edemeyiz.

5. Fabrika özelleştirme kapsamına alındıktan sonra, olayın tehlikesini gören insanlar sendikalarına koşular. Fakat onların da sermaye cephesinde yer aldığını gördüler. Çünkü onlar da “buranın bir pasta olduğunu ve bu pastadan pay almak istediklerini” söylüyorlardı. Bunun üzerine değişik ünitelerde birbirini tanıyan insanlar biraraya gelerek bu işe duyarlı insanları geniş kapsamlı bir toplantıya çağırdılar. Bu toplantı sonucunda bir komisyon kuruldu.

-Komisyon çalışmalarının zorluklarının başında ulaşım zorluğu geliyor. Yaklaşık 10 km. uzaklığı olan iki üniteden insanların birbiriyle buluşması iş koşulları içinde iken ve taşıtların iç kapıdan alınmadığını düşünürsek, zorluğu tahmin etmek zor olmasa gerek. Ayrıca komisyonda olan insanların ikametlerinin farklı yerleşim yerlerinde olması ayrı bir zorluk. Bir de bunların yanısıra sendika yönetiminin bu yapıya hasmane tutumunu düşünün.

-Komisyonun bugüne kadarki süreçte çalışmaları oldukça mesafe katetti. Bu kısa süreçte yerel basın ve yayın kuruluşları harekete geçirildi. Açık oturumlar düzenlenerek işçinin ufku açılmaya, yöre halkının olaya duyarlılığı sağlanmaya çalışıldı.

-Siyasi parti temsilcileri olayın içine çekilerek üst düzeyde bir boyut kazandırıldı.

-Saha birimlerinde toplantılar düzenlenerek tabanda heyecan yaratılmaya çalışılıyor.

-Komisyon önüne görev ve yapılması gerekenler olarak, özelleştirmeye karşı durmayı ve işçiye ihanet içine girmiş sendikacıları yönetimden uzaklaştırmayı aldı.

6. Bizler 137 günlük şanlı grevimizle yapabileceklerimizi görmüş işçiler olarak dayanışmanın neleri altedeceğinin bilincindeyiz. Geçmişte grevin devlet düşmanlığı hatta vatan hainliği olduğunu pompalayan işverenleri nasıl altettiysek bugün de bizleri bir hasım gören, işçiyi bölen kişiler olarak gösteren sendika yönetimini altederek işçinin birlik ve dayanışma ruhunu tekrar canlandıracağız. Bu ruhu ve heyecanı yakalayan çelik işçisi, hemen yanında silah gibi duran taşeron işçilerini bilinçlendirmeli, bu mücadelenin içine mutlaka katmalıdır. Bize karşı yöneltilmiş bu silahı biz kullanmalıyız.

Bütünlük sağlandıktan sonra işlerin kolaylaşacağını düşünüyorum. Yemek boykotları, arabalara binmeme, saha içinde toplu yürüyüşler ve üretimi yavaşlatma eylemleri burayı satmak isteyen siyasi iktidara ve gaspçılara verilecek en güzel mesaj olacaktır.

POAŞ'ın özelleştirilmesine karşı işçiler iş bıraktı

oranı %36'ya düşmüş, örgütlü düzeydeki bu düşüşle birlikte ücretler de %60'lara gerilemiş, çalışma koşulları ağırlaşmıştır. Sermayenin bu çok yönlü saldırılarının genel sonucu olarak da yüzbinlerce işçi işten çıkarılmış, büyüyen işsizlik, sendikal örgütlülüğün dağıtılması, işyerlerine taşeron firmalarının girmesi, hakların gaspı, sağlıksız, sigortasız, ağır çalışma koşullarında sermayenin düzeninin bekası için anti-demokratik baskı yasaları ve uygulamaları eşliğinde işçiler için sefalet koşulları içerisinde kölece yaşam olmuştur.

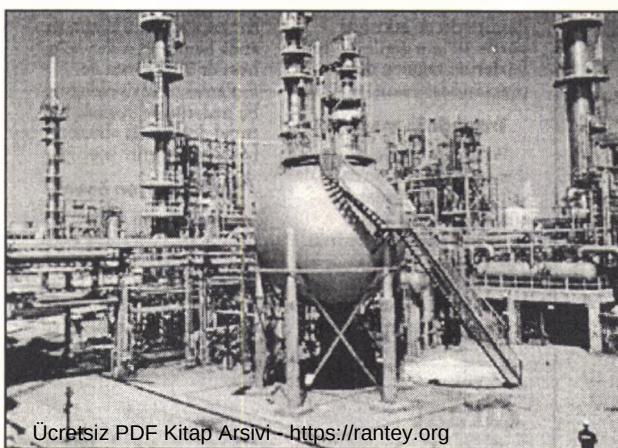
Sermaye düzeni krizinin faturasını çalışan yığınlar ödettirmede şimdiye kadar görülmemiş ölçüde kolay bir başarı elde etti. Sermayenin çok yönlü saldırılarına maruz kalan işçi sınıfı ilk başlarda ortaya koyduğu tepki ve eylemliliklerini devam ettiremedi. Bugün saldırı politikalarının yelpazesi genişlemiştir. Sendika bürokratları 16 Mayıs'ta Ankara'da Türk-İş'in düzenlediği "Özelleştirmeye Hayır" mitinginde olduğu gibi barışçıl bir çizgide gerçekleşen eylemliliklerle özelleştirmeye karşı mücadeleyi dizginlemeye çalışıyorlar. Bir yandan sözde özelleştirmeye karşı çıkılırken, diğer yandan ESK aracılığıyla burjuva hükümetinin saldırı programlarına onay veriliyor.

POAŞ ve özelleştirme gündemindeki işletmelerde çalışan işçilere yönelik sermayenin saldırılarını boşa çıkartmanın yolu; ne özelleştirme karşıtı platformların politikalarından, ne de sendikal bürokrasinin sınıf uzlaşmacılığı politikalarından geçiyor.

Tek kurtuluş yolu, sınıfa karşı sınıf perspektifiyle, birleşik, militan bir sınıf hareketini örgütlemekten geçiyor. İşçi sınıfının sermaye düzenine karşı siyasal sınıf mücadelesinden geçiyor.

"İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!"

Gebze/SYKB

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tüpraş eliyle gerçekleşmektedir. Malvarlığı 500 trilyon, 1997 yılı net karı 21.7 trilyon olan POAŞ sermaye sözcüleri tarafından verimsiz, zarar ediyor vb. sahte gerekçeler ve ideolojik saldırı eşliğinde sınıfa saldırının bir parçası olarak tekellere peşkeş çekilmek isteniyor.

POAŞ'ın özelleştirilmesine karar verilmesiyle birlikte 6000'in üzerindeki çalışanın 3600'ünün örgütlü olduğu Petrol-İş Sendikası özelleştirme karşıtı eylem takvimi belirledi. Bunun üzerine işçiler 2 Nisan'da 1 saatlik, 12 Haziran'da ise yarım günlük işbirlik eylemi gerçekleştirdiler. Özelleştirilecek işyerleriyle sınırlı kalan eylem başta sendika olmak üzere diğer işyerlerindeki örgütlü işçilerden topyekün bir eylem ve dayanışma örülemedi. Buna uygun bir çabanın da ortaya konulamadığı koşullardaki olumsuzluklara rağmen, işçiler ağırlıklı olarak başta İzmit Tüpraş ve Petkim olmak üzere diğer illerde işbirlik eylemi gerçekleştirerek tepkilerini ortaya koydular.

POAŞ'da çalışan işçiler, kendilerine dayatılan özelleştirme saldırısına karşı örgütlü ve kararlı bir mücadeleyi saldırıyı püskürtünceye dek sürdürmediği durumda, şimdiye dek özelleştirilen işyerlerindeki işçilerin yaşadığı aynı akıbetle yüzyüze kalacaktır. Bunun pratikteki karşılığı POAŞ işçileri için işten atılma, sendikasızlaştırma, ücretlerin geriye çekilmesi, ağır çalışma koşulları, kazanılmış hakların gaspı vb. olacaktır. Zira şimdiye kadar yaşanan pratik bu konuda yeterli açıklıklar sunmuştur. Sermayenin özelleştirme saldırısı eşliğinde her 100 işçiden 53'ü işten çıkarılmış, sendikaya üye olma

DİSK Birleşik Metal İş Başkanı Özkan Atar ile röportaj

Esnek üretime geçit yok!

SYKB: Süren MESS sözleşmeleri hakkında bilgi verebilir misiniz?

Özkan Atar: Şu anda MESS grubu sözleşmeleri görüşülüyor. MESS tek işveren sendikası olarak şu anda üç sendikaya karşı (Birleşik Metal İş, Türk Metal, Öz Çelik İş) sözleşme yürütüyor. Bu 3 sendikaya karşı hak verme konusunda farklılık gözetmediğini söylüyor MESS. Ama farklılık gözetiyor elbette (özellikle Türk Metal'e).

MESS grup sözleşmeleri Türkiye genelinde 70 bin işçiyi kapsıyor, yapılan toplu sözleşmeler petrol işkolu başta olmak üzere diğer işkollarında yapılacak olan toplu sözleşmelere örnek teşkil ediyor. Biliyorsunuz ki, MESS Türkiye ekonomisi ve politikasının belirlenmesinde baş sırada yer alıyor.

SYKB: MESS'in sunduğu sözleşmelere karşı ne yapılabilir?

Özkan Atar: Üç sendika arasında ortak taslak hazırlanabilir, ortak şeyler belirlenip, sunulabilir. Bizim her zaman Türk Metal İş'in ihanetçi tavrını yenme gibi bir durumumuz söz konusu. Her sene bizim Öz Çelik İş'le birleşmemiz var ama Türk Metal buna yanaşmıyor. Türk Metal işçilerin dahi haberi olmadan sözleşme imzalayabiliyor.

SYKB: Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Özkan Atar: '90 yılında Türk Metal sözleşmeyi imzalamadan önce Otomobil İş, Çelik İş, Özdemir İş ortak grev kararı aldılar. Bunun sonucunda Türk Metal de greve çıkmak zorunda kalmıştı. '80'den sonra en fazla ücret alındığı dönemdi. Biz bu dönemde de güç birliğine davet ediyoruz. Türk Metal bunu kabul etmezse, sendikacı (Türk Metal'e bağlı) işçilerin zorlaması yönünde çalışmayı düşünüyoruz. Şu anda biz işyerlerinde oluşturduğumuz komitelerle birlikte TİS verilerini hazırlıyoruz. Önümüzdeki ay işverene önerilerimizi vereceğiz. Önerilerimizi verdikten kısa bir süre sonra da TİS'i imzalayacağız.

SYKB: TİS'e yönelik önerileriniz nelerdir?

Özkan Atar: Sadece işçilerin ücretleri ile haklarını geliştirmek bir yana en yakıcı sorun olan iş güvencesini toplu sözleşmede MESS'in karşısına getireceğiz. Bunun yanında MESS'in her dönem bize dayattığı esnek üretim/çalışmaya karşı kararlı bir şekilde direneceğiz. Yine sadece enflasyona endeksli ücret artışı değil -çünkü bugün bu artık ihtiyaca cevap vermiyor- reel kaybı telafi etmek için rahatlatıcı ücret artışı politikasını savunacağız.

SYKB/İzmir

LİMTER-İŞ Sendikası'ndan baskılara karşı basın açıklaması

Basına ve Kamuoyuna

Coğrafyamızda işçi ve emekçilere yapılan saldırılar değişik yöntemlerle devam ediyor. En doğal demokratik haklarını elde etmek için mücadele edenleri baskı ve şiddetle susturamayanlar işçileri kendi sınıfına ihanet etmesi için zorla ajanlaştırmaya çalışıyorlar.

Sınıf sendikacılığının tavizsiz savunucularından olan sendikamız da bu saldırıların sürekli hedefi haline gelmiştir. İstanbul Tuzla'da 1997 Kasım ve Aralık aylarında iki defa molotof kokteyli saldırısına maruz kalmıştır. Ama sendikamız bu tür saldırılara boyun eğmemiş, çalışmalarına devam etmiştir. Daha sonraları da Tuzla tersanelerinde çalışan üyelerimizin işçi evleri basılıp karakola götürülerek sendikaya gitmemeleri için tehdit edilmiş ve sendika içinde ajanlık teklifinde bulunmuşlardır.

Gemi söküm patronları ve emniyet güçleri Aliğa gemi söküm tesislerinde örgütlenme çalışması yürüten sendikamızı da değişik yöntemlerle yıpratmaya ve susturmaya çalışıyorlar. İşçilerin gücünden ve birliğinden korkan patronlar birlikteliği bozmak için işten attılar başaramadılar. Mafyavari yöntemleri denediler başaramadılar, para yedirdik dediler tutturamadılar. Şimdi de Tuzla'da olduğu gibi Aliğa'da da emniyet güçleri işçilerimizi ajanlaştırmaya çalışıyor.

Sendikamız üyesi İska Metal işyerinde çalışan Elhan Çoban, 08.06.1988 tarihinde işyerinden TMŞ ekipleri tarafından alınarak şubeye götürülmüş, burada iç çamaşırlarına kadar soyundurularak işkence edilmiş ve aynı gün bırakılmıştır. Ertesi gün yine iş çıkışında Aliğa merkezinde otomobile bindirilip Bergama yolu üzerinde sorgulanmış, zorla ajanlık teklif edilmiş, bundan sonra İzmir'de götürüldüğü denilip randevu verilmiştir. Bunun için üyemize bir miktar para verilmiş ama üyemiz kabul etmemiştir. Üyemize yapılan bu insanlık dışı olayı nefretle kınıyoruz. Bu saldırı hak arayan işçilere ve emekçilere yapılmıştır.

Bu tür kirli yöntemlerle işçilerin hak alma mücadelesini bastırmayı planlayanlar yanılacaklardır. Hiçbir güç sendikamızın ve üyelerinin ilkeli sınıf sendikacılığı çizgisine bağlı mücadelesini engelleyemeyecektir.

Tüm basını ve kamuoyunu sendikamıza ve üyelerimize yönelik bu insanlık dışı uygulamalara karşı duyarlı olmaya, sendikalaşma mücadelesinde dayanışmaya davet ediyoruz.

16 Haziran 1998

DİSK LİMTER-İŞ Sendikası
Genel Yönetim Kurulu
adına Genel Başkan
Kazım Bakış

Yasalara sığınmadan meşru haklarımızı savunmalıyız

15-16 Haziran işçi direnişinin yıldönümünde Ankara'da Çalışma Bakanlığı önünde sınıfa yönelik baskılar protesto edildi.

DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak, ve yönetim kurulu üyeleri ve İstanbul'da sendikalaştıkları için işten atılan Köhler, Isı-Şah işçilerinin de bulunduğu eylemde; "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın haziran direnişi!" sloganları atıldı. Saat: 11.00'de başlayan eyleme Emekli-Sen, Birleşik Metal-İş ve Tüm Sosyal-Sen pankartlarıyla katıldılar.

Eylemde Genel-İş Anakent Şube Başkanı Murat Coşkun, 15-16 Haziran'la ilgili sorularımızı şöyle yanıtladı: "70'lerden bu yana işçilere, emekçilere yönelik devletin üst boyuta yükselmiş hak ihlalleri var. Konfederasyonların toplumu uyarıma noktasında bir çıkış rolü oynaması gerekiyor. Bunun da sınıfın çıkarları temelinde ele alınması gerekiyor. Bunu aşmadan diğer sorunları aşamayız. Bunu aşmak için bence yasalara sığınmadan, işçi-memur meşru haklarını sonuna kadar savunmaları gerek. Bundan 3-4 yıl önce alanlardaydık 15-16 Haziran direniş yıldönümlerinde, fakat şimdi salonlara tıklandı."

"İşçi sınıfı hareketinde kamu emekçileri, sosyalistler, devrimciler olmadan bir yere varılmaz. 15-16 Haziranları, günümüzde çoğaltıp aşmak gerekir. Yaptığımız etkinliklerde iktidarı hedeflememiz gerekiyor, düzenin bunun dışındaki olayları günü kurtarmaya yöneliktir."

Rıdvan Budak, Çalışma Bakanı Naim Çağlayan'la görüşmesinden sonra yaptığı açıklamada; "İşçilerin büyük sıkıntıları olsa da, varlıklarını sürdürmelerini 15-16 Haziran direnişlerine borçlu olduğu"nu söyledi. İşsizlik, adaletsizlik, yoksulluk ve sendikal haklar üzerine çektiği vaazden sonra, işten atılan Köhler işçilerinden bir direnişçinin, "yardım bekliyoruz sizden" sözüne gülen Rıdvan Budak; "yardım istiyormuş" diyerek, hiçbir sıkıntı duymadan oradan ayrıldı. Budak'ın bu tutumu direnişçilerin sinirlenmesine yolaçtı.

Sarısakal Fabrikası'ndan bir işçiyle röportaj

Mücadale sonuna dek sürecek!

SYKB: Fabrikanızı biraz tanıtır mısınız?

İşçi: Çalıştığım fabrika Ceyhan'da kurulu yağ ve teneke fabrikasıdır. Matbaa, tenekehane, kapak, kapsül, tahin helva bölümleri var fabrikamızda.

SYKB: Bugün fabrikanızda yaşanan temel sorun nedir?

İşçi: Patron toplu sözleşme maddelerine uymadı. Bu yılın başından itibaren yeni toplu sözleşme maddelerine göre maaşları almamız gerekiyordu. Ama halen sözleşme öncesine göre maaş alıyoruz. Aldığımız maaşlar 30-35 milyon civarında.

SYKB: Bu duruma karşı ne yaptınız?

İşçi: Mehmet Kurt uzunca bir zaman sendikayla görüşmemek için kaçtı. Ben bu parayı veremem dedim. Sendikamız mahkemeye başvurdu. Ama biliyoruz ki, sermayenin mahkemelerinden çabucak sonuç almak mümkün olmuyor. Fabrikamızda sınıf bilinci almış işçi sayısı çok az. Onun için diğer işçi arkadaşları bilinçlendirerek tek vücut haline gelmemiz gerekiyordu. İşçi arkadaşlar daha çok sendikadan bekliyorlardı birşeylerin yapılmasını. Sendika işçilerin bölünmüşlüğünden ve geriliğinden dolayı atak davranmıyordu. Eski sendika temsilcisi patrona yalakalığını devam ettiriyor. Dedikodularla işçileri sendikamızdan soğutmaya çalışıyor.

SYKB: Fabrikanızda üretimin durumu ne?

İşçi: Kaç aydan beri üretim düşürülmüş durumda. Ama bu tümüyle kasıtlı bir davranış. Patron bizlere gözdağı vermek için özellikle büyük ihaleler almıyor. Bir yandan fabrikayı kapatırım tehditlerinde bulunuyor. Diğer taraftan sermaye uşağı Türk Metal'e geçmemiz konusunda baskı yapıyor. Patron yalakaları, "Birleşik Metal İş'ten istifa ederseniz çalışırsınız yoksa atılırsınız" diye arkadaşlarımızın bir kısmını kandırmayı başardılar. Buna inananlar sınıf bilinçli olmayan köylü kafasından kopamayan işçilerdi. Patron bizi içten bölmeye çalışıyor.

SYKB: Buna karşı siz ne yaptınız?

İşçi: Söylenenlere inanmamalarını, sendikamıza sahip çıkmamız gerektiğini anlattık. Yalakalar da bu arada boş durmuyordu. Bir kısım işçinin evlerine giderek, çeşitli yalanlarla kandırdılar. İstifa için imza attırmaya çalıştılar. Altı arkadaşımız işten atılınca, ayın ortasında gecenin bir vuruşunda bir yürüyüş yaptık.

Yanıbaşımızdaki fabrikalar yol boyunca bizi alkışladılar ve desteklediler. Büyük postaneye kadar 90 kişiyle yürüdük. Ertesi gün de yemek boykotu ve servise binmeme eylemi yaptık. 6 arkadaşımızın işten atılması fabrikada gerginlik yarattı. İşçilerin patrona karşı kini daha da büyüdü. Her türlü engelle karşı azim ve kararlılık içerisinde umudumuzu yitirmeyerek devam ettik. İkinci gün yürüyüş öncesinde polis engeliyle karşılaştık. Buna rağmen polis kuvvetlerine karşı direnç gösterdik. İşçilerin yürüyeceğini öğrenen polis fabrikanın içine girerek engellemeye çalıştı. Bizlere yapmayın, yürümeyin demelerine rağmen kararlılık içinde 200 m. yürüdük. Tekrar polis engeliyle karşılaştık sendika başkanımız devreye girdi. Geri dönerek fabrika önünde oturma eylemi yaptık. Fabrikaya araç giriş çıkışlarını engelledik. Polis buna da müdahale edince başkanımız müdürle görüşmek istedi. Müdür görüşme esnasında Birleşik Metal İş Sendikası'ndan Türk Metal'e üye yapmadıklarını, bu işten haberlerinin olmadığını söyledi. Halbuki, o anda sendikamızdan Türk Metal'e giden işçi sayısı 24 kişiydi. Bu 24 kişi bizim kararlılığımız sayesinde geri döndüler.

SYKB: Sınıf dayanışması açısından neler yapılabilir?

İşçi: Sınıf bilinçli işçiler olarak işçi seminerleri, eğitim çalışmaları, slayt gösterileri yapılabilir. Diğer fabrikaları duyarlı hale getirerek bölgemizde işçi platformları örgütleyerek sendikamıza üye işçilerin bize sahip çıkması sağlanabilir. Makina Kalıp'taki kardeşlerimizin direnişine destek verdik. Çünkü karşıımızdaki güç bir bütün olarak sermaye sınıfıdır. Biz buna karşı tek tek değil sınıf olarak karşı durabilmeliyiz. Emegın birliği ve gücü o zaman ortaya çıkar. Atılan 6 işçi arkadaşımıza sahip çıkmalıyız. Fabrikamızda işçiler olarak kampanya başlatmalıyız. Sendikamız bu konuda üzerine düşeni yapmalıdır. Atılan arkadaşlarımızın geri alınacağı konusunda müdür, işçilerin önünde söz verdi. Bu sözü yerine getirmesini sağlamalıyız.

SYKB: Son olarak söyleyecekleriniz neler?

İşçi: Sizlerin sahip olduğunuz ideolojiden vazgeçmemeniz ve sonuna kadar bu mücadelenin sürmesini istiyorum. İşçi sınıfının bilinçlenmeye ve örgütlenmeye bugün dünden daha fazla ihtiyacı var. Bu çabayı ısrarla devam ettirmek gerekiyor. İnsanın insan tarafından sömürülmediği, sınıfsız toplumların kuruluşuna kadar biz öncü işçilere düşen her fedakarlığa katlanmamız gerekiyor.

SSK yağma sofrasında

Paran kadar sağlık

Sermaye devleti işçi ve emekçilere dönük saldırı ve soygun planlarına bir yenisini daha eklemeye hazırlanıyor. Kamuoyuna "sağlıkta büyük reform" olarak duyurulan bu saldırılara daha yakından bakalım. Sağlık alanında kapsamlı bir özelleştirme saldırısına girecek olan sermaye devleti bu adımı, toplumun geniş kesimlerinde ortaya çıkaracağı hoşnutsuzlukları demagogilerle bastırmak için yoğun bir kampanya eşliğinde başlatıyor. Bir yandan nüfusun %38.5'ini kapsayan SSK'nın tasfiyesi adımları atılırken, diğer taraftan bütün "vatandaşlar" için zorunlu sağlık sigortası uygulamasını yasalaştırmanın hazırlıklarını yapıyor. Böyle kapsamlı bir sosyal güvenlik uygulamasının finansmanını sağlamak için de, "devlet ve üniversite hastanelerinden bir kısmının özelleştirilmesinin zorunlu olduğunu" iddia ederek kamuoyunda sağlıktaki özelleştirme saldırılarına karşı oluşabilecek tepkileri pasifize etmek istiyor.

Sermaye devleti bütün bu reformları "vatandaşlarına" daha iyi hizmet verebilmek, sağlık alanında yaşanan olumsuzlukları giderebilmek için yapmak istediğini ilan ediyor. Oysa ki gerçekler başka türldür. Türkiye'ye gelen IMF heyetlerinin ağızlarından çıkan ilk talepler; özelleştirmelerin bir an önce yapılması, sosyal güvenlik (SSK, Emekli Sandığı, Bağ-Kur) kurumlarının tasfiye edilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, ücretlerin düşürülmesi vb. olmaktadır. Borç-faiz kısılcındaki sermaye devleti, kölece bağımlı olduğu emperyalist kuruluşların taleplerini harfiyen yerine getirebilmek için bütün gayretiyle çalışmaktadır. Yani sözkonusu reform paketleri "vatandaşların" yararına olan düzenleme değil IMF'in ve sermaye sınıfının taleplerini karşılamak için gündeme getirilmiştir.

IMF ve diğer emperyalist kuruluşların Türk devletine verdiği borçlar ve krediler bir avuç asalak sermayedara ve kirli savaşa harcanmaktadır. Bu paralarla işçi ve emekçilerin yararına yapılan tek bir icraat bile yoktur. Tersine işçi ve emekçilerin yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşmekte, sefaletleri büyümektedir. Ama sıra bu borçları ve faizlerini ödemeye geldiğinde, sermaye devleti gözlerini işçi ve emekçilerin elindeki son kırıntılara dikmektedir. Ufak bir azınlığın servetine servet katmakta ve kardeş Kürt halkını katliamdan geçirmekte kullanılan paraların geri ödemesinden işçi ve emekçiler birinci derecede sorumlu

tutulmaktadır. IMF heyetleri, özelleştirme saldırılarından ve sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edilmesinden elde edilecek gelirlerle bu borçların ödenmesinin garanti altına alınmasını sağlamak peşindedirler. Sermaye devletinin gelirlerinin büyük bir kısmını işçi ve emekçilerin vergilerinden elde ettiğini, onların yarattığı zenginliklere el konulmasıyla devlet çarkının döndürülebildiğini onlar da çok iyi bilmektedirler.

İşte, sağlıkta büyük reform gibi iddialı laflarla burjuva medyaca dillendirilen bu planların arkasında yatan gerçekler. "Vatandaşlarımız hastane kapılarında rezil olmayacaklar! Devlet bütün vatandaşlarını aynı sosyal güvenlik şemsiyesi altında birleştirecek! Yoksul vatandaşların primlerini devlet karşılayacak!..." Bütün bu demagogilerin gizlemek istediği ise artık "Paran kadar sağlık! Parası olmayanın yaşamaya hakkı yoktur! Sağlıksız koşullarda yaşamaya mahkum olanların sağlıkları devleti ilgilendirmez, zaten birkaç yıl içinde ölecekler, boşuna sağlık masrafına değmez, işçiler ve emekçiler çalışabildikleri kadar yaşasınlar, çalışamayanlar topluma yük olmasın, erken emekli olup-geç ölüyorlar ve bu arada da bedava sağlık hizmeti ile SSK'nın zarar etmesine neden oluyor... Evet sermaye devletinin ve sermaye sınıfının işçi ve emekçilere bakışı budur.

Bugüne kadar ödenen primlerle SSK'nın kendini sürekli büyümesi ve gelişmesi mümkünken sermaye devletinin yağma ve talanı nedeniyle SSK'nın zarar ettirildiğini bilmeyen yoktur. Eğer hala var ise SSK'nın kendi yayınladığı bütçe rakamlarını bir kez daha duyuralım;

*'94 yılı, SSK'nın toplam gelirleri 126.7 trilyon, toplam gideri ise 90.6 trilyon TL. dir. 36.1 trilyon gelir fazlası ve 86.3 trilyon alacağı vardır. Kurumun yıl içinde 14.5 trilyon finansman gereksinmesi olmuştur. Bu gereksinim bankalardan yüksek faizli borçlar alınarak karşılanmıştır.

*'95 yılı, SSK'nın toplam gelirleri 279.9 trilyon, toplam gideri 167.7 trilyon liradır. 110.2 trilyon gelir fazlası ve 183.4 trilyon alacağı vardır. Kurumun yıl içinde 59.2 trilyon lira finansman gereksinmesi olmuştur. Bunu karşılayan hazinenin SSK'ya 75.8 trilyon borcu vardır.

*'96 yılı, SSK'nın toplam gelirleri 493.4 trilyon, toplam gideri ise 178.1 trilyon liradır. 315.3 trilyon gelir fazlası ve 235.1 trilyon alacağı vardır. Kurumun yıl içinde 69.7 trilyon lira

finansman gereksinmesi olmuştur. Kamu kurumlarının SSK'ya olan borcu ise 142.4 trilyon liradır.

Hazine kendi borcunu ödemek yerine, finansman gereksinimleri kadar bağış yaparak SSK'nın yardıma muhtaç olduğu yalanına malzeme yaratma peşinde olmuştur. Bütün bu dönemlerde SSK'nın gelirleri devlet bankalarında, ya da devlet tahvillerinde düşük faizle tutulmuş ve devlet işçi ve emekçilerin paralarına dolaylı olarak el koymuştur. Sermaye sınıfına düşük faizli krediler ve teşvikler SSK fonlarından verilmiştir. '95 yılına kadar devletin sosyal güvenlik kurumlarına ve özellikle de SSK'ya hiçbir finansal katkısı yoktur. Belli başlı Avrupa ülkelerinin ise sosyal güvenlik giderlerini karşılama oranları %15 ile %100 arasında değişmektedir. Türkiye'de ise bu oran hep %0 olmuştur. Yani sosyal güvenlik kurumlarına hiçbir katkısı olmadığı gibi bu kurumların birikimleri sürekli olarak bütçe açıklarının karşılanmasında ve sermaye sınıfına kaynak aktarılmasında devlet eliyle kullanılmıştır. Yani SSK devletin sırtına yük değil tersine devlet SSK'nın sırtına yük olmuştur.

Sermaye devleti bugüne kadar işçi ve emekçilerin primleri ile oluşturulan devasa kaynaklara bir çırpıda el koymayı ve bundan sonrası için sağlık hizmetlerini bütünüyle özel sağlık kurumları aracılığıyla yapmayı hedeflemektedir. Böylece sağlık alanında da sermaye sınıfı için yeni bir kar kapısı açılacak ve parası olanlar için serbest rekabet kuralları ile düzenlenecek olan bir sağlık hizmeti üretilecektir.

Yeni hazırlanan yasal düzenlemeye göre zorunlu kişisel sağlık sigortası uygulamaya konulacak, ve pirimlerini ödemeyi başarabilenler ödedikleri prim düzeyine göre sağlık hizmetlerinden faydalanacaklardır. Primlerini ödeyemeyecek durumda olanların, devlet tarafından oluşturulacak bir fon aracılığıyla masraflarının karşılanacağı idda edilmektedir. Bu fonu oluşturmak için bulunan yol da yine mevcut hastanelerin özelleştirilmesi olmakatadır. Bütün bu gerçekleri allayıp pullayıp "büyük sağlık atılımı" olarak ilan edenler de çok iyi bilmektedirler ki bu sistemin işlemesi mümkün değildir. Örneğin 5 çocuklu bir işçi ya da köylü ailesi her bir ferdi için ayrı ayrı prim ödemek zorundadır. Yani bugün SSK'ya ödenen aylık primin an az üç-dört kat fazlasını ödemeyi başarabilirse tüm ailesinin sağlık ihtiyaçlarını karşılamayı

başarmış olacaktır. İşsizliğin %20'leri aştığı, reel ücretlerin sefalet düzeyini bile geride bıraktığı günümüz koşullarında işçi ve emekçilerin böylesi bir yükü karşılaması mümkün değildir. Ayrıca devlet kendi anayasasına göre tüm vatandaşlarına eşit sağlık hizmeti vermekle yükümlüdür. Bu sistemde ise ödenebilen prim tutarında hizmet verilecektir.

Sermaye devleti bu uygulamayı hayata geçirmeyi başarır ise hem işçi ve emekçilerin bugüne kadar ödedikleri primler sayesinde yapılan SSK hastanelerini ve birikimlerini işçi ve emekçilerin ellerinden almakta hem de bundan sonrası için paran kadar sağlık uygulamasıyla yeni bir soygun ve talan sistemi yaratmaktadır. Üstelik yeni sistemde de sigorta primleri devlet bankaları aracılığıyla toplanacak ve devletin yönetiminde kullanılacaktır. Yani SSK primlerinin akıbetine uğrayacak, düşük faizle sermaye sınıfına peşkeş çekilecektir.

İşçi ve emekçiler bu yeni saldırı dalgasına karşı çıkmak ve sosyal güvenlik sisteminin özelleştirilmesine karşı koymak zorundadır. SSK ve benzeri sağlık kurumlarının sermayeye peşkeş çekilmesi yerine işçi ve emekçilere en iyi ve parasız sağlık hizmeti veren yerler olmasını talep etmeli ve bunun için mücadele etmelidirler. İşçi ve emekçiler ellerindeki en son kırıntıların bile alınmasına engel olmak ve haklarını geliştirmek için artık tek çıkar yolun sınıf mücadelesi olduğunu görmelidirler. Sermaye devleti işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğünden cesaret alarak bu kadar pervasızca saldırabilmektedir. İşçi ve emekçilerin kendi sınıf çıkarları doğrultusunda örgütlenmesi ve sınıf partilerinin önderliğinde mücadeleye atılması bu gidişatı durdurmanın ve yeni hakları kazanmanın tek yoludur. Bugün öncü-devrimci işçiler geride kalanları uyandırmak ve mücadeleye seferber etmekle görevlidirler. SSK ve diğer sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesine ve özelleştirilmesine karşı fabrikalarımızda mücadele komiteleri kurmak için görev başına!

SSK'nın tasfiyesine, mezarda emekliliğe hayır!

Herkes eşit, parasız sağlık hizmeti!

Sermaye devletinin işçi-emekçi düşmanı yasalarını mücadele ile yırtalım!

İşçi sınıfının çıkarları için yeni yasaları sokaklarda yaratalım!

SES Aksaray Şubesi Eğt. Skr. Özer Güvenç'le kamu hareketinin bugünkü süreci üzerine yaptığımız söyleşi:

Ancak elde ettiğimiz kazanımlar yasalaşabilir

KB: Hareketin içinden geçtiği süreç hakkında ne düşünüyorsunuz? Özellikle son eylemlilik sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Özer Güvenç: 4 Mart eylemiyle doruğa çıkan taban tepkici eylemlilikler, bir kez daha kamu emekçilerinin sendikal mücadelelerinde çok yönlü bir krizin yaşanmaya devam ettiğini gösterdi. Bu kriz, birincisi; sermayenin ve devletin kendi krizini aşmak yolunda yeniden yapılanırken kamu alanına bittiği nesnellikle ilgilidir. Yani kamu istihdamının azalacağı, devletin belli alanlarda “küçültüleceği” ve bürokrasinin piyasaya uyumlu olarak yeniden düzenleneceği bir nesnellik.

Burada sürekli yükselen kitle hareketleri ile işçi sınıfının diğer kesimlerini de hareketlendirecek bir dinamizm yerine, tamamen düzenin ihtiyaçları doğrultusunda sınırlandırılmış bir kamu emekçileri hareketi isteniyor. İkincisi; yaşadığımız süreç tam bir önderlik krizine de denk düşüyor. Şöyle ki; bir yandan KESK’te yönetim düzeyinde legal sol platformların siyasal performansları KESK’in tüm sürecini belirliyor. KESK Türk-İş’leşiyor eleştirisi sadece “reformize oluyor” şeklinde algılanmamalı. Aslında eğer gereken direnç noktaları şimdiden oluşturulamaz ise sermayenin ve devletin piyasa koşullarına uyumlu sosyal devlet sendikacılığına yeşil ışık yaktığı ESK toplantılarından anlaşılıyor. Tehlike işte budur. Yani bir yandan reformize olmak, diğer yandan bürokratizm KESK’in fiili-meşru mücadelecı militan eylem hattını düzenli olmasa da yaratan sağlıklı unsurlarını tasfiye edecektir.

Eylemler için söylenecek olan ise, KESK yönetimini hedefi belirsiz ve anlık sıçramalara dayalı eylem çizgisi aslında eylem hattının içini boşaltmakta, eylemin kitleselleşmesini engellemekte ve en önemlisi 8 yıldır sürdürülen mücadelenin geleceğine bu düzenin kelepçelerini takmaktadır.

KB: Peki ya 4 Mart, o şanlı Kızılay Direnişi?

Ö. Güvenç: 4 Mart Kızılay direnişi KESK yönetimine rağmen yaratılmış ve sürdürülmüştür. İllerdeki Şubeler Platformları eylem içerisinde KESK yönetiminden bağımsızlaşmış, şubelerdeki militan sendikal hat da Şubeler platformlarından bağımsızlaşarak Ankara eylemini destanlaştırmıştır. 4 Mart sonrası günler

KESK’in mevcut üye gücü ötesinde bir güce sahip olmakla birlikte, önderliğin sağdan geri çekildiği bir mücadelede, doğal olarak sendikalarındaki bir avuç aktiviste kadar katılımın azaldığı, bir bakıma yenilginin kanıksanmaya başladığı ve rövanş hazırlıklarının konuşulduğu bir aşamaya gelindi. İşte bu eylem içerisinde ne kadar haklı olursanız olun eğer gereken örgütlülükle hazırlanılmamış ise çözümler kaçınılmazdır. Daha da önemlisi sahte sendika yasasının askıya alınması kitlede bir zafer havası yaratamamış ve bu durum Haziran eylemlerine kadar uzayan durgunluğu doğurmuştur.

Bugün bir yanı sıra siyasal iktidarın iç dengelerindeki sıkışma nedeniyle bir durgunluk yaşansa da, 11 Haziran eylemleri gösterdi ki, KESK’in tabanından kaçırmaya çalıştığı her eylem aslında bir sonraki eylem dönemini de doğrudan belirliyor. 4 Mart’ın propagandasında, sonuç alıcı eylem için; “gemileri yakmak” gerekliliği tabanda hakim iken boşa geçirilen ve Genel Kurullar süreci nedeniyle yavaşlayan mücadele ivmesi Haziran eylemlerinin istenen seviyenin altında olmasına yolaçtı. Bu eylemlerin geleceği mücadelenin ihtiyaçları ve sınıf mücadelesinin ilkeleri ile değil, KESK içerisindeki yönetim bloğunun birbirleriyle yaşadıkları gerilimlerin ne kadar eylem alanlarına, üyeye yansıtılacağıyla ilgili olarak belirlenen bir ara dönem geçiriyoruz.

KB: Böyle bir sürecin kitle üzerindeki etkisi ne oldu, ve nasıl açılabilir bu sorunlar? Kamu çalışanları hareketinin önü nasıl açılabilir yani?

Ö. Güvenç: Kamu emekçileri öğrenilmiş çaresizlik sendromu da denilen baskı ve zorun süreklileştirilerek aklın bir başkasına emanet edilmesi olgusunu daha yakından yaşamaya başlıyorlar. Ve her geçen gün, başarının ancak geri dönüşsüz ve temel hedef olan grevli-TİS’li sendika hakkı alınana kadar işyeri işgalleri, meclis yürüyüşleri, süresiz iş bırakmalar ve işçi sınıfının devrimci unsurları ile eylemli bir dayanışmanın sağlanması tek yol görünüyor. Şu an, kamu emekçi sendikaları olası herhangi bir yasa için, bürokratik düzenlemelerini organize ettikleri bir yasal zeminde tutulmak isteniyor. Oysa tüm sınıf mücadeleleri tarihi gösteriyor ki, **ancak elde ettiğimiz kazanımlar yasalaşabilir.** Yani yasalar doğrudan sınıf mücadelesi alanıdır.

Büro Emekçileri Sendikası Kurucular Kurultayı ve düşündürdükleri

Kırka yakın Kamu İşyerini kapsayan ve KESK’e bağlı en büyük sendika olarak kabul edilen Büro Emekçileri Sendikası (BES) Kurucular Kurultayı 13-14 Haziran tarihlerinde 165 kurucu delege sayısına karşılık 120 delegenin katılımıyla Ankara’da yapıldı.

İlk gün tüzük üzerinde yapılan çalışmalarda, “ulusaların kendi kaderlerini tayin hakkı, özelleştirme, kapitalizmin doğada yarattığı fiziki ve ekolojik tahribatlar ile ilgili öneriler, ÖDP-EMEP-Sendikal Birlik ve şovenist duygularla hareket eden apolitik bazı delegelerin objektif dayanışmasıyla bir bir reddedildi.

İkinci gün ise, marksist-leninist felsefenin özünü oluşturan ve işçi ve emekçilerin kanlarıyla sulayıp yeşerttiği devrimci-enternasyonal değerlerin reddiyle yaşanan siyasal kamplaşmanın etkisi, billurlaşmaya başlayan, muhafazakarlığın ve şovenizmin damgasını vurduğu tüzük ve BES Kurucu MYK üyelerinin seçimlerine yönelik varılan antlaşmaların yerine getirilmemesi ile ÖDP’li delegelerin dar grupçu siyasal dayatmaları sonucu, Tüm Maliye-Sen’den 40, Turizm-Sen’den 16, Nüfus İşleri Genel Müdürlüğü’nden 4 olmak üzere toplam 60 delege üyelikten istifa ederek salonu terketti. Devrimci Memur Hareketi’ne bağlı delegeler, merkezi kararları gereği kurultayın başından itibaren hiçbir oylamaya katılmayıp, izleyici kaldılar.

Geriye kalan ÖDP-Sendikal Birlik-apolitik delegelerin katılımıyla BES yönetim Kurulu üyelikleri kadro sıkıntısı nedeniyle bir anlamda atamayla, 58 kabul, 3 red, 2 çekimser oyla, toplam 63 delegenin katılımıyla kabul edildi.

Kurultay öncesi ve kurultay üzerine bir iç gözlem:

BES’in kurulması çalışmalarında KESK tarafından geçici bir yürütme oluşturuluyor. Bu yürütmede Merkezi düzeyde Tüm Maliye Sen’den 2, Turizm-Sen’den 1, Emekli-Sen’den 1 ve bu işkoluna giren bazı kamu kuruluşlarında çalışan birkaç kişi yeralıyor ve çalışma alanı olarak Ankara üs seçiliyor.

BES’e yönelik politik altyapı çalışmalarında ciddi bir şekilde apolitik ve sendikal kadrolardan izole edilmiş içe kapalı bir süreç işletiliyor. BES’e emanet olacak ve hizmet

üretiminin toplumsal muhalefetini her yönüyle sırtında taşıyan metropollerdeki sendika şubelerine bile BES tüzük taslağı, ciddiyetten ve kurumsal davranıştan yoksun bir şekilde Kurultay tarihine yakın bir zamanda kafa-kol ilişkileriyle ulaştırılıyor. BES delegeleri Kurultay salonunda bile tüzük taslağına ulaşamıyor.

BES ön hazırlık sürecinde, kamu emekçileri sendikal sürecinde ciddi bir şekilde yer almayan ve önderliğinde cisimleşen ideolojik yetmezlik ve gericileşmeden dolayı tabela sendikacılığı yapan Emekli-Sen ile Turizm-Sen merkezi düzeyde ciddi bir şekilde aktif rol oynuyor. Tüm Maliye-Sen merkezi düzeyde bu sürece pratik olarak katılmıyor. Son yıllarda sürecin ihtiyaçlarına cevap verebilecek şekilde politika belirleyen ve alanlardaki kitleselliği ve direngenlikteki kararlılığıyla yer yer öne çıkan Tüm Maliye-Sen Ankara Şubesi’nin bilgi almaya yönelik efor ve dayatmaları buna yetmiyor. Ön hazırlık sürecini işleten BES geçici yürütmesi tamamen neo-liberal ÖDP kurnazlığını temsil eden kafalardan oluşuyor.

Kurultayın ilk günü, üç farklı tüzük ortaya çıkıyor. BES yürütmesi ilk tüzük taslağını kendi başına, delegelerden ve sendikal kadrolardan habersiz olarak farklı zamanlarda iki kere revizyon ediyor ve bu durum salonda epey tartışmalara neden oluyor.

Şovenizmin ve karşı devrimciliğin şekillendirdiği BES MYK’sı Tüm Maliye-Sen Genel Merkez Genel Kurulu’na kadar toplanmama kararı alıyor. BES Kurucular Kurultayı yenilenmediği takdirde Tüm Maliye-Sen ve Turizm-Sen’den BES’e dahil olmama kararı çıkacağı sendika kadroları tarafından ciddi bir şekilde ifade ediliyor. Gözler şimdi KESK’in alacağı karara çevrilmiş durumda.

Tüm bu yaşanan siyasal ve politik dramatizasyonlar, kamu emekçilerinin alanlarda yaşadığı teslimiyet ve gericiliği görmesi açısından önemli bir köşetaşını temsil ediyor. Direnişleriyle destan yazan kamu emekçilerinin içinde kangrenleşen, teslimiyet ve ihanette billurlaşan karşı devrimci çizginin kesilip atılması bir kez daha acil bir devrimci görev olarak karşımıza çıkıyor.

Geleneksel yapılar ayrıştırılacak. tüm komünist p

Geleneksel çevrelere

Son aylarda belli çevrelerde
komünist harekete karşı
gündeme getirilen spekülasyon
ve karalama girişimleri
temelde ic sorgulamaları ve
huzursuzlukları
bastırmaya yöneliktir.
Komünist hareketin yaşadığı
ideolojik ve pratik gelişmenin
bugünkü aşamasında onun
su veya bu saflarda yarattığı
etkilemeyi
bloke etmek artık eskisi kadar
kolay olamayacaktır.
Partinin kuruluşu
devrim ve sosyalizm davasında
gerçekten samimi olan tüm
devrimciler için
aynı bayrak altında birleşmek
için
güçlü bir çağrı olacaktır.
Geleneksel yapılar ayrıştırılacak.
tüm komünist potansiyel
tek parti çatısı altında
birleştirilecektir.

İç sıkıntılar ve ilkesiz düşmanlıklar

Komünist hareket son birkaç aydır bazı sol çevrelerin gündeminde özel bir yer tutmaktadır. Bunlardan bazıları geline yerde rahatsızlıklarını, bunun ürünü saldırı ve karalamalarını açığa vurmak zorunda kalmışlardır. Bunun görünürdeki nedenleri şu veya bu çevreye göre farklı, fakat temeldeki nedenleri tümü için aynıdır. Bu çevreler komünist hareketin büyüyen etkisinden, bunun kendi saflarını şu veya bu düzeyde etkileyen sonuçlarından rahatsızdırlar. Bu rahatsızlığı sol içi mücadelenin tek meşru yöntemi olan ilkelere ve ideolojik çizgiye dayalı bir mücadele ile karşılayacaklarına, ilkel sataşma ve spekülasyonlardan medet ummaktadırlar. Kendi tabanlarını ilkesiz ve kör düşmanlıklara

yöneltecek yol ve yöntemlere başvurmaktadırlar.

Bunlara daha sözün başında ön yanıtımız şudur: Siyasal mücadele sahnesine çıktığımızdan bu yana reformist ya da halkçı tüm geleneksel çevrelerin bize karşı izlediği “mücadele” çizgisi hep bu olageldi. İlkel karalama ve demagojilere, gücümüz ve etkimiz üzerine aynı ilkelikte spekülasyonlar eşlik etti. Bazıları ölçüsüzlükte işi “bir hiç” olduğumuzu söylemeye kadar bile vardırıdılar. Ama zaman, bu zaman içinde bizim gelişme süreçlerimiz, bunların tümünü de sırasıyla utandırdı. Bizi “hiç”leyenler çok geçmeden bunun altında ezildiler. Bizi “üç-beş inkarcı” sayanların safları şimdi bizim önü alınamayan etkimiz ve basıncımızla sarsılıyor. Biz bugün bizi “yalan” sayma densizliğini marifet sayanların gündemlerinin göbeğine gidip oturduk, onlar artık o çok imzalı ortak “bildirge”lerinde bile bizi anmadan, bize sataşmadan edemiyorlar.

Birkaç yıl önce aynı perdeden konuşan başka birilerine de hatırlatmıştık. Politik yaşamda güç ve etki sahibi olmayanların ciddiye alındığı, özel saldırılara konu edildiği nerede görülmüştür? Biz kendi payımıza böylelerini değil tartışmak, bir kez olsun adlarını anmayı bile yük sayıyoruz. O çok imzalı “ortak bildirge”nin bu tür imzacıları bizde “dejenere dergi çevreleri” olmaktan öte bir anlam taşımazlar. Bizi gündemlerinden bir türlü çıkaramayanların bizi “yalan” sayması, bizim katı gerçekliğimizin onların zihninde yarattığı ağırlığa ilkel bir tepkiden öte bir anlam taşımaz. Bu yöntemler TDKP’den DHKP-C’ye ve TİKB’ye kadar iyi-kötü zamanında denendi, ama hiç kimse bunlarla bir yere varamadı. Değil ki sol çevrelerde ideolojik omurga yoksunluklarıyla, ona buna hayranlık ve öykünmeleriyle alay ve aşağılanmalara konu edilen, düşünsel ve pratik açıdan ilkelilikleriyle tanınan birilerinin buna yönelik düzeyden yoksun çabaları şu günden sonra bir sonuç versin.

Komünist harekete yönelik açık ya da örtülü karalama ve spekülasyon kampanyasının iki önemli güncel nedeni var. Bunlardan ilki, EMEP saflarından “Kahrolsun reformizm!” gibi son derece anlamlı bir şiar eşliğinde başlayan kopmalardır. Bu kopmaların ilk grubu, Nisan ayı içerisinde, yine son derece anlamlı bir çağrı ile komünist hareketin saflarına katıldı. “Proletarya devrimi davası ve sosyalizme inanan tüm devrimcilere çağrımızdır: Tüm komünistler EKİM saflarına! Komünist işçi partisi bayrağı altına!” şeklindeki bu çağrı geleneksel hareketin tümünü hedef alıyordu. Bu denli açık, yürekli ve yüksek sesli bir çağrının mezhepçilik yapılarını unutturacağı ya da tıpkı

çalışan çevrelerde rahatsızlık yaratmaması düşünülemezdi. Bu çağrıya eşlik eden bizim kendi değerlendirmelerimiz ise bu rahatsızlıkların deyim uygunsu tuzu-biberi oldu. Zira bu değerlendirmelerde biz, yıllardır dile getirdiğimiz bir hedefi ve görevi yineliyor, dahası, tüm komünist potansiyelin tek bir parti çatısı altında birleştirilmesi şeklindeki bu görevin artık güncelleştigiğine dikkat çekiyorduk.

Saldırı ve karalama kampanyasının ikinci güncel nedenine gelince. Bu, görünürde farklı, gerçekte ise ilkinin doğrudan bir uzantısı ve tamamlayıcısıdır. Söz konusu olan, bu yılın 1 Mayıs’ında komünistlerin kendilerini politika ve pratikte geleneksel küçük-burjuva akımlardan ayırmasıdır. En ucuz ve en ilkel saldırı ve spekülasyonların ortak malzemesi olduğu için bunun üzerinde birazdan durmamız gerekecek. Hemen belirtelim, bu konuda yeni hiçbir şey söylemeyeceğiz. Yalnızca bu yılın değil, daha geçen yılın 1 Mayıs’ı öncesinde başlayan zorunlu bir “yol ayrımı”nın zamanında açıklıkla ortaya konulmuş nedenlerini ve mantığını, bizzat bu geçmiş değerlendirmelerimize dayanarak, burada yinelemekle yetineceğiz. Bunlar, bir yandan, komünist hareketin bir yılı aşan bir süre önce son derece sorumlu ve özenli bir üslupla dile getirdiği uyarı ve eleştiriler çerçevesinde farklılaşan tutumuna ışık tutacaktır. Öte yandan, sanki politika ve pratikteki bu farklılaşma şu son birkaç ayın beklenmeyen bir gelişmesiymiş gibi davranan, bunu spekülasyonlarına konu eden densiz takımının yapmakta olduğu işin, ilkelliği ölçüsünde dayanaksız karalamalardan ibaret olduğunu açıklıkla gösterecektir.

Bu zorunlu yeniden hatırlatmalara geçmeden önce, komünist hareketin ulaştığı gelişme düzeyinin onu devrim ve sosyalizm davasına bağlı tüm gerçek devrimciler için bir birleşme odağı olarak öne çıkarmasından duyulan rahatsızlıklara bir çift sözümüz olacak.

Söze liberal yiğit takımından başlıyoruz. Henüz hiçbir bilgiye sahip olmadığımız bir sırada, bu hareketin saflarında yaşanan kopmayı biz, “düzenle bütünleşme çizgisini günden güne derinleştiren reformist akımın bünyesinde kaçınılmaz olarak yaşanacak bunalımın bir ilk dışa vurumu” saymış; yaşanan bu ilk kopmayı çok geçmeden yenilerinin izleyeceğine açıklıkla işaret etmiştik. Buna, bu gelişmelerin, komünist hareketin zaman içinde reformizm üreten halkçı çizgiye zamanında yönelttiği ilkelere dayalı “ideolojik saldırının

otansiyel tek parti çatısı altında birleştirilecektir!

zorunlu hatırlatmalar

Bu yazı Ekim'in son sayısının (sayı: 193) başyazısıdır.

Yazıya paralel olarak kullanılan ek parçalar tarafımızdan konulmuştur.

isabetliliğinin" yeni bir doğrulanması olduğunu eklemiştik. Tüm bunlara ilaveten, yaşanan iç ayrışma ve kopmalar karşısında taraf olduğumuzu da bu arada tüm açıklığı ile ilan etmiştik. Tüm bunlar ilkelere ve ideolojik esaslara dayalı açık ve net tutumumuzun yeni bir örneği idi. Ve sürecin seyri, bu değerlendirmelerin isabetliliğini ve bu tutumun başarısını göstermekte gecikmedi.

Dolayısıyla, liberal yiğit takımının bugünkü hırçınlıkları ve saldırganlıkları boşunadır. Böyle davranışlarla gelişmelerin önünü alamayacaklardır. Söz konusu olan, yılları bulan büyük bir aldatmacanın çöküşüdür. Söz konusu olan, siyasal mücadeleyi yalan ve aldatma, bunlara dayalı oyalamalar üzerine kuran ilkesiz ve samimiyetsiz bir tutumun kaçınılmaz iflasıdır. Bugün artık deniz bitmiştir. Bugün artık, legal partiye geçişin tam da illegal örgütün tasfiyesiyle örtüştüğü gerçeğinin üzeri örtülememektedir. Bugün artık, yıllardır devrim ve sosyalizm üzerine edilen onca laftan geriye kala kala "demokratikleşme" programı kaldığını devrimciler açıkça görebilmektedirler. Bu geriye dönük yoğun sorgulamalara neden olmaktadır. Devrim ve sosyalizm davası konusundaki samimiyetini hep korumuş birçok devrimci bugün bu hareketin nereden nereye ve nasıl geldiğini anlamaya çalışmaktadırlar. İç bunalımı yaratan, iç çözülme ve ayrışmayı besleyen, toplu devrimci kopmalara yol açan dinamik işte budur. Komünist hareketin uzun yılları bulan ideolojik mücadelesi ve toplam örgütsel birikimi ise, bir yandan bu sorgulamaları kolaylaştırırken, öte yandan, devrimci arayışa giren insan gruplarına güven ve coşku veren bir alternatif sunmakta, onlar için somut bir çekim odağı oluşturmaktadır.

Şimdilerde EMEP'in liberal yönetici takımı, bir devrimci eskisinin ağzından kamuoyu önünde, "partileri üzerinde kötü bir oyun oynandığı"ndan yakınıyorlar ve "biz bu oyunları boşa çıkaracağız" diyorlar. Bir partinin bünyesinde tümüyle ideolojik-politik temellere dayalı iç ayrışma ve kopmaları, bu parti üzerinde oynanan kötü bir oyun olarak

Siyasal mücadele sahnesine çıktığımızdan bu yana reformist ya da halkçı tüm geleneksel çevrelerin bize karşı izlediği "mücadele" çizgisi hep bu olageldi. İlkel karalama ve demagojilere, gücümüz ve etkimiz üzerine aynı ilkellikte spekülasyonlar eşlik etti. Bazıları ölçsüzlükte işi "bir hiç" olduğumuzu söylemeye kadar bile vardırıdılar. Ama zaman, bu zaman içinde bizim gelişme süreçlerimiz, bunların tümünü de sırasıyla utandırdı. Bizi "hiç"leyenler çok geçmeden bunun altında ezildiler. Bizi "üç-beş inkarcı" sayanların safları şimdi bizim önü alınamayan etkimiz ve basıncımızla sarsılıyor. Biz bugün bizi "yalan" sayma densizliğini marifet sayanların gündemlerinin göbeğine gidip oturduk, onlar artık o çok imzalı ortak "bildirge"lerinde bile bizi anmadan, bize sataşmadan edemiyorlar. Bizi gündemlerinden bir türlü çıkaramayanların bizi "yalan" sayması, bizim katı gerçekliğimizin onların zihninde yarattığı ağırlığa ilkel bir tepkiden öte bir anlam taşımaz.

nitelemeye kalkmak -bunu bu adamların bugün içine düştükleri çaresizliğe bir gösterge saymak gerekiyor. İlla da "kötü bir oyun"dan söz edilecekse, buna en uygun durum olarak, tam da bu liberal takımının yıllardır devrim ve sosyalizm bayrağı sallıyor görünerek devrimci bir hareketi liberal bir batağa sürüklemek oyunundan söz edilmelidir. Geline yerde yalanları çökmüş, oyunları bozulmuştur. Saflardan kopan devrimciler, yayınladıkları deklarasyonlarda "Kahrolsun reformizm!" diyorlar ve "Herkes kendi bayrağı altına!" çağrısı yapıyorlar. Bu çağrı bir açıklık çağrısıdır, bu çağrı herkesin kendi bayrağı altına geçmesi, kendi gerçek platformuyla ortaya çıkma çağrısıdır. Yıllardır başarıyla oynanan kötü bir oyunu bozan işte tam da ilkelere ve ideolojik öze dayalı böylesi çıkışlardır. "Oyun" bunun neresinde liberal baylar? Ama sizler "oyun bozma" değil, şimdilerde yeni oyunlar tezgahlama çabası içerisindeyiz. İnsanları yeniden "illegal parti", "kongre", "EMEP'te reorganizasyon", ve en önemli nokta, "biz de toplumsal devrimi savunacağız" türünden bir dizi yeni yalan ve manevrayla bir kez daha aldatmaya, oyalamaya, böylece yeni bir "kötü oyun"la iç çözülmenin önünü almaya çalışıyorsunuz. Ama boşuna! Bu kez işiniz gerçekten zor. Artık büyü bozuldu, peçeler yırtıldı. EMEP'te iç çözülme ve ayrışma, devrimcilikte ciddi ve samimi insan gruplarının kopması tamamlanana, geriye gerçekten liberal olan bir posa kalana kadar sürecektir. Ama merak etmeyin, Kızıl Bayrak yine de öylece y kalacaktır.

Zira yıllardır insanları liberal bir siyasal zemine çekip çürütmekte gerçekten büyük bir başarı kazandınız. Başarınızın bu gerçek meyvesi her halükarda size kalacaktır. Ve işte ancak bu durumda, kendi gerçek renginizle, o pembe reformist bayrağınızla ve buna uygun düşen bir insan malzemesiyle başbaşa kalacaksınız ve kimse partiniz üzerine "kötü oyunlar" oynama ihtiyacı duymayacak.

EMEP saflarından "Kahrolsun reformizm!" şiarı eşliğinde başlayan bu kopmalar elbette devrimci çevreler tarafından yakından izlendi ve içlerinden bazıları tarafından memnuniyetle karşılandı. Bu, devrim konusunda ve devrimcilikte ciddi her kişi, grup, çevre ve örgütün göstermesi gereken en olağan tutumdur. Devrimcilik adına önemli güçleri düzene yamamaya çalışan güçlü

reformist bir odaya vurulmuş bir darbe, tüm devrim güçleri için ortak bir sevinç kaynağı olmalı, heyecanla selamlanmalıydı. Ama şaşırtıcıdır, bunu kıskançlıkla karışık bir tedirginlikle karşılayanlar da oldu. Şaşırtıcı görünen bu davranış, gerçekte görüldüğü kadar şaşırtıcı değildi. Kıskançlıkla karışık tedirginlik hiç de nedensiz değildi. Zira kopanlar, kendilerini EMEP'ten değil fakat TDKP'den kopmuş sayıyorlar, ortaya koydukları ideolojik platformla, bugünkü EMEP'i üreten geleneksel halkçı çizgiyi eleştiriyorlardı. Yetmiyormuş gibi, kendilerini komünist hareketin saflarıyla buluşturacak bir düşünce çizgisini benimsiyorlardı ve nitekim sonuç böyle de oldu. İşte bu gerçek, başta liberal yiğit takımını tam 11 yıl boyunca (1986'dan 1997'ye!) "resmen" "kardeş komünist hareket" sayanlar olmak üzere birçoklarını ellerinde olmayarak rahatsız etti. Bugün daha dün kadar "kardeş" olanların başına gelenler yarın pekala onların da başına gelebileceğine göre, bu rahatsızlık çok da yersiz değildir.

TDKP kendi eklektik küçük-burjuva programını ve çizgisini '90'lı yıllarda "demokratik kapitalizm/demokratik cumhuriyet" doğrultusunda aşmıştı. EMEP, kendini bu tür bir aşmanın kaçınılmaz bir ürünü oldu. TDKP'nin 11 yıllık "komünist kardeş"leri ise bu programı daha 1986 yılında ve bir örgüt konferansında "resmen" benimsemişlerdi. Bir yandan devrimci içgüdü, öte

yandan kendi dışındaki reformist cereyanlardan olduğu kadar devrimci cereyanlardan da etkilenme “yeteneği”, bu programın gerekli politik-pratik sonuçlara varmasından bugüne kadar onları alıkoydu. Ama bu program açık ideolojik kavrayışa dayalı açık bir eleştiri ile reddedilmedikçe, er ya da geç kendi politik-örgütsel sonuçlarını da üretecektir. Tıpkı “kardeş komünist hareket” TDKP’de olduğu gibi. Bunu tam bir bilimsel kesinlikle iddia ediyoruz ve zaman bizi kesin bir biçimde doğrulayacaktır. Biz bilimsel bakış açısına dayalı bu tür iddialarda (TDKP’nin akıbetinden Kürt hareketinde “yol ayrımı”na kadar) bugüne kadar çok kimseyi şaşırtacak denli haklı çıktık ve gelecekte yine çıkacağız.

Bunları, EMEP bünyesinden yaşanan kopmalardan rahatsız olan ve gelişmelerin kendi saflarını etkilemesinden kaygılanan densiz takımının ve açıktan olmasa bile örtülü olarak onlara eşlik eden bazı çevrelerin “TDKP’ye benzediler”e dayalı spekülasyonlarına atfen hatırlatıyoruz. Güneş balçıkla sıvanmaz. Bu ülkede Marksizm-Leninizme dayalı sert ve kapsamlı bir saldırıyla TDKP’nin tüm ideolojik temelini yıkan hareket biz olduk. TDKP’nin evrimini ve akıbetini, onun açık ya da gizli tüm hayranları yıllarca geriden gelerek bizim üzerimizden izlediler. Onların hiçbirisi bugüne kadar, genel-geçer politik ithamlar ile alışılmış sövüp-saymaları saymazsanız, TDKP programı ve ideolojik çizgisi ile araya teorik özü olan herhangi bir ciddi sınır çizemediler. Çizemezlerdi; zira aynı teorik temeli, aynı programatik özü paylaşıyorlardı. Aynı tarihsel evrimin ürünü olmuşlardı, aynı sosyal zeminde şekillenmişlerdi, aynı yerli ve uluslararası

Ona-buna benzemek,
döneme göre su veva bu akımın etkisinde kalmak
ideolojik kimliği ve dolayısıyla omurgası zayıf olanlara
özgüdür. Böyleleri dönem olur
TDKP’ye hayranlık duyar ona öykünürler.
dönem olur DHKP-C’ye hayranlık duyar ona öykünürler.
dönem olur PKK’ya hayranlık duyar ona öykünürler.
Ve işin tuhaf yanı,
bunu hep de en yanlış zamanda yaparlar.
PKK’nın ulusal kurtuluş mücadelesi çerçevesinde en tutarlı
ve kararlı olduğu bir dönemde
onu burjuva ulusal reformist bir akım sayar
ve ona karşı hasmane bir tavır izleme yoluna giderler de.
tam da PKK’nın “siyasal çözüm” çizgisinin çıkmazına
saplandığı bir dönemde ona olmadık misyonlar atfeder.
övgü ve hayranlıkta her türlü sınırı asarlar.

ideolojik kaynaklardan beslenmişlerdi vb., vb. TDKP’nin ideolojik temellerine yöneltilmiş tüm saldırılarımız, her zaman söylediğimiz gibi, gerçekte geleneksel hareketin temelde ortak olan ideolojik konumuna yöneltilmiş bir saldırıydı. TDKP çizgisi yalnızca bu ortak konumun daha incelikli formüle edilmiş, bu nedenle görünürde daha güçlü ve olgun bir örneği idi. Dolayısıyla TDKP gerçekte böylelerinin nispeten daha gelişmiş bir örneğinden öte bir şey değildi. Ya da tersinden ifade edersek, bugünkü MLKP dünkü TDKP’nin daha ilkel ve ciddiyetsiz bir örneğinden öte bir şey değildir. Yıllarca kazanamayan TDKP hayranlığının, TDKP’nin çürüyüp yok olduğu bir evrede bile onun hala “kardeş komünist hareket” olarak görme tutumunun gerisinde işte bu nesnel gerçek, bu benzer kumaştan olma olgusu vardır. Daha ilkel olanın daha gelişmiş olana özenmesinden, ona gizlenemeyen bir hayranlık duymasından daha doğal, daha olağan ne olabilir?

Öyle anlaşıyor ki, bugüne kadar bu gerçeğe ilişkin olarak ortaya koyduklarımızı anlamazlıktan gelip geçiştirenlerin gözüne tüm bunları ayrıntılı bir döküm içinde bizzat sokmak gerekmektedir. Böyleleri meraklanmasınlar ve biraz daha sabretsinler, tüm bunlar gereğince yapılacaktır. TDKP’nin 11 yıllık “komünist kardeş”lerine istedikleri fazlasıyla verilecektir. Bunu bir yük saymıyoruz; tersine, tüm komünist potansiyelin tek çatı altında, komünist işçi partisi saflarında birleştirilmesi için ne gerekiyorsa biz onu seve seve yaparız.

Geleneksel solda ciddiyet bunalımı

Geleneksel küçük-burjuva akımların ciddiyetsizliği yeni bir olgu değil ve biz de bunu ilk kez dile getiriyor değiliz. Geleneksel hareketten kopma sürecinde kaleme alınan

metinlerimizden biri *Ciddiyet Bunalımı* türünden son derece anlamlı bir başlık taşıyordu ve başlığa içerik olarak anlamını veren düşünce Lenin’in şu çok bilinen sözlerinden esinlenmeydi: “Bir siyasal partinin kendi yanlışları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlar karşı görevlerini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir. Yanılgısını içtenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılgıya yolaçan koşulları tahlil etmek, yanılgıyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte, ciddi bir partinin işaretleri bunlardır, bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardından da yığınları eğitmek ve bilinçlendirmek demektir.”

O zamanki muhataplarımız 12 Eylül gibi ağır ve yıkıcı bir yenilginin nedenlerini ciddiyetle irdelemek ve bundan gerekli sonuçları çıkarmak bir yana, buna yönelik çabaları da bloke etmeye, en olmadık yol ve yöntemlerle engellemeye, boşa çıkarmaya çalışıyorlardı. O zaman bunu yapanları, yenilginin sonuçlarından dersler çıkararak ileriye çıkamayanlar zamanla kaçınılmaz olarak geriye düşeceklerdir, diyerek uyarıydık. On yıl sonra bugün böyleleri bizim tahmin ettiğimizden de gerilere düştüler. Devrimcilerin ibretle seyrettiği liberal bir batağa saplandılar ve halen de orada debeleniyorlar. Bu denli gerilere düşmelerinin gerisinde, elbette ki ileriye çıkma çabaları karşısında gösterdikleri o aşırı katı direnç vardır.

Siyasal hata ve yanılgılar karşısında aynı oportünist tutum gerçekte tüm kanatlarıyla geleneksel küçük-burjuva akımın genel bir özelliğidir. Bugün bu akımlardan hiçbirinin 12 Eylül yenilgisi konusunda sahip oldukları herhangi bir ciddi değerlendirmesi yoktur. Yeni döneme “kaldıkları yerden” başladılar ve halen öylece gidiyorlar. Bu nedenledir ki, tüm temel/yapısal zaafalarını korudular, koruyorlar. İleriye çıkamayanların gitgide geriye düşmekten kurtulamaması kuralı çerçevesinde, birçok açıdan daha geri bir noktaya bile düştüler. Ciddiyetsizlik giderek bir kimlik, bir siyasal davranış biçimi haline geldi bu akımlarda. Siyasal koşullar, özellikle de devrimci bir kitle hareketinin yokluğu, bunu besleyen ve ağırlaştıran bir dış etken rolü oynadı. Buna son on yıllık süreç üzerinden çok sayıda temel önemde örnek verilebilir ve komünist basında sürekli verilmiştir de. Biz burada son iki yıllık

Hep birilerine hayranlık, hep birilerine öykünme...

“... Bunları ara akım olarak tanımladığımız biliniyor. Ara akım tanımı, herhangi bir temel kimliğe ya da sol siyasal kanala belirgin bir bütünsel kimlikle oturamayan akımları anlatıyor. Yani bu, bu akımların güçlü ya da zayıf olmasıyla bağlantılı bir sorun değil. Tuttukları ideolojik konumun kendine özgü yerinden geliyor. Bence ‘96 yılı başında bu akımlara ilişkin olarak yaptığımız değerlendirmeler bugün hala geçerliliğini koruyor. MLKP’yi devrimci demokrat bir kökene ve geleneğe sahip olan, ama bir yanıyla reformizme, bir yanıyla da sosyalizme yönelik potansiyel eğilim taşıyan bir hareket olarak nitelemiştik. Bir dönem reformizmden çok belirgin bir biçimde etkilendiğini, reformizme kayma potansiyeli gösterdiğini biliyoruz. Bu, TDKP hayranlığı, bu hayranlığı kaba bir TDKP taklitçiliğine vardırırdı, bu arada TDKP’de liberal kimlik dönüşümünün doludizgin ilerlediği bir sırada onu “kardeş komünist hareket” payesiyle onurlandırdığı bir dönemdir. Bilindiği gibi bu hareketin öncelleri, çok belirgin bir biçimde TDKP’nin yeni yöneliminin etkisi altında kaldılar. Ama iki şey sonuçta MLKP’yi bundan alıkoydu. Bunlardan ilki, kendi dışında TDKP’yi hedef alan sistematik ideolojik saldırı ve

bunun TDKP’nin yaşadığı sürecin uyarıcı etkileri ile çıplak gözle görülebilir hale gelmesi. İkincisi, Gazi Direnişi ile birlikte semt eksenli çalışmanın daha belirgin bir biçimde önplana çıkması. Bu hareket semt eksenli bu faaliyete yöneldiği ölçüde, orada DHKP-C, TİKKO, TİKB vb. akımları buldu. Bu kez bu akımların o genel devrimci ortamından ve tarzından etkilenmeye başladı, oradan kendini üretme yoluna girdi. TDKP hayranlığı ve taklitçiliği bu kez yerini DHKP-C hayranlığına ve taklitçiliğine bıraktı. TDKP taklitçiliği dönemi aynı zamanda bir ‘sınıf yönelimi’ dönemiydi MLKP öncelleri için. TDKP taklitçiliği ve buna dayalı sınıf yönelimi, bu hareketin öncelleri için bir reformistleşme sürecine dönüşebilirdi. Semt yönelimi, ‘Gazi ruhu’ söylemi ve DHKP-C taklitçiliği bu süreci durdurdu. DHKP-C taklitçiliğinin bu harekette bir başka temel üzerinden besleyebileceği bir reformist eğilimin önünü ise komünistlerin ideolojik mücadelesi aldı. Bunu açmıyorum. Fakat şunu söyleyerek bağlamak istiyorum; herşeye rağmen bu hareket kendi bünyesinde ciddiye alınması gereken bir sosyalist potansiyel de taşıyor.”

Parçaların Sürücü Akımın Yayıncılık 6305-306
Üniversite-PDF Kitap Arşivi <https://arxiv.org>

süreçte yaşanan birkaç temel önemde olayı hatırlatmakla yetiniyoruz.

Bunlardan ilki, ‘96 Haziran’ında kamuoyuna açıklanan Devrimci Güç Birliği Girişimi’ydi. Tabandan gelen güç ve eylem birliği süreçleri üzerine oturmasına, dahası, aynı günlerdeki Zindan Direnişi bunu siyasal ve moral açıdan besleyen çok kuvvetli bir etken olmasına rağmen, bu girişim başarısızlığa uğradı. Başarısızlığın ardından kimse kalkıp bunun nedenleri üzerine ciddi bir değerlendirme ortaya koyma, birliğe umut bağlamış devrimcilere ve emekçilere sunma ihtiyacı duymadı.

İkincisi, bizzat Zindan Direnişi içinde yakalanan birlik imkanlarının ve bu direnişin toplumu sarsan etkisinin dar grupsal hesaplar çerçevesinde heba edilmesi idi. Geçmişten bugüne birlik üzerine iyi dilek ve temennilerde bulunmayı adeta ticari bir iş edinen bazı çevreler, bu olanağın heba edilmesinde, daha önce Devrimci Güç Birliği’ni de boşa çıkaranlara (DHKP-C) dolgu malzemesi olmakta herhangi bir sakınca görmediler. Zindan Direnişi’ni izleyen günlerin o akılalmaz sorumsuzluğu da öylece geçirildi. Bu sorumsuzluğun mimarları ya da ona dolgu malzemesi olanlar, bu konuda ciddiyet ve samimiyet göstergesi olabilecek tek kelimelik bir değerlendirme yapma ve kitlelere sunma gereği duymadılar.

Üçüncü bir olay ‘97 1 Mayıs’ıydı. Politikasızlık ve devrimci güçbirliği alanındaki kaba samimiysizlik, artı grupsal kaygılar çerçevesinde küçük hesapçılık, bu 1 Mayıs’ı devrimci hareketin toplamı için kaba bir başarısızlığa çevirdi. Bu kaba başarısızlık, yanısıra, ona yolaçan kaba hata ve zaaf lar da, aynı biçimde geçirildi, herhangi bir ciddi değerlendirmeye konu edilmedi, başarısız pratikten gelecek için hiçbir ders çıkarılmadı. Böyle olunca, aynı başarısızlık kendini, neredeyse tamamen aynı biçimde, bu yılki 1 Mayıs’ta bir kez daha tekrarladı.

Ve böylece sözü gelmek istediğimiz asıl noktaya, üzerine ucuz ve ilkel spekülasyonlar yapılan konuya getirmiş olduk.

‘97 1 Mayıs öncesinden ‘98 1 Mayıs’ı sonrasına...

Komünist hareket varlığını küçük-burjuva devrimciliğinin 12 Eylül’ü izleyen kolay yenilgi ve iflasının çok yönlü bir biçimde sorgulanmasına borçludur. Biz siyasal başarısızlıkların, buna yolaçan hata, zaaf ve yanlışların sorgulanmasını siyasal ciddiyetin olmazsa olmaz koşulu olmanın yanısıra temel bir ilerleme koşulu saydık her zaman. Son birkaç yılın 1 Mayıs’ına, geleneksel küçük-burjuva akımların asıl amacı neredeyse tüm den gözden kaçır an kaba dargörüş lülüklerine, güç ve eylem birliği çabaları karşısındaki samimiysizliklerine de bu çerçevede yaklaştık.

‘96 1 Mayıs’ını izleyen kısır ve çocukça çekişmelere, ‘96 yazında boşa çıkarılan güçbirliği girişimlerine, Zindan Direnişi’nin siyasal etkisini hovardaca tüketen sorumsuzluklara ve nihayet Susurluk skandalını izleyen dönemde devrimci hareketin sunduğu manzaranın tüm umut kırıcılığına rağmen, ‘97 1 Mayıs’ını önceleyen haftalarda devrimci sorumluluğun gereği olan özel bir hassasiyet gösterdik. Pratikte 1 Mayıs’a yönelik güçbirliğini kendi cephemizden ciddiyetle ele almakla kalmadık, geride kalan dönemin bazı derslerini de devrimci uyarı görevi çerçevesinde dikkatli ve yapıcı bir dille, fakat tüm açıklığı ile ortaya koyduk. *Ekim*’in 1 Mayıs Sorumluluğu başlığı taşıyan 15 Nisan 1997 tarihli başyazısı bu çerçevede

şu değerlendirmelere yer vermişti:

“Birleşik devrimci inisiyatif bu yılın 1 Mayıs sürecinde apayrı bir önem taşımaktadır. Bundan hiç de devrimci güçlerin yakın pratik bir işbirliğini kasdetmiyoruz. Elbette ki bunun başarılması gerekli ve en arzu edilir olandır. Bugün bu doğrultuda iyiniyete dayalı olumlu bazı adımlar olsa da, bunun güçlendirilerek devam edip ettirilemeyeceği henüz belli değildir. Geride bıraktığımız dönemin deneyimleri bu konuda umut ve cesaret kırıcıdır.

“Fakat biz birleşik tutumdan, deyim uyguns a paralel hassasiyetleri ve pratikte örtüşecek, birbirini tamamlayıp güçlendirecek çabaları kastediyoruz. 1 Mayıs hazırlığının, dar grup kaygılarının ötesine geçilerek, devrimci siyasal mücadeleye yeni mevziler kazandırma amacına bağlanması, hassasiyet gösterilmesi gereken ana sorun durumundadır. Geçmiş yıllarda bir süre için devrimci hareketin geneline egemen olan tutum buydu. Bu, devrimci sorumluluk duygusunun bir yansıması olarak kendiliğinden yaşanıyordu. Fakat son birkaç yıldır yazık ki bu tutum kaybedildi ve yerini grup varlığını sergilemek gibi son derece dargörüş lü ve anlaşılması güç bir davranış tarzına bıraktı. Normal durumda her bir devrimci akım için temel kaygı, 1 Mayıs hazırlık sürecini etkili bir kampanyaya çevirmek ve kutlamaları devrimci mücadeleye yeni bir soluk kazandıracak bir fırsat olarak değerlendirmek olmalıdır. Oysa son iki yılda bu kaygı yerini her bir grubun ‘kendini gösterme’ ve bununla sözde bir şeyler kanıtlama kaygısına bırakmış durumda. Bu gerçekte kimseye ve genel

olarak devrimci siyasal mücadeleye birşey kazandırmadığı gibi, tersine devrimci akımların saygınlığını zedelemekte ve bir bütün olarak da mücadeleye zarar vermektedir.

“Geçen yılın 1 Mayıs’ı bu açıdan önemli derslerle doludur. Düşününüz ki, devrimci gruplar kim alana ne kadar kitle taşıdı, kim alanda ne türden bir ‘öncü’ inisiyatif gösterdi ekseninde kısır tartışmalar yürütüyorlarken, karşı-devrim, bu büyük işçi-emekçi gösterisinin ardından, onun neredeyse bütün politik etkisini boşa çıkaracak bir karşı-devrimci kampanya sürdürüyordu. Bu kampanyada polisi ve medyasıyla, faşisti ve sosyal-demokratıyla, Türk-İş’li ve DİSK’li bürokratlarıyla, tüm düzen cephesi birleşik bir koro oluşturuyorlardı. Bu kampanya öylesine etkili yürütüldü ki, sonuçları ancak Zindan Direnişleri’nin sarsıntısıyla aylar sonra bir ölçüde dengelenebildi.

“Bunları hatırlamak, yeniden değerlendirmek ve mutlaka hesaba katmak kimsenin kaçamayacağı bir devrimci sorumluluktur.” (*Ekim*, sayı:167, başyazı)

‘97 1 Mayıs’ı devrimci akımlar yönünden tam bir başarısızlık olarak yaşandı. *Ekim*’in konuya ilişkin başyazısı bu olguyu yüreklilikle başlığa çıkardı ve bu başarısızlığı ortaya çıkaran genel sürecin kısa fakat özlü bir tablosunu sundu. Süreci ‘96 1 Mayıs’ından alan, bu 1 Mayıs’taki devrimci başarının görel i olduğunu, bunun zaaf ları gizleyen bir perdeye dönüştüğünü tespit eden ve bunun sonuçlarına değinen yazı, doğal olarak bu ilk değerlendirmede sendika bürokrasisinin hain rolü

“Kardeş komünist örgüt”lerin dünü ve yarını

‘80 öncesinde “devrimci halk iktidarı”, “devrimci işçi-köylü iktidarı” diyenler, bugün artık “demokratik devlet”, “demokratik ordu”, “demokratik anayasa” diyorlar. Bu değişimi elbetteki karşı-devrimin basıncı yarattı, yenilgi sonrasında devrime duyulan inançsızlık yarattı. Fakat öte yandan böyle bir köklü değişimi bir hayli kolaylaştıran bir ön teorik temel in bunda oynadığı rol de açıktır. Örneğin TDKP, hemen 12 Eylül’ü izleyen günlerde, kalkıp “Avrupa’daki türden bir burjuva demokrasisi” diyebildi. Ortada henüz yenilgi ortamının yıkıcı siyasal etkileri bile yokken üstelik. Neden peki? Çünkü teorik bakış açısı buna açıktı. Kendi ifadeleriyle “burjuvazili ya da burjuvazisiz, ama Avrupa’daki türden bir burjuva demokrasisi”! Kapitalist bir ülkede siyasal demokrasi sorununu devrim stratejisinin ekseni, omurgası olarak ele alan bir hareketin teorik mantığı bu tür bir değişime her zaman potansiyel olarak açıktır.

Çok taze ve canlı bir örnek olarak DHKP-C’ye de bakabiliriz. “Demokratik anayasa”da ısrar edilirse kaçınılmaz olarak varılacak yer şimdiden bellidir. Hiçbir pratik radikalizm, teorik kavrayıştan kaynaklanan bu politik savrulmaya bir güvence oluşturmaz. Sayısız tarihsel ve güncel deneyim ortadadır.

DHKP-C’nin bugünkü açılımları ne rastlantıdır ve ne de şaşırtıcı. Bu hareket böyle bir değişime uygun bir teorik temele dünden sahipti. Kapitalist bir ülkede siyasal demokrasi eksenine oturan bir devrim stratejisinin, aynı şekilde, anti-kapitalist içeriğinden kopartılmış bir siyasal bağımsızlık hedefine dayanan bir stratejinin gerisinde, kendine özgü bir teorik temel vardır. Bu küçük-burjuva teorik temel, her zaman ve her yerde, uygun tarihsel-siyasal ortamı oluştuğunda, düzen i içine sokarak arslı şırtıps rırlar üzeri

çözümlere kaymakla sonuçlanır.

Aynı konuda MLKP’yi bir başka örnek olarak verebiliriz. Düşünün kü, bu hareket, daha düne kadar “demokratik kapitalizmi” ve özünde kapitalist ilişkiler temeline dayanan burjuva cumhuriyetten başka bir şey olmayan “küçük-burjuva demokratik cumhuriyeti” programatik hedef olarak formüle etmişti. İdeolojik basınç karşısında bugün bunların rötüş lanmış olması iş in özünü değış tirmiyor. Zira aynı teorik temel olduğu gibi korunuyor. Bu açıdan bakıldığında, gırtl ağına kadar tasfiyec i reformizme battığı bir sırada TDKP’yi hala “kardeş komünist örgüt” olarak görmesi ve onunla “parti birliği” umması hiçbir biçimde bir rastlantı değildi. Nitekim TDKP’nin tümüyle reformist bir çizgiye oturarak “kardeş komünist örgüt” olmaktan çıkmasından da MLKP’nin kendi dünkü tutumu hakkında çıkarabildiği herhangi bir ciddi sonuç olamamıştır. “*TDKP Nereye?*” kitabının oradan buradan ödünç alınmış eleştirilerden derlenmiş olması, ciddi herhangi bir teorik sonuç içermemesi bu açıdan rastlantı değildir. Aynı teorik temel ve sınıfsal karakter, uygun ortamı oluştuğunda, benzer sonuçlar doğrurur, benzer akıbetler hazırlar demiş tim. *Liberal Demokratizmin Politik Platformu*’na yazılan önsözde, “bugünkü TDKP”, kendisiyle aynı ideolojik-politik geçmişi paylaş an bugünün bazı devrimci akımlarının yarınına ışık tutuyor denilmiş ti. Bu uyarıya hedef olanların DHKP-C’nin son adımlarından da çıkartacakları dersler olmalıdır. Unutmamak gerekir ki, DHKP-C daha düne kadar her alanda öykündükleri bir hareketti.

Demokrasi ve Devrim, Eksen Yayıncılık, s.15-17

ile reformizmin teslimiyetçi tutumunu önplana çıkarmaktaydı. Bu değerlendirmede devrimci akımlar payına söylenenler ise şöyleydi:

“Ve nihayet, 1 Mayıs başarısızlığı kendini en açık biçimde, devrimci akımların kutlamalara katılımındaki belirgin zayıflığında gösterdi. Bu sonuç raslansal değildir, bekleniyordu. Devrimci akımlar, geçen yılın 1 Mayıs’ında yaptıkları gözalıcı güç gösterisinin ardından, hızlı bir güç erozyonu sürecine girmişlerdi. 1 Mayıs’ı izleyen genel karşı-devrimci saldırı, gerek devrimci örgütlere vurulan fiziksel darbelerle, gerekse dayandıkları istikrarsız kitle tabanı üzerinde yarattığı yıldırıcı etki ile bu sonucu yaratmıştı. Daha Zindan Direnişleri dönemindeki göstergeler bu güç erozyonu konusunda bir tartışmaya yer bırakmıyordu. Oysa bir çok çevre ya bunun farkında değildi, ya da bunu yüreklilikle ortaya koyup nedenlerini irdelemek yoluna gitmiyordu. Böyle olunca, bu güç kaybı sürecinin sürmesinin ve 1 Mayıs’taki kutlamalara en kötü biçimde yansımalarının önüne geçilemedi. 1 Mayıs kutlamaları, gerek katılım düzeyi ve gerekse davranış tarzı olarak, devrimci hareketin zayıflığının ve zaaflarının aynası oldu. Bu zayıflık ve zaafklar muhakkak ki önümüzdeki günlerde tartışılacak ve irdelenecektir.”

“Şimdilik kaydıyla şu söylenebilir. Geçen yılın kutlamalarındaki açık başarı bir baş dönmesine yol açmış ve başarıya eşlik eden kaba zaafkların üstü böylece örtülmüştü. Şimdi ise tersinden, başarısızlığın ve güçsüzlük ruh halinin ağırlığı altında ezilme tehlikesi vardır. Umut edelim ki, dün yüzeysel başarının şaşaasıyla kendinden geçerek zaaf ve yetersizliklerini gözden kaçıranlar, bu kez açık başarısızlığın sarsıcı etkisiyle bunu artık görmeyi başarabilsinler.” (*Ekim, 1 Mayıs Başarısızlığı*, sayı:168, 1 Mayıs ‘97, başyazı)

Ekim, bir sonraki sayının başyazısını, bu kez *Başarısızlık ve Sorumluluk* gibi son derece anlamlı bir başlık altında, devrimci hareketin kendi zaaf ve yetersizliklerine ayırdı. Bu başyazının toplam içeriği, geleneksel devrimci çevrelerin bu yılın 1 Mayıs’ında da olduğu gibi yinedeği temel önemde zaafklarını özlü bir biçimde ortaya koyduğu için,

Ciddiyetsizliğin tahribatları

Reformist akımlardaki güçlenmenin gerisinde ne var? Kuşku yok ki bu akımlar kendi tarzlarında politika yapıyorlar, çalışma yürütüyorlar; ama başarıyı temelde buna borçlu değiller. Onlar ne anlamlı bir politika üretiyorlar, ne de çok anlamlı, kararlı bir çalışmaları var. Ortada koca bir devrimci alternatif boşluğu var ve onlar tam da bu boşluk üzerinden güç kazanıyorlar. Utanç verici konuma, kimliğe, platforma sahip bu akımları büyük bir açmaza, büyük bir sıkıntıya düşürecek bir devrimci alternatifin yokluğu var, buradan kazanıyorlar. Artı geleneksel devrimci grupların hamlıkları, çocuklukları, ciddiyetsizlikleri bu akımlara ayrıca güç kazandırıyor. Mevcut devrimci hareket kitlelere güven veremediği ölçüde, kitleler sol ve sosyalist bir söylem kullanan bu akımları ciddiye alabiliyor. Çünkü bunlar tüm samimiyetsizliklerine rağmen, bir ciddiyet, bir olgunluk görüntüsü verebiliyorlar kitleler önünde. İnandırıcı olabiliyorlar.

İşte bu ortamda, herşeye rağmen sola akan bir

TDKP’nin ideolojik temellerine yöneltilmiş tüm saldırılarımız. her zaman söylediğimiz gibi. gerçekte geleneksel hareketin temelde ortak olan ideolojik konumuna yöneltilmiş bir saldırıydı. TDKP çizgisi yalnızca bu ortak konumun daha incelikli formüle edilmiş. bu nedenle görünürde daha güçlü ve olgun bir örneği idi. Dolayısıyla TDKP gerçekte böylelerinin nispeten daha gelişmiş bir örneğinden öte bir şey değildi. Ya da tersinden ifade edersek. bugünkü MLKP dünkü TDKP’nin daha ilkel ve ciddiyetsiz bir örneğinden öte bir şey değildir. Yıllarca kazınamayan TDKP hayranlığının. TDKP’nin çürüyüp yok olduğu bir evrede bile onun hala “kardeş komünist hareket” olarak görme tutumunun gerisinde işte bu nesnel gerçek. bu benzer kumastan olma olgusu vardır. Daha ilkel olanın daha gelişmiş olana özenmesinden. ona gizlenemeyen bir hayranlık duymasından daha doğal. daha olağan ne olabilir?

aktarmalarımızı mümkün mertebe geniş tutacağız. “Ortaya çıkan ve devrimci açıdan belli bir başarısızlığı anlatan tablonun nesnel mantığını açıklama çabasının devrimci önderlik sorumluluğu alanındaki ciddi zaaf ve yetersizliklerin örtüsüne dönüşmemesi” uyarısı çerçevesinde sözkonusu başyazı, geleneksel hareketin kendine, kendi kusurlarına bakma yeteneksizliğini ortaya koyan şu sözlerle yer veriyor:

“Oysa bugün devrimci çevreler, devrimci açıdan başarısızlığı tartışmasız olan 1 Mayıs’ı değerlendirirken ya karşı güçlerin rolüne, ya da kitle hareketinin bugünkü nesnellğine sınıyorlar. Geçen yılın köksüz ve gözboyayıcı grupsal başarıları sözkonusu olduğunda ısrarla kendileri üzerinden konuşanlar, bugünkü başarısızlıkları sözkonusu olduğunda nedense genel etkenler üzerinden konuşmayı yeğliyorlar. Dünün grupçu dargörüşlülüğünün bugün kendini tersinden tekrarlamasından başka bir şey değildir bu davranış tarzı.”

Devrimci akımlar “1 Mayıs’ı önceleyen politika ve pratikleriyle daha doğrusu, doğru politika ve yeterli pratikten yoksunluklarıyla, meydanı zaten karşı güçlere bırakmışlardır. 1 Mayıs’tan sonuçlar çıkarmaya yönelik her çaba öncelikle bu gerçeği

açıkça tespit etmelidir” sözleriyle süren yazı, geleneksel hareketin bu yıl da tekrarlanan “politikasızlığı” üzerine şunları söylüyor:

“Yetersiz ya da başarısız pratiği de peşinen koşulladığı için öncelikle politikasızlığa değinelim. Bu kendini en başta 1 Mayıs’a yaklaşımda göstermektedir. 1 Mayıs, tarihsel ve güncel anlamıyla, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin egemen sınıfa, onun iktidarına karşı mücadeleci bir güç ve kararlılık gösterisidir. Devrimci akımların görev ve sorumluluğu, emekçilerin bu güç ve kararlılık gösterisinin en başarılı bir biçimde geçmesi için üzerlerine düşeni yapmaktır. Oysa 1 Mayıs öncesinde ve bizzat ‘1 Mayıs Sorumluluğu’ çerçevesinde de

vurguladığımız gibi, bizde son yıllarda bu, devrimci akımların kendi grup güçlerini göstermeleri biçimini almış, amacından sapmış ve bir bakıma dejenere olmuştur. Bu durum, özellikle işçi kitleleri ile devrimci akımlar arasındaki uzaklığı ve kopukluğu iyice büyütmüş, böylece sendika bürokrasisinin ve reformist sol akımların işi de bir hayli kolaylaşmıştır. Kendi gücünü ve önderlik misyonunu işçi ve emekçi hareketinin genel gelişim seyri içinde anlamlandırmayan bir devrimci siyasal akımın sınıflar mücadelesine bakışında zaten temelli bir çarpıklık var demektir. Bunun kendisini bir ‘işçi ve emekçi’ bayramı olan 1 Mayıs’ta göstermesi ise zaafın hangi boyutlara vardığını ortaya koyar.

“1 Mayıs konusundaki politikasızlığın bir başka boyutu, 1 Mayıs’ı bir dönem ve süreç olarak değil de bir kutlama anı, bir alanlara çıkma günü olarak ele alan anlayıştır. Bu çarpık ve kısır bakış, 1 Mayıs’ı ‘görücüye çıkma’ günü olarak ele alan yukarıdaki anlayışın bir uzantısı olarak belirir. 1 Mayıs kendisini önceleyen süreçle birlikte bir anlam taşır. Bu ön sürecin işçiler ve emekçiler açısından havası, dinamizmi, hazırlığı, yoğunluğu neyse 1 Mayıs günü alanlara yansiyacak olan da aşağı-yukarı odur.”

Devrimci grupların 1 Mayıs’ı geniş kitlelere yönelik bir politik çalışma süreci olarak ele almak yerine kendi etkilediği güçleri 1 Mayıs günü alana taşımaya endeksli dargörüşlü tutumuna yönelik eleştirilerin ardından değerlendirme şöyle devam ediyor:

“Ve nihayet politikasızlığın ilk ikisini de kesen asıl alanına geliyoruz. Bu, 1 Mayıs’a ilişkin olarak güncel durumun dikkatlice değerlendirilmesine dayalı bir politikadan, bunun gerektirdiği taktiklerden yoksunluktur.

“Herşey bir yana, eğer siz, 1 Mayıs’a sınıf ve emekçi hareketi üzerinden yaklaşmıyorsanız; eğer siz, 1 Mayıs’ı politik çalışmanın özel bir tarzda yoğunlaştırılacağı bir dönem olarak kavrayamıyorsanız, bu durumda, 1 Mayıs döneminin değerlendirilmesine dayalı özgül bir politikaya da zaten ihtiyaç duymazsınız. Zira bu durumda 1 Mayıs sizin için bir politik süreç değil, özel bir pratik andır. Her şeyinizi bu pratik ana kendi dar grup hedefleriniz çerçevesinde kendinizi teknik ve örgütsel açıdan hazırlamaya verirsiniz.”

Bu politikasızlığa yönelik eleştirilerin ardından sözkonusu yazı şu değerlendirme ile sonuçlanıyor: “1 Mayıs öncesi süreçte devrimci akımlara egemen

takım kesimlerin, ciddiyeti tartışmalı, hamlıkları bol, inandırıcılıkları zayıf geleneksel devrimci akımlar yerine reformist partilere yönelmesinin bir mantığı var. Parti adımı ile birlikte ciddi bir siyasal kimlikle kitlelerin karşısına çıkabildiğimiz ölçüde kitlelere farklı bir alternatif sunmuş oluruz. Kitlelerin ileri kesimlerini, bu sola, sosyalizme açık kesimlerini kastediyorum. Bir an önce parti kimliği ile ortaya çıkmamızı gerektiren temel nedenlerden biri de budur. Bunu biz, bu ilkel, bu ciddiyetsiz, gelinen yerde bu sorumsuz küçük-burjuva devrimci akımlarla araya daha belirgin bir mesafe koymakla mutlaka birleştirmek durumundayız. Kitleler bizim hareketimizi onlarla karıştırmamalıdır. Gürbüz işçi sınıfı devrimciliği ile yıpranmış ve bozulmuş küçük-burjuva devrimciliği arasındaki farklı kitleler kendi gözlemleri ile açıkça görebilmelidirler. Reformizme karşı başarılı ve sonuç alıcı bir mücadelenin temel önkoşullarından biri de bugün için budur.

Parçaları: S. Y. Kızıl Bayrak, Ekim, Yaşam, 311-312

Üniversite: D. F. Kızıl Bayrak, Ekim, Yaşam, 311-312

Üniversite: D. F. Kızıl Bayrak, Ekim, Yaşam, 311-312

atalet ve rehavet bu çerçevede bir karşı değerlendirmeden ve politikadan yoksunluğun bir göstergesiydi. Bu sorun ve onun gerektirdiği politik sorumluluk, ancak güç birliği girişimleri çerçevesinde bir hayli gecikmiş olarak gündeme gelebildi. Ne var ki komünistler hariç güç birliği bileşenlerinin saptanan politik çerçeveye ve bunun gerektirdiği pratik sorumluluklara fiilen sırt çevirmeleri, aynı ataletin ve rehavetin aşılamadığını gösterdi.

“Düşünün ki, önden sahip çıkılmayan, saptadığı politik tutum ve hedefleri ortada bırakılan aynı güç birliği platformu 1 Mayıs'ta yaşanan başarısızlığın ardından bugün bu grupların sığınağına dönüşebilmiştir. Siyasal mücadelenin bu tür zayıflıkları ve tutarsızlıkları uzun vadede kaldıramayacağını burada hatırlatmakla yetinelim.” (*Ekim*, sayı: 169, 15 Mayıs '97)

'97 1 Mayıs'ının dersleri üzerine oturan bu değerlendirme tablosunun bizim için temel önemde bir sonucu, geleneksel akımların ilkesizliğe ve politikasızlığa dayalı, amacından saparak dejenere olmuş, sınıf ve kitle mücadelesinin ihtiyaçlarına değil grupsal kaygılara endekslenmiş 1 Mayıs pratiklerinden kopmaktır. '96 yazından itibaren yaşanan sürecin dersleri temelinde daha genel bir sonuç ise, ortaya güven verici yeni bir tutum koymadıkları sürece, o günden itibaren devrimci güç ve eylem birliği konusunda geleneksel akımları ciddiye almamaktır. Ki bu sonuç *Ekim*'in 1 Haziran 1997 tarihli başyazısında (bu 1 Mayıs değerlendirmelerini izleyen sayı oluyor) net bir biçimde dile getirildi, (sayı:170)

1 Mayıs'ı izleyen dönemde yayınlarımızda işlenen bu sonuçlar Ağustos '97 tarihli MK toplantısında yeniden ele alındı, irdelendi ve genelleştirildi. Buna ilişkin değerlendirmeler toplantının ardından kamuoyuna sunuldu. *Sol Hareket Üzerine Değerlendirmeler* başlığı ile *Partileşme Süreci-1*'e alınan bu değerlendirmeler sözkonusu kitapta elli küsur sayfa tutmaktadır. (*Partileşme Süreci-1*, Eksen Yayıncılık, s.293-344)

Peki bizdeki politika ve pratik farklılaşmayı bu yılın 1 Mayıs'ı üzerinden farketmiş görünenler tüm bunları bilmezler mi? Biz bu değerlendirmeleri laf olsun diye mi, geçen yılın başarısızlığının verdiği o sıkıntılı havayı o an için üzerimizden atmak ve sonra da bu yılın 1 Mayıs'ında aynı körce ve aptalca hataları bir kez daha yinelemek için mi yaptık? Böyle sananlar belli ki bizi kendileriyle karıştırıyorlar. Aynı aptalca hataları, aynı kaba politikasızlığı, aynı amaçsız pratiği döne döne yinelemek, aynı kaba başarısızlığı aynı yerde ve aynı biçimde bir kez daha tekrarlamak, düşmanın ve onun hizmetindekilerin oyununa aynı kolaylıkla döne döne gelmek, tüm bunlar ancak kendilerine özgü olabilir. Onların tüm siyasal yaşamı, bunu geride kalan 25 yıl üzerinden söylüyoruz, deneyimlerden öğrenme yeteneksizliği üzerine kuruludur.

“TDPK'ye benzemek” üzerine spekülasyon yapanlar belli ki bu konuda da bizi kendileriyle karıştırıyorlar. Bunu bize TDPK'ye gizlenemeyen bir hayranlıkları olduğunu herkesin bildiği birilerinin söylemeye kalkması tam bir kara mizah örneğidir. Bizim siyasal bir akım olarak 10 yıllık bir geçmişimiz var ve dost-düşman herkes biliyor

TDPK kendi eklektik küçük-burjuva programını ve çizgisini '90'lı yıllarda “demokratik kapitalizm/demokratik cumhuriyet” doğrultusunda aşmıştı. EMEP, kendini bu tür bir asmanın kaçınılmaz bir ürünü oldu. TDPK'nin 11 yıllık “komünist kardeş”leri ise bu programı daha 1986 yılında ve bir örgüt konferansında “resmen” benimsemişlerdi. Bir yandan devrimci içgüdü, öte yandan kendi dışındaki reformist cereyanlardan olduğu kadar devrimci cereyanlardan da etkilenme “yeteneği”, bu programın gerekli politik-pratik sonuçlara varmasından bugüne kadar onları alıkoydu. Ama bu program açık ideolojik kavrayışa dayalı açık bir eleştiri ile reddedilmedikçe, er va da geç kendi politik-örgütsel sonuçlarını da üretecektir. Tıpkı “kardeş komünist hareket” TDPK'de olduğu gibi. Bunu tam bir bilimsel kesinlikle iddia ediyoruz ve zaman bizi kesin bir biçimde doğrulayacaktır. Bugüne kadar çok kimseyi saşırtacak denli haklı çıktık ve gelecekte yine çıkacağız.

ki bu 10 yıl boyunca biz hep kendimize benzedik. Zira bizim net bir ideolojik kimliğimiz ve buna dayalı sağlam bir omurgamız var. Ona-buna benzemek, döneme göre şu veya bu akımın etkisinde kalmak ideolojik kimliği ve dolayısıyla omurgası zayıf olanlara özgüdür. Böyleleri dönem olur TDPK'ye hayranlık duyar ona öykünürler, dönem olur DHKP-C'ye hayranlık duyar ona öykünürler, dönem olur PKK'ya hayranlık duyar ona öykünürler. Ve işin tuhaf yanı, bunu hep de en yanlış zamanda yaparlar. PKK'nın ulusal kurtuluş mücadelesi çerçevesinde en tutarlı ve kararlı olduğu bir dönemde onu burjuva ulusal reformist bir akım sayar ve ona karşı hasmane bir tavır

izleme yoluna giderler de, tam da PKK'nın “siyasal çözüm” çizgisinin çıkmazına saplandığı bir dönemde ona olmadık misyonlar atfeder, övgü ve hayranlıkta her türlü sınırı aşarlar. Ve ilk çizgiden ikincisine geçiş hep de sessiz sedasız olur. Bu, ilkesiz ve omurgasız ilkel bir oportünizm türüdür. Bu nedenledir ki, bugünün devrimci hareketinin ciddiyetini az-çok korumayı başarabilen çevrelerinde hep haklı küçümsemelere ve alaylara konu edilir.

Son aylarda belli çevrelerde komünist harekete karşı gündeme getirilen spekülasyon ve karalama girişimleri temelde iç sorgulamaları ve huzursuzlukları bastırmaya yöneliktir. Fakat bu boşuna bir çabadır. TDPK kendi saflarındaki sorgulama ve

huzursuzlukları yıllarca bastırmayı başardı da ne oldu? Kaldı ki TDPK'ye bu yılları kazandıran komünist hareketin siyaset sahnesine fiziki açıdan son derece cılız bir filiz halinde çıkmış olmasıydı. Oysa durum bugün o kadar farklı ki. Komünist hareketin yaşadığı ideolojik ve pratik gelişmenin bugünkü aşamasında onun şu veya bu saflarda yarattığı etkilemeyi bloke etmek artık eskisi kadar kolay olamayacaktır. Partinin kuruluşu devrim ve sosyalizm davasında gerçekten samimi olan tüm devrimciler için aynı bayrak altında birleşmek için güçlü bir çağrı olacaktır. Geleneksel yapılar ayrıştırılacak, tüm komünist potansiyel tek parti çatısı altında birleştirilecektir.

Tüm komünistler EKİM saflarına! Komünist işçi partisi bayrağı altına!

Devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf -komünist hareket, bu üç temel boyut üzerinden bir siyasal-örgütsel kimlik oluşturmuş, partileşme sürecini bu cephelerde belirgin mesafeler katederek bugün belli bir yere getirmiştir. Bu üç alandaki gelişmenin organik ifadesi olan bir komünist gelişme süreci, komünist hareketin teorik ve pratik başarısının tartışmasız kanıtıdır. Türkiye'nin 30 yıllık sürecine önyargısız bakan herkes, bu üç temel niteliğin ilk kez olarak bir hareketin şahsında organik olarak ete-kemiğe büründüğünü görmekte bir güçlük çekmeyecektir. Bu sürecin kendine özgü, kendine uygun düşen bir kültür, bir ahlak, bir değerler sistemi yarattığını belirtmek ise gereksizdir.

Bu aynı zamanda geleneksel sol hareketimize damgasını vuran küçük-burjuva sosyalist kimliğe karşı kazanılmış bir başarıdır da. Bu nokta özellikle önemlidir. Bugün hala siyasal yaşamını sürdüren devrimci küçük-burjuva akımların saflarında gerçekten işçi sınıfı davasına ve sosyalizme gönül vermiş çok sayıda devrimci kadro vardır. Komünist hareketin teorik ve pratik olarak sınanmış kimliği bu kadrolar için bir çıkış noktasıdır. İşçi sınıfı davası ve sosyalizm konusunda samimi olan her devrimci şimdi durumu yeniden değerlendirmek, doğru yerde durup durmadığını sorumlulukla gözden geçirmek durumundadır. Dürüst devrimciler, geleneksel örgütler hazır bir birikimi ve mirası heba ederken, EKİM'in süzgecinde birleşen birikimlerini, birleşen

teorik ve pratik birikime ulaşmayı nasıl başardığı üzerinde önyargısızca düşünmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler.

Komünist hareketin pratik bir kongre sürecine girdiği, işçi sınıfının öncü devrimci partisini kurmak aşamasına ulaştığı bir sırada bu özellikle gereklidir. Biz devrim ve sosyalizm mücadelesinin belirleyici önemde bir temel adımını atma onurunu, küçük-burjuva devrimciliğine karşı proletarya sosyalizminin denenmiş ve sınanmış bayrağını seçecek her kişi ve çevre ile paylaşmaya hazırız. Bizim bugünkü başarımız, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, Türkiye'nin son 30 yıllık devrimci birikiminin bir üst düzeyde yeniden üretiminin ve geliştirilmesinin somut bir ifadesinden başka bir şey değildir. Proletarya davasına bağlı olduğunu düşünen samimi devrimciler bunu böyle görmeyi başarabilmelidirler. Biz on yıl önce siyaset sahnesine çıktığımızda demokratizmle sosyalizmi içiçe, ama temelde bir küçük-burjuva kimlik zemininde temsil eden geleneksel harekete karşı “Herkes kendi bayrağı altına!” şiarını yükseltmiştik. Bu saflaşmaya ve ayrışmaya bir çağrıydı. Partili kimliğe ulaşmakta olduğumuz bir evrede bu çağrıyı bir kez daha yineliyor, fakat bunu, yaşanan on yıllık sürecin EKİM şahsında ortaya çıkardığı birikime ve kimliğe ilişkin ek bir şiarla birleştiriyoruz: “Tüm komünistler EKİM saflarına, komünist işçi partisi bayrağı altına!”

Partileşme Süreci-1,
Eksen Yayıncılık, s.271-272

Endonezya'da kitle hareketi dizginlenemiyor

Endonezya'da Suharto'nun devrilmesini, düzen içi bir restorasyon da olsa, sonuçları itibarıyla bu toplum açısından yeni bir sürecin başlangıcı olarak tanımlamıştık. Gelişmeler günümüzde bu tanımlamayı doğrulamaktadır. Zira Suharto'nun devrilmesi ile önu açılan mücadele dinamikleri Endonezya'da olduğu gibi işgal altındaki Doğu Timor'da düzenli bir yükselme eğrisi izlemektedir.

Egemen güçler ve emperyalizm Suharto'yu geri çekmekle kitle hareketi dinamiğinin kırılacağını, ajitasyonun yatışarak başlangıç noktasına döneceğini umuyorlardı. Oysa tam tersi sahneler yaşanmakta, kitle hareketi kendi doğal gelişme sürecini izlemeye devam etmektedir. Ülkenin bellibaşlı kentlerinde kitle gösterileri devam etmekte, rejim birçok alanda zorlanmaktadır. Prangalarından boşanmış insanlar Suharto'nun geri çekilmesi ile sorunların çözülmediğini görmekte ve

iktidarın sembollerine saldırmakta, yerel despotların Suharto gibi devrilmelerini talep etmekte, bankaları, hükümet binalarını ve Suharto'nun ailesine ait şirketleri ateşe vermektedirler.

Kabuğunu kırmış kitle hareketi ülkeyi kasıp kavuran iktisadi krizin kattığı ivme ile önümüzdeki dönemde daha ileri aşamalara geçmeye adaydır. Onyılların birikmiş öfkesi ilk hamlede Suharto'yu götürdükten sonra edindiği deneyimle, kazandığı özgüvenle, bundan sonra, daha rasyonel, daha

politik, daha militan bir çizgide ilerlemek durumundadır. Bugüne kadar yaşanan gelişmelerde sessizliği ile dikkati çeken Endonezya işçi sınıfının mücadele alanına inmesinin koşulları oluşmaktadır. İşçi sınıfının mücadele sahnesine inmesi ile birlikte Endonezya'daki dinamizmini koruyan mevcut militan kitle hareketi yeni bir kimlik kazanacak, yeni bir gelişim sürecine girecektir.

Yusuf Habibi önderliğindeki yeni iktidar ekibini zorlayan diğer bir gelişme Doğu Timor'da yaşanmaktadır. Suharto döneminde işgal edildikten sonra insanları toptan

kılıçtan geçirilen Doğu Timor halkının mücadelesi, Cakarta'daki hükümet değişikliği ile birlikte, yeni bir dinamik kazanmış bulunuyor. Günümüzde dev kitle gösterilerinin örgütlendiği adada kitleler Cakarta hükümetinden kendi kaderlerinin tayini konusunda bir referandum örgütlenmesini talep etmektedirler. Oluşumundan bu yana hep taviz vererek durumu idare etmeye çalışan yeni hükümet Doğu Timor halkının bu pasif, aynı zamanda da son derece yasal ve meşru talebi karşısında ne yapacağını şaşırılmış durumdadır.

Arjantin: Diktatör Videla "yargılanıyor"!

Arjantin'de burjuva hukuk tarihinin yeni bir maskaralığı yaşanıyor. Eski askeri cunta şefi general Jorge Videla 9 Haziran günü Buenos Aires mahkemesinin bir yargıcının verdiği karar sonucu "insanlık suçu" işlemekten ötürü tutuklanarak cezaevine konuldu. Maskaralığın buraya kadar olan yanında yadırganacak bir taraf yok. Cunta şefi general Jorge Videla yıllar süren kanlı icraatının bedelini ödemek durumundadır. Videla'nın askeri diktatörlüğü boyunca Arjantin tarihinin en kara sayfası yazılmış, binlerce insan en vahşi koşullarda katledilmiş, açılan yaralar henüz kapanmamıştır.

General Jorge Videla denilen bu elikanlı katil geçmişte aynı suçlardan ötürü tutuklandı ve yargılandı. Videla'nın imdadına "demokrat" cumhurbaşkanı Carlos Menem yetişti. Geçmiş unutmak, husumeti geride bırakmak, toplumsal birlik ve beraberliği sağlamak için

Videla'yı affetti ve özgürlüğüne kavuşturdu. Onbinlerce insanın kanını akıtan, devrimcileri, komünistleri işkencede katlettirdikten sonra cesetlerini uçaklarla okyanusa döktüren Jorge Videla, bugün yalnızca 1976-81 yılları arasında annelerinin tutukluluğu esnasında doğan 5 çocuğun kaçırılması ile suçlanmakta ve bunun için

tutuklanmış bulunmaktadır.

Oysa Arjantin gibi bir ülkede icraatları yeterli açıklıkta ortada olan bir askeri faşist cunta şefini tutuklamak, sorguya çekmek ve hesap sormak için kanıt aramak ve suçu ispat etmek gereksizdir. Faşist cunta bu ülkede bir neslin kökünü kazıdı, fiziken ortadan kaldırdı. Bunun kanıtını aramak ve ispata çalışmak tarihsel gerçekleri inkar etmekten, insanlık suçu işleyenleri aklamaya çalışmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

Arjantin burjuvazisinin cuntacı katillerden hesap sormak niyetinde olmadığı açıktır. Tam tersine "toplumsal uzlaşma" adına onlar affettirilmiştir. Bugün general Videla son günlerini yaşayan, takatsiz kalmış ve sahipsiz bırakılmış bir katil emeklisidir. Burjuva iktidar bugün onu tutuklayıp yargılayarak kitleler nezdinde kendini aklamaya çalışmaktadır.

İngiltere:

“Neo-liberal” saldırısının sonuçları

Avrupa Birliği bünyesindeki ülkelerde uzun bir dönemdir işçi sınıfının ekonomik, politik, sosyal, sendikal kazanımlarına yönelik yaygın bir saldırı gündemdedir. “Neo liberalizm” olarak adlandırılan saldırılar birinci etapta işçi sınıfının örgütlü yapılarına yönelmektedir. Tekelci sermaye işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmadan, mücadele dinamiklerini paralyze etmeden ekonomik-politik saldırı programını hayata geçiremeyeceğini bilmektedir.

İngiliz burjuvazisinin Thatcher hükümeti döneminde işçi sınıfına karşı gerçekleştirdiği saldırılar bugün AB içinde aynı çalışma koşullarının yaratılması argümanı ile bütün ülkelerde hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. İngiltere örneği, hayata geçirilmeye çalışılan saldırının işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimler için ne ifade ettiğini açıkça ortaya koymaktadır. Bu saldırılar sonucunda toplum genelinde yoksulluk ile servet arasındaki uçurum görülmemiş bir biçimde derinleşmiş bulunmaktadır.

Saldırı programının sonuçları

İngiliz burjuvazisinin saldırıları sonucunda toplumun büyük bir kesimi bir sefalet girdabına itilmiştir. Geleneksel sanayi dalları özelleştirme furiasıyla tasfiye edilirken, İngiltere uluslararası tekeller için çekici bir yatırım alanı haline getirilmiştir. Örneğin bugün çalışan her beş kişiden biri, Seul, Tokyo vb. kentlerde üretim yapan tekellere ait montaj işletmelerinde istihdam edilmiş bulunmaktadır. İşgücünün yarısından fazlası tam işgünü dahi istihdam edilememektedir. Özelleştirme saldırısına paralel 1992'den '97'ye kadar 9 milyon emekçi işsizliğe mahkum edilmiştir. 55 yaş üzerindeki erkekler ile 50 yaş üzerindeki kadınların yarısından fazlası bugün İngiltere'de iş yaşamı dışına atılmıştır. Bu oran 16- 25 yaş grubundaki gençler için daha da büyüktür. İngiltere işçilerin en uzun çalıştığı Avrupa ülkesidir. Haftanın yedi günü çalışılması artık istisna olmaktan çıkmıştır. Çocuk işçilerin sayısı her geçen gün artmaktadır.

Toplumda 19. yüzyıl sefaletini yansıtan tablolar görülmeye başlanmıştır. Yoksullaşmaya paralel olarak İngiliz toplumunda ilk defa sermaye bu denli küçük bir azınlığın elinde toplanmıştır. 12 milyon insan sosyal yardıma muhtaç konuma düşürülmüştür. Kentlerde uyuturucu kullanımı, fuhuş kitlesel bir karakter kazanmıştır. Ortaya çıkan sonuçlara bakıldığında, AB'nin özelleştirmede İngiltere'yi model olarak alması, özellikle eski Doğu Bloku ülkelere önermesi raslantı değildir. Zira bu tablo sermaye birikiminin diğer yüzüdür.

İşçi sınıfının bu saldırılara karşı örgütlülüğünü/sendikalarını etkisizleştirmek için Thatcher bir dizi yasa çıkartmıştır. Sendikaların örgütlenme, üyelerinin haklarını koruma, savunma hakları adım adım kısıtlanmıştır. Bugünkü hükümet de Thatcherizmin yarattığı bu sonuçlar üzerinde politika yapmaktadır.

Sözde Thatcherizmin toplumda yarattığı tahribatı giderme propagandasıyla emekçilerin oylarını toplayan Blair bir yıllık hükümeti döneminde bu yönde tek bir somut adım atmamıştır. Bu durum özellikle Blair hükümetine umut bağlayan sendikalar

içinde büyük düş kırıklığına yol açmış, sendika üyelerinin sayısında hızlı bir düşme başlamıştır. 1979 yılında 13 milyon üyesi olan sendikalar bugün yalnızca 7 milyon üyeyi birarada tutabilmektedir. Birçok sendika geline yerde tasfiye olmuş

durumdadır. Sendika federasyonu Trade Union Congress (TUC) yönetimi hükümetin bir kolu olarak hareket etmekte, işçi sınıfının ileri unsurlarının pasifize edilmesinde, aktif üyelerin buna tepki olarak sendikaları terk etmesinde olumsuz bir rol oynamaktadır. Bu süreç işçi sınıfını sermayenin saldırılarına karşı tepkisiz bir konuma getirmiştir. İlk etapta sanayi işçilerine yönelen saldırılar süreç içinde toplumun diğer emekçi kesimlerini de içine almıştır. Kendisini sınıf mücadelesinin dışında gören bazı kesimler bugün sanayi işçilerinin grev silahına başvurmak zorunda kalmaktadırlar. Eğitim emekçileri bunun en son örneğidir. Kamu emekçileri, banka, sigorta işletmeleri çalışanları son bir yıldır artan saldırılara karşı farklı düzeylerde tepkilerini ortaya koymaktadırlar.

Bugün Avrupa Birliği bünyesinde genelleştirilmeye çalışılan saldırı programının sonuçları İngiltere üzerinden açıkça görülmektedir. Avrupa Birliği'ne dahil diğer ülkelerdeki işçi sınıfının bu saldırılara sessiz kalması mümkün değildir. Son üç yıl içinde yaygınlaşan işçi-emekçi eylemleri bunu göstermektedir. Sermayenin saldırılarına karşı toplumun bütün emekçi kesimleri büyük bir hareketlilik içine girmiştir. Bu nedenle yeni “İngiltereler” yaratmak pek kolay olmayacaktır.

Mısır: Özelleştirme saldırısı hız kazanıyor

Mısır parlamentosu 8 Haziran günü onayladığı bir yasa ile ülkede büyük ölçekli bir özelleştirme saldırısının ilk adımını atmış bulunuyor. Söz konusu yasa önde gelen devlet bankalarının ve kamu sigorta şirketlerinin yerel ve yabancı sermaye gruplarına peşkeş çekilmesini öngörmektedir. Böylece, '90'lı yılların başlarında korkakça ilk adımları atılan fakat bugüne kadar muhtemel bir sosyal patlamadan çekinilerek tam uygulamasına bir türlü cesaret edilemeyen bu saldırı kampanyasına artık hız kazandırılmaktadır.

Başbakan Kemal El Ganzouri bu özelleştirme furiasının amacının ülke ekonomisine dinamizm kazandırmak olduğunu ve ekonominin kalkınma hızının iki yıl içinde % 5'ten %8'e çıkartılmasının hedeflediğini iddia etmektedir. Ancak her yerde olduğu gibi Mısır'da da minare bakanın tasarladığı kılıfa sığmamaktadır. Saldırı kampanyasının arkasında, başta IMF olmak üzere uluslararası sermayenin mali kurumları ve onların yerli uşakları vardır. Özelleştirme kampanyası, tüm gecikmişliğine rağmen, 1996 yılı Ekim ayında IMF ile imzalanan bir anlaşma gereğince başlatılmıştır.

Bu toplu özelleştirme kampanyası ile birlikte uluslararası sermaye Mısır emekçilerinin sırtına kocaman bir fatura yükleyecektir. Çünkü paylaşılan sektör sıradan bir sektör değildir. Ülkede mali piyasanın %80'ini kontrol eden, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dolayısıyla iktisadi sistemin belkemiğini oluşturan üç sigorta şirketi ile en önemli dört devlet bankası paylaşılmaktadır.

Hedeflenen dört banka ülkenin mali piyasasının %70'ini denetlemekte, toplumun 207 milyar dolar civarındaki toplam tasarrufunun 125 milyarını elinde bulundurmaktadırlar. Bu bankalardan en önemlisini mali piyasanın %22'sini kontrol eden ve 836 milyon dolarlık bir sermayesi olan National Bank of Egypt oluşturmaktadır. Ayrıca geçen Mart ayında telefon işletmesi Telekom Egypt ile Ulusal Elektrik İşletmesi'nin özelleştirilmesi kararlaştırılmış ve yasa parlamento tarafından onaylanmıştı.

Uluslararası ve yerli sermayenin özelleştirme saldırısının karşısına bu toplumun emekçilerinin büyük ölçekli bir direnişle çıkması bugün için olanaklı görünmemektedir. Ama özelleştirmenin ilk adımlarının atılması ile birlikte başlayacak sürecin niteliğini ve ortaya çıkacak sorunları tahmin etmek güç değildir. Ülke ekonomisinde stratejik bir konumu olan banka ve sigorta şirketlerinin özelleştirilmeleri beraberinde birçok sektörde katı bir rasyonalizasyonu ve toplu işten atma furiasını getirecektir. İşte o zaman Mısır'ın adı uluslararası aktüalitede Müslüman Kardeşler'in turistlere yönelik eylemleri ve kör katliamları ile değil, birbirini izleyecek grevlerle, işçi ve emekçi direnişleriyle anılacaktır.

Mali kriz

Japonya'yı da sarsıyor

Bir yıl önce Asya ülkelerinde başlayan borsa krizi çok geçmeden genel bir mali krize dönüşmüş ve hemen ardından esas kimliğini kazanarak büyük ölçekli bir iktisadi kriz olarak kendisini ortaya koymuştu. Bir yıldır burjuva basın bu krizi sözümona yorumlamakta, dersler çıkarmakta, yaratacağı sonuçlar ve akıbeti hakkında öngörülerde bulunmaktadır. Kapitalist sistemin kendisi dışında bugüne kadar suçlanmayan kalmadı. Spekülyasyoncular, yerel despotlar, açgözlü türedi kapitalistler vb. tek tek başsorumlu ilan edildiler. Ve sonuçta sözkonusu krizin dünya ekonomisi üzerinde kayda değer bir etki yapmayacağı, bu bölge ülkelerinin özgül bir sorunu olduğu ve bu bölgeyle sınırlı kalacağı iddia edildi.

Tıpkı Çernobil radyoaktif bulutunun güzergahı konusunda yapılan yorumlar gibi! Fransız yetkilileri radyoaktif bulutun Strasburg sınır kentinin yakınına kadar gelip dayandığını ve tam o anda esrarengiz bir anti-siklonun gelip bulutu dağıttığını söylemişlerdi. Alman hükümeti radyoaktif bulutun Almanya'nın hava sahasına asla girmediğini, İsviçre sınırlarının hemen yakınlarına kadar gelip durduğunu iddia etmişti, vb. Asya ülkelerinde başlayan iktisadi bunalım ile Çernobil radyoaktif bulutu konusunda söylenenler arasında böylesine bir paralellik sözkonusu.

Binbir dereden su getirilerek küçümsenen, daha doğrusu öyle gösterilmeye çalışılan bu iktisadi kriz bir yıldır Asya ülkelerini hallaç pamuğu gibi savurmaya devam ediyor. Bazı ülkelerde taş üstünde taş bırakmayan kriz beraberinde Suharto'yu götürdü. Güney Kore'de ilk defa, icazetli de olsa, bir muhalif adayın görece demokratik seçimlerle devlet başkanlığına seçilmesini sağladı vb. Diğer taraftan, iflaslar çıg gibi büyümekte, örneğin resmi verilere göre Güney Kore'de gününbirlik ortalama on bin işçi işten atılmaktadırlar. Emekçi kitlelerin alım gücü astronomik ölçülerde düşmüş bulunmaktadır. Kısaca bu krizin en somut göstergesi Endonezya'da bir türlü önü kesilemeyen açlık isyanlarıdır.

ABD Doları karşılığında 1 Haziran 1997 tarihinden bu yana Asya ülkelerinin döviz kurlarında görülen değişim krizin bir başka göstergesini oluşturmaktadır:

Yuan (Çin)	% 0
Dolar (Hong Kong)	% 0
Rupi (Hindistan)	% (-15)
Yen (Japonya)	% (-19)
Peso (Filipinler)	% (-34)
Won (Güney Kore)	% (-36)
Ringgit (Malezya)	% (-38)
Bath (Tayland)	% (-42)
Rupi (Endonezya)	% (-82)

Bugünlerde Japonya'nın zor duruma düşmüş olması ve Japon Yeni'nin Dolar karşısında değer kaybetmeye başlaması, sözkonusu krize yeniden güncellik kazandırmaktadır. Krizin bir yıllık sonuçlarını özetlemek gerekirse, sorun son derece berraktır. Geçen bir yıl içinde sermaye Asya ülkelerini terketti. Bu sermaye rahatlıkla suçlanan spekülatif sermaye değildir yalnızca. Bölge ülkeleriyle ilişkisi olan herkes, spekülyasyoncu olsun, yatırımcı olsun, tüccar olsun, yangından mal kaçırır gibi son ana kadar kapabildiğini alıp kaçtı ve genellikle ABD Doları'na dönüştürdü. Kaçmayı beceremeyenler ise işletmelerinin kapılarına kilit vurmuş durumdalar.

Sermaye toptan ürküp kaçınca, bölge ülkelerinin çoğu iflasla yüzyüze kaldılar. Borçlarını ödeyemez, ticaret yapamaz duruma düştüler. Bu sermayenin şimdilik sığındığı mekan biliniyor: Başta ABD ve ardından da AET ülkeleri. Dikkat edilirse son birkaç aylık istatistiklerde ciddi oynamalar var. Kalkınma hızı artmakta, işsizlik ya düşmekte ya da yükselişi nispeten yavaşlamış bulunmaktadır. Yani Asya ülkelerinin güçlükleri ABD ve Avrupalı emperyalistlerin ekmeğine yağ sürmektedir.

Abartma payı saklı tutulduğunda, Japonya'nın bugün yaşadığı iktisadi ve mali sıkıntılar birçok faktörün birleşimine dayanmaktadır. Herşeyden önce Japonya bir yıldır dünya ölçeğinde yaşanan bu sermaye saflaşmasının ve talanın önemli ölçüde dışında kaldığı gibi, üstelik ağır bir fatura da ödemek zorunda kalmaktadır. İflas eden ya da ödeme kapasitelerini kaybeden ve ticaret yapma olanakları sıfırlanan ülkeler, herkesten önce Japonya'nın müşterileri ve aynı zamanda yatırım alanlarıdır. Japon tekelleri yüksek oranda işgücü gerektiren üretim ünitelerini işgücünün çok daha ucuz olduğu komşu ülkelere yıllar önce transfer etmişti. Bu ünitelerdeki üretim kapasitesi ve olanakları genel kriz ortamında sekteye uğradı. Krizin sarstığı Güney Asya ülkelerinin dış borçlanması % 25 ile % 50 oranında Japonya kökenlidir. Japonya bu ülkelere verdiği borçların bir yıldır ne anaparasını ne de faizini tahsil edebilmektedir. Bu nedenle çok sayıda küçük ölçekli Japon bankası iflas bayrağını çekmek zorunda kaldı. Bunun yanı sıra Japonya komşu ülkelerle olan dış ticaretinde de ağır bir darbe almış durumdadır. Zira Japonya'nın bölge ülkelerinin dış ticaretinde %10-25 arasında değişen bir payı vardır. Bu karmaşık ve aynı zamanda da birbirlerine doğrudan bağlı nedenlerden ötürü yirmi yılı aşkın bir süredir ilk defa Japonya'nın iktisadi kapasitesinde bir daralma yaşanmaktadır.

Ancak, dünyanın bankası ve ikinci iktisadi gücü olan Japonya'nın bazı makroekonomik dengelerinin bölgede yaşanan genel çöküntünün etkisiyle sarsılmış olmasından hareketle bu ülkenin Endonezya ile aynı kategoriye konmayacağı açıktır.

Açık olan göstergeler şunlardır:

Uzak Asya ülkelerinin darboğaza girmesi ve sermayenin batıya akması, ABD ve AB bünyesindeki

emperyalistleri sevindirmektedir. Sermayeyi kendi ülkelerine çekmekle kalmadılar, özellikle ABD tekelleri, başta Güney Kore olmak üzere sözkonusu ülkelerde büyük vurgunlar vurdular, IMF'nin reçeteleri eşliğinde dev şirketleri ucuza kapıştılar.

Japonya'nın da bu ortamda sıkışmış olması, darbe alması ayrı bir sevinç kaynağıdır. Başta ABD olmak üzere Japonya'nın rakipleri açılan gedigi enine boyuna genişletmeye, deyim yerinde ise Japon tekellerinin burnunu kırmaya çalışmaktadırlar. Bu amaçla Japonya hükümeti üzerinde kurulmaya çalışılan baskı mekanizması bu ülkenin pazarının ayrıcalıklı bir tarzda ABD tekellerine açılmasını hedeflemektedir. *"Japonya ekonomisine canlılık kazandırmak için bir atılım politikası yürürlüğe koymak zorundadır; cüretli kararlar alması gerekmektedir; dünyanın ikinci ekonomik gücünün bu şekilde darboğazda olmasına fazla katlanamayız"* vb. sitem ve sataşmaların arkasında bu gerçek durmaktadır.

Dolayısıyla, ABD emperyalizmi zaten politik vesayet altında tuttuğu Japonya'yı iktisadi anlamda da kendi yedeğine almaya çalışmakta, Güney Kore'de yaptığı gibi, en zinde Japon tekellerinin sermayesine ortak olmaya çalışmaktadır. Japon hükümeti kendisine karşı uygulanan bu baskılardan dolayı devalüasyon kararı alamamakta, mali piyasada gününbirlik yaşanan belirsizliğe katlanmak zorunda kalmaktadır. Japonya'nın hasımları ise suni bir yen destekleme politikasıyla Tokyo'nun mevcut döviz rezervlerini spekülyasyonculara kaptırmasını arzulamaktadırlar.

Diğer yandan, Yen'in Dolar karşısında değer kaybetmesi Japon tekellerinin dünya piyasalarındaki rekabet gücünün daha da artması anlamına gelmektedir. Japon hükümeti Yen'in değer kaybetmesine göz yumarak bir yıldır katlandığı kayıpları böylece telafi etmeye çalışmaktadır. Japonya'nın bu tutumunun yörede Çin'i de kapsayan daha köklü bir devalüasyona yolaçmasından korkulmaktadır. Bölge ülkelerinin alım güçlerinin düşmesi sonucu daralan ticaret hacmi ABD ve Avrupa'da bugüne kadar kısmen sermaye çekişi ile telafi edilmişti. Eğer yeni ve rekabetçi bir devalüasyon başlatılırsa (ki kaçınılmaz görünüyor) ve buna Çin de dahil olursa, (ki Pekin'in başka bir seçeneği yoktur) Çernobil bulutunun sınır tanıyıp tanımadığı anlaşılabilecektir. Çünkü Çin hem dünya pazarı için yoğun üretim yapmakta, iflas eden Asya ülkelerinin yerlerini doldurarak yeni pazarlar kazanmaya çalışmakta, hem de iktisadi yapısını modernleştirmeye çalışmaktadır. Büyük bir ihtimalle Çin yönetimi dünya pazarında köşe kapmayı yeğleyecek ve sıkıştığında devalüasyona başvurmaktan çekinmeyecektir. Bu nedenle Çin'in kriz karşısında takınacağı tavır gelişmelerin seyri üzerinde belirleyici bir rol oynayacaktır.

Sermaye dünyası açısından senaryoların en karanlığı Japon burjuvazisinin takınabileceği savunmacı reflekstir. Eğer Japon devleti ülke ekonomisini ABD'ye karşı korumak ve desteklemek için dünya piyasasındaki, özellikle ABD ve Avrupa ülkelerindeki yatırımlarını, hisse senetlerini ve mali değerlerini geri çekerse ya da satarsa ne olur? Esas korkulan budur. Eğer Japonya böyle bir girişimde bulunursa, dünya borsalarında şenlik asıl o zaman başlayacaktır. Böyle bir durumda dünya genelinde nasıl bir sürecin başlayacağını ve bunun ne tür sonuçlara yolaçacağını tahmin etmek zor değildir.

Sermayenin GAP seferberliği ve gerçekler

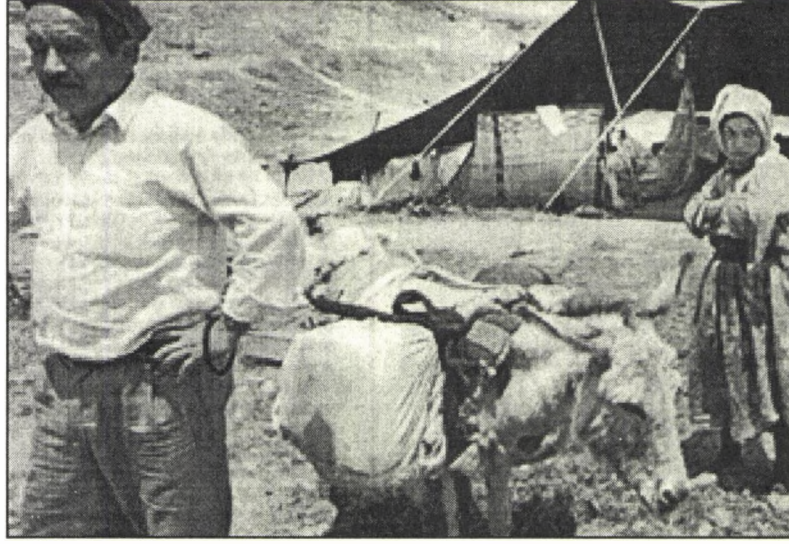
GAP yaklaşık üç haftadır ülkenin gündemine sokulmaya çalışılıyor. Özellikle *Milliyet* gazetesinin başını çektiği bir aldatmaca kampanyası sürüyor. Bir gün okullardan bahsediliyor, bir gün barajlardan, bir gün fabrikalardan... Bir gün Diyarbakır öne çıkıyor, bir gün Şırnak... Sonuçta işgal altındaki Kürdistan gelişen "Güneydoğu Anadolu" olarak sunuluyor ve bir kere daha emekçi kitleler aldatılmaya çalışılıyor.

Milliyet'in "Haydi GAP'a!" kampanyası ile birlikte gazetenin gündem toplantıları Kürdistan'da yapılmaya ve paralel olarak bir il tanıtılmaya başlandı. "Güneydoğu'nun" ne kadar geliştiğini, ne kadar da güzel olduğunu, ama yardıma ihtiyaç duyduğunu bir Duygu Asena, bir Sezen Aksu anlattı. Eğer yeterli yardım yapılırsa bu sefer gerçekten de "Güneş Doğu'dan yükselecekti"! İşadamları yatırım yapmaya, devlet altyapı hizmetlerini gerçekleştirmeye çağrıldı. Asker sorunun büyük kısmını çözümüş, sıra "ekonomik-sosyal savaşa" gelmişti. Sanat-meslek lisesi bile kuruluyordu. Ardından magazin gelişmeler yeralmaya başladı. Vanspor'un küme düşmesi engellenemeyince Galatasaray ikinci yarı maçlarını Diyarbakır'da oynama teklifini başbakana sundu. Bunun Diyarbakır halkına ekonomik katkısı ve moral etkisi büyük olacaktı. Nihayet TUSİAD Başkanlar Kurulu da toplantısını Diyarbakır'da düzenlemeye karar verdi. Yerel siadlarla birlikte yörenin ve ülkenin sorunları tartışılacak, Diyarbakır'ın ekonomik sorunlarına çözümler üretilecekti.

Çizilen bu tablo, işgal edilmiş bir ülkeden çok, ufak-tefek sorunlarını aşmak üzere olan bir "coğrafya"dan söz ediyor sanki. "Müreffeh, demokratik, sanayileşmekte olan Türkiye"nin yerini "müreffeh, demokratik, sanayileşmekte olan Güneydoğu" almış! TUSİAD, yabancı sermaye ve Doğu Holding yatırımlar yapacak, devlet gerekli önlemleri alacak ve gerekli teşvikleri verecek, yerli halk da girişimci ve çalışkan davranırsa, bölge cennete çevrilecek!

İşte GAP kampanyası eşliğinde sergilenen ortaoyunu böyle sürüp gidiyor. Biz bu oyunu bir yana bırakalım ve yoğun bir çabıyla gündemde tutulmaya çalışılan bu projenin ne durumda olduğuna bakalım. GAP Bölge Kalkındırma Dairesi'nin hazırladığı "GAP'ın Mevcut Durumu, Sorunları ve Çözüm Önerileri" başlıklı rapor özetle şunları söylüyor: Bölgede yaşanan iç göçler nedeniyle daha da dengesizleşen sosyal-ekonomik ortamda başta açlık, işsizlik ve yaygın yoksulluk olmak üzere yaşam koşulları daha da ağırlaşmıştır. Bölgede her geçen gün eğitim ve sağlık hizmetleri Türkiye ortalamasına göre daha da geriye gitmiştir. Faal nüfusun %95'inin okuma yazması yok ve bu tarıma ilişkin eğitim açısından ciddi bir engel teşkil etmektedir. Elektrik ve su üretiminde hedeflenen amaçlara varılmış, ancak kentsel altyapı ve sosyal sektörlerde hedeflerin çok gerisinde kalınmıştır. Çözüm önerisi olarak, GAP'a daha fazla para denmiştir. Eğer bu sağlanamazsa kapıda açlık, işsizlik başta olmak üzere ağırlaşan sosyal sorunlar beklemektedir ve ekonomik büyüme ve sosyal istikrar hedeflerine ulaşabilmek ya çok güç olacak ya da çok zaman alacaktır.

Aslında rapor yeterince açık. Barajlar çalışmakta, elektrik tellerden akıp gitmekte, ama Kürt halkı açısından hiçbir şey değişmemektedir. Demirel baraj kapılarından su vereli çok oldu, ama işsizlik ve yoksulluğun bu suyla akıp gitmesi mümkün olamadı. Çünkü yapılanlar ne Kürt emekçilerinin sorunlarını çözmek için yapılmıştır, ne de sorun yalnızca halkın

yaşam seviyesinin düşüklüğü ile ilgilidir.

12 Haziran'da yapılan TUSİAD Başkanlar Kurulu toplantısı ise tekkelci burjuvazinin yatırımlara ilişkin yaklaşımını yeterli açıklıkta ortaya koyuyor. Yerli siad üyeleri, belediye başkanı, vali yatırımların neden hep batıya yapıldığını, artık Diyarbakır'a yatırım yapılması gerektiğini savundular. Cevap ise sert ve netti; siz niye yatırımlarınızı dışarıya yapıyorsunuz? Buranın yerli işadamları yapmaları gerekenleri yapmadan batının birşey yapması mümkün değildir, siz adım atmadan bizim adım atmamız zor. TUSİAD Başkanı'nın verdiği cevap açıktı, bizden birşey beklemeyin. Böylelikle bir kere daha Kürdistan'ın hala da yatırım yapmak için uygun olmadığı açıklanmış oldu. Kampanyanın sahibi *Milliyet* ise bu habere 12. sayfanın en altında ufak bir yer ayırdı yalnızca.

Bir de *Milliyet* gazetesinin tanıttığı illerden birine, Şırnak'a kısaca değinelim. "Şırnak Mucizesi" manşetiyle ve "Bir zamanların terör kentinde şimdi huzurlu bir gelecek inşa ediliyor" altbaşlığı ile verilen bir yazı ve bir yanda altı yıl önce taranmış bir bina öte yanda piyano dersi alan öğrencilerin resmi!.. Gazetenin "büyük iş kapısı" diye verdiği kömür ocağına gelince; işçiler kuyulara bellerine bağladıkları iplerle iniyorlar. İşçiler aynen su kuyusuna indirilecek bir kova gibi halata bağlanıyor ve iki işçinin kullandığı sarkaçla yüz metre derinliğe gönderiliyor. Sonuç ise her yıl en az on işçinin katledilmesi. Devlet hastanesi ise sağlık ocağından farksız. Ama tam teşekküllü askeri hastane Kürt gençlerini katlederken yaralanan askerlerin savaşa dönebilmesi için tüm olanaklara sahip. İki yıl önce GESİAD'ın söz verdiği hastane ise, bugün *Milliyet*'in vaadettiklerinin geleceğini gösteriyor.

Gerçek olan birşey varsa, o da sermayenin bir kere daha işçi ve emekçileri aldatmaya çalıştığıdır. Türkiye'de sendika hakkı kullanılmazken, asgari ücrete %35 zam yapılırken, işçi sınıfına esnek üretim ve özelleştirme saldırıları dayatılırken, memura %20 zam yapma hesapları yapılırken, Kürdistan'da ekonomik ve sosyal hayatı kalkındırmak hayaldir. Türk burjuvazisi batıda işçi ve emekçilere daha kapsamlı saldırıların hesaplarını yaparken Kürdistan'da refah seviyesini yükseltmesi mümkün müdür? Kriz idare merkezleri, milli güvenlik siyaset belgeleri, iller idaresi yasaları, yeni seçimler, vergi reformu, sosyal güvenlik reformu vb. ile yeni saldırıların hazırlıkları tamamlanırken Kürdistan'da yaşam seviyesinin yükseleceği propagandası koskoca bir yalandır.

Nitekim *Milliyet* gazetesi de çarpıttığı gerçekliği kendi yazısında ele veriyor. 14 Haziran tarihli gazetede yeralan "Şırnak Genci Stad İstiyor" başlıklı yazı, Kürdistan'daki ekonomik-sosyal gelişmenin boyutlarını da, amacını da ele veriyor: "Artık gençler Şırnak'ta askerle, polisle elele, gönül gönüle. Geçmiş unutmak,

o günlere dönmek istiyor. Hem de her türlü olumsuzluğa rağmen. Neden dersiniz? Öncelikle işsizlik had safhada. Mevcut kömür ocağının dışında iş potansiyeli hak getire. Ekonomik kıpırdanmalar yok değil, ancak yetersiz. Gençleri kazanmak için tek bir yol kalıyor; o da spor. Tüm Güneydoğu Anadolu'da olduğu gibi burada da futbol karşı görüşleri dahi birbirine kenetleyen sihirli ortaklık. Bölgedeki her ilde hafta sonları sadece futbol konuşuluyor." Yazar bu arada Şırnak'ta stadın olmadığını ve bu "büyük ayıbın" siyasilere ait olduğu belirttiikten sonra şöyle devam ediyor: "Şimdi soruyorum. Şırnaklı genç ne yapsın? Stad deyip de geçmeyin. Olay sadece futbol karşılaşması değil, onunla birlikte gelecek olan ekonomik hareketlilik. Gülmeyin çünkü; maç günü satılacak çekirdek, gazoz, köfte ekmeğin Şırnak ekonomisine olası katkısı büyük!.. Hele hele, konuk takımın otel, yol ve yemek harcamaları başlı başına ekonomik girdi...

Sanıyorum daha iyi anladınız Şırnak stadının önemini." Kirli savaş medyası kendisini gülünç duruma düşürse de, burada dillendirilenler Kürdistan'da hedeflenen "ekonomik ve sosyal" gelişmenin hem boyutlarını hem de amacını son derece yalın bir biçimde ortaya koyuyor.

Peki GAP'ın gerçek durumu nedir? Başbakan "işler iyi giderse" projenin 12 yıl içinde tamamlanacağını "müjdeliyor". Projenin bitirilmesi 2010-2015 yılına sarmakta ve ciddi finansman sorunları yaşanmaktadır. GAP'tan sorumlu devlet bakanı projenin tamamlanması için GAP vergisi önermektedir. Zorla alınan vergiler yetmezmiş gibi bir de GAP vergisi istenmektedir. İşte övüle övüle bitirilemeyen GAP'ın son durumu budur.

Projenin bitirilen kısımları da var ve bununla birlikte sanayide kısmi bir gelişme de sözkonusu. Ama halk için değişen birşey yok. GAP ile değerlenen alanlar çoktan kapatıldı. Projenin devamı için kredi veren İsrail, ABD, Almanya, Fransa, Kore, İngiltere, Bulgaristan, İtalya çoktan talana başladı bile. Koç, Eczacıbaşı gibi tekeller de kan emmeye başlıyorlar. GAP ile gelişen yerli ve yabancı sermaye olurken, Kürt emekçilerine düşen yine açlık, sefalet ve sömürüdür. En fazlasından dün ırgat olarak sömürülenleri bugün işçi olarak sömürülmek bekliyor. 6 Haziran'da M. Yılmaz'ın Mardin'e bazı sanayii tesislerinin açılışı için geldiği gezi "ekonomik-sosyal değişim"i gösteriyor. Hayat pahalılığı yarı yarıya azaltılacak; köylere elektrik, su, asfalt gelecek; ekonomik yatırımlarla herşeyin üstesinden gelinecek diye konuşma yaptığı mitingte işçiler başbakanı "belediye işçileri 12 aydır ücret alamıyor" pankartı ile karşıladılar. GAP'ın geleceği Yılmaz'ın gezisinden de belli oluyor. *Milliyet* gazetesi ücretsiz işe giden genç kızları modernleşmenin bir görünümü olarak sunuyor.

Kürdistan'da yaşananlar yalnızca "ekonomik geri kalmışlık", "sanayinin gelişmemesi" vb. ilgili değildir. Bu topraklarda 12 milyonluk koca bir ulus yaşamakta, en meşru ve en haklı istemleri, bunun için yükselttikleri mücadele zor ve şiddet yoluyla bastırılmaya çalışılmaktadır. Sermaye sınıfı ve onun kalemşörleri işte bu gerçeği gizlemeye çalışmakta, sorunu salt bir "geri kalmışlık" sorunu olarak yansıtmaya çalışmaktadır. Köye elektrik verilmesinden bahsedilirken köylerin boşaltılması yok sayılmakta, tarımın geleceğinden bahsedilirken tarlaların yakılması gizlenmekte, Şırnaklı gençlerin polisle elele verdiği yalanlarıyla Şırnaklı gençlerin verdikleri özlüklük mücadelesinin üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Sonuç olarak sermaye ve onun medyasının GAP seferberliği koca bir yalan kampanyası olarak sürmektedir.

Zindan direnişi ve devrim toprağı

Sermaye düzeni ve devletin iktisadi ve siyasal krizi yapısal nedenlere dayanmaktadır. Sermayenin bu durumu aşmak için bulduğu tek çare ise bir kontr-gerilla aygıtı olan generaller komutasındaki devletini kullanarak emekçi sınıfları terör ve zorbalıkla susturup bunalımın yükünü bu kesimlere yüklemeye çalışmaktadır. Komünist işçi basını bu gerçeği sıklıkla vurgulamaktadır. Zaten ortalama her devrimci de bilir ki, düzenin uyguladığı terör onun güçlü olmasının değil, zayıflığının ve çaresizliğinin bir göstergesidir.

Komünistlerin ısrarla belirttikleri bir başka gerçek de şudur: Sermaye düzeni belli geri çekilmelere mecbur kalıyorsa, bu, yükselen bir mücadelenin ona zorunlu geri adım attırması ile yapısal krizin derinliğinden beslenen devrimci potansiyellerin açığa çıkma riskini göze alamadığı için böyledir.

Devrim toprağının dinamikleri

Sömürgeci sermaye diktatörlüğü '97 yılı başında "Güney Doğu'ya basın seferi"ni zafer ilan saydı. Bu aşamadan sonra da generaller, mehmetçik medyalarıyla PKK'nin etkisizleştirilerek "birinci tehdit olmaktan çıktığı"nı ilan ettiler. Oysa, aynı generaller yönetimindeki sömürgeci ordu bir yıl sonra son 14 yılın en büyük askeri operasyonunu (Murat) yapmaya mecbur kaldı. Sözkonusu operasyonu yeni bir Güney Kürdistan işgali izledi. Ama hiç birinden istediği sonucu elde edemedi. Sömürgeciler askeri açıdan "zafer" kazandıklarına dair ne kadar çığırtkanlık yaparlarsa yapsınlar, "Dersim'e sefer olur, zafer olmaz" deyimi artık tüm Kürdistan için geçerlidir. Sömürgeciler eski statülerini hiçbir biçimde koruyamayacaklardır. Yurtsever hareketin "siyasal çözüm" politikası olumsuz sonuçlar doğursa bile bu böyledir. Ulusal özgürlük mücadelesini 50 yıl daha bastırmayı başaramayacaklardır. '38 Dersim'i ile sağlanan 50 yıllık sükuneti bulamayacaklardır. Nitekim iki operasyon döneminin politik, askeri, psikolojik saldırı kampanyası, Kürt halkından gereken cevabı son Newroz kutlamalarıyla aldı.

İşçi sınıfı hareketi ciddi sorunlar ve engellerle yüzyüze olmasına rağmen, susturulup sindirilemiyor. Birleşik, örgütlü ve en önemlisi de devrimci önderliğiyle buluşamamış bir hareket gerçekliğine, düzenin ve devletin her cephegedeki saldırı ve engellemelerine rağmen direnişin biri bitiyor, öteki başlıyor.

Kamu emekçi hareketi yıllardır grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için militanca mücadele ediyor. Önderliğinin sinik ve teslimiyetçi tutumuna rağmen, hükümeti doğrudan karşısına alarak, devletin vahşi terörü

karşısında Kızılay Meydanı'nı direniş alanına çevirerek parlamento ve hükümete geri adım attırıyor.

Yüksek ve ortaöğrenim gençliğinin, YÖK'e, ayrıcalıklı eğitim sistemine, kışla disiplinine, özelleştirme saldırılarına, haraçlara, polislin ülkücü faşistlerle organize saldırılarına, hukuk terörüne vb. karşı mücadelesi dinmek binmiyor.

İlerici aydınlar, ilerici kurum ve kuruluşlar her türlü saldırı, tehdit ve katletmelere rağmen susturulamıyor. Sindirilir teslim alınamıyor.

Komünist ve devrimci örgütler cumhuriyet tarihinin en kapsamlı ve dizginsiz saldırı dönemlerinden biriyle karşı karşıya olmalarına, bu saldırılar karşısında önemli güç ve imkanları kaybetmelerine rağmen kendilerini yeniden üretiyor, kimileri gelişip serpilmesini sürdürüyor.

Tüm bunlar, yaşadığımız bu toprakların karşı konulmaz bir biçimde bir toplumsal değişikliğe gebe olduğunun kanıtlarıdır. Ama tüm bunlar, komünist ve devrimci güçlerin ivedi görevlerine de işaret etmektedir.

Komünist işçi basını, bir yandan Endonezya'da devrimin kendiliğinden dinamiklerinin ileri düzeyde açığa çıkışını ve diğer yandan da 15-16 Haziran '70 işçi direnişinin tarihsel devrimci derslerini gündemleştirdi. Dünya çapında burjuvazinin, "Sosyalizm öldü!" çığılıklarını attığı bir evrede devrim adını ağızlarına almamak için "sosyal komplikasyonlar", sosyalizmi anmamak için "politik alternatifler" dediği bir evrede, komünistler ve bilinçli devrimciler güncel-popüler ve köksüz bir ajitasyonla yetinemezler. Devrimci demokrasinin sayısız temsilcisi "irade"ye vurgu yaparken, köksüz anti-faşist ajitasyonu aşan tek laf olarak bir kriz-restorasyondan bahsederken aslında kendiliğindenciliğin bir parçası olduklarını da tescil ediyorlar. Ne krizin anlamı ve çok yönlü yapışallığını tanımlayabiliyorlar, ne bu kriz ortamından çıkışın gerçek devrimci yoluna ve dayanacağı asıl kuvvetlere ilişkin anlamlı şeyler sunabiliyorlar ve ne de buna uygun bir konumlanmayı başarabiliyorlar. Bu kapitalist sistemi analiz edememenin doğal sonucudur.

Sosyal reformizm ise sistem içi hayallerden bir ajitasyon ve eylem hazırlığına bile geçemiyor.

'96 zindan direnişinin gösterdikleri

Her dönemin öne çıkan örnek olayları vardır. O olaylarda tüm nesnel ve öznel öğelerin özelliklerini görebilirsiniz. '96 zindan direnişi de bunlardan biriydi. '96 zindan direnişine bakarsanız Türkiye devriminin

enternasyonalist dayanaklarını şimdiden görebilirsiniz, yaratacağı sarsıntıyı da. Direnişin derslerine bakarsanız, devrimle sosyalizm dinamiklerinin nasıl içiçe geçtiğini görürsünüz. Sosyal-reformizmin nasıl etkisiz ve ikiyüzlü olduğunu görürsünüz. Ona bakarsanız devrimci iradenin en üst boyutu olarak '96 SAG-ÖO eylemleri sürecinde devrimci önderlik boşluğunu, komünist işçi partisine duyulan ihtiyacı, devrim güçlerinin bugünkü zayıflığında bile faşizmin ne denli korkak ve güçsüz olduğunu görürsünüz. Ama zindan direnişinin zaferinde bundan daha önemli bir gerçek gizlidir. Türkiye bir devrim ülkesi ve devrim toprağıdır. Zindan direnişinin şehitleri başta olmak üzere SAG-ÖO direnişçileri "devrim kuşağı kahramanları"dır. Bu şekliyle nasıl Nelson Mandela "af dileyip çıkma şansı" varken 30 yıla yakın tutsak kalışıyla Güney Afrika'da ırk ayrımcılığının yıkılışını müjdelediye, Che Bolivya dağlarında vurularak ölürken Küba birliklerinin Angola'dan Mozambik'e, Kapo Verde'den Nikaragua'ya emperyalizm ve işbirlikçi oligarşilerle çatışacağını gösterdiye, zindan direnişinin zaferi Türkiye'de sermaye diktatörlüğünün yıkılacağına bir kanıttır.

69 günde etkiledikleri ve açığa çıkardıklarıyla zindan direnişi devrim günlerinden bir parçadır. O devrimimizin güçlü enternasyonalist etkisini hissettirmiştir. Proleter devrimlerin ve halk isyanlarının '89 sonrası yeni döneminde Arnavutluk'ta silahlı halk ayaklanmasının, Endonezya'da bir diktatörün devrilisinin dünya kamuoyunda yarattığı ilgiyi, Türkiye cephesinden de SAG-ÖO sağlamıştır. Türkiye'de olduğu gibi, dünyada da ilerici kamuoyunun, işçi ve emekçilerin gözü zindan direnişine çevrilmiş, sermayenin faşist diktatörlüğü eylemli ajitasyonla teşhir olmuştur. '90'larda İran'da da benzeri bir zindan direnişi yaşanmış ama bu, bırakın benzeri bir etki yaratmayı, fark edilememiştir bile. Bunun nedenlerinden biri elbette ki mollaların sansürüdür. Fakat bir öteki nedeni de, son 35 yıldır bir türlü bastırılmayan devrim arzusu ile Türkiye devriminin enternasyonal destekler yaratmadaki olanaklarıdır.

Zindan direnişi sırasında eylemlilik açısından kitle desteğinin zayıf kalması, SAG-ÖO'nun başarısızlığının ya da sıradan bir direniş olduğunun göstergesi değildir. Faşist devlet terörünün '96 1 Mayıs'ında 3 devrimciyi öldürdüğü provokasyonla başlayan karşı-devrimci terör dönemi şartlarında, küçük burjuva katmanlara dayanan devrim kampı politik gücünü hızla yitirmiştir. Ancak sınıfa dayalı bir devrimci politika gücünün ayakta kalabileceği bu dönemde, ne yazık ki, işçi hareketi devrimci bir düzeyden yoksundur. Bu, bugünkü işçi hareketinin yapısal bir

sorunudur. Süreksizlik ögesiyle içiçe, küçük-burjuva katmanlar ve semt eksenli hareketlenmeler devrimci politikaya ve militan biçimlere kolay eğilim duyabilirken, işçi hareketi düzen sınırlarını aşan politikaya ve barışçıl eylem sınırlarının aşılmasına hep görel bir uzaklıkla davranmıştır. Bunun arkasında son 35 yılın mücadelesi içinde işçi hareketinin küçük-burjuvazi tarafından gölgelenmesi, küçük-burjuva önderlikler tarafından hayal kırıklıklarına uğratılması, bilincinin çarpıtılması ve nihayet küçük-burjuva devrimci radikalizminin diktatörlük tarafından ezilmesi olgusu vardır. İşçi sınıfı '71 ve '80'deki iki deneyiminden de benzeri bir soğukluk-uzaklaşma eğilimi çıkarmıştır. Böylesi bir mesafenin oluşmasının tohumları daha 15-16 Haziran eylemliliğinde vardır. Kendilerine devrimci, sosyalist diyen sosyal-hainler o gün işçileri yüzüstü bırakabilmişlerdir.

Tam da aynı evrede küçük-burjuvazinin dünkü devrimci bugünkü reformist kesimlerine (TDKP-EMEP; DY, KSD-ÖDP) bakmak gerekir. Küçük-burjuva devrimciliğinin mücadelenin yükünü çekmekten yorulan kesimleri hem militan tutumdan hem devrimci politikadan uzaklaşmışlardır. Sözde "demokrasi, insan hakları, af" gibi demokratik mücadelenin önemi üzerinden kendi reformist-tasfiyeci konumlarını savunan bu korkaklar devrimci hareketin zindan direnişinden uzak durmaya çalıştılar. Çünkü sorun "insan hakları" ya da tabutluklar sorununu aşıyor, faşist diktatörlüğe karşı bir devrimci mücadele eğilimini besliyordu. 1 Mayıs'ta onbinlerle yürüyen reformist akımlar, kitle gücüne rağmen devrimci 1 Mayıs'ın gölgesinde kalmaya tahammül edemiyor ve devletin demagogik kampanyasına soldan destek veriyorlardı. Ama günler uzadıkça sadece seyirci kalmanın daha açık bir teşhir ve tecrite dönebileceğini farkettileri için biraz olsun kıpırdanmaya başladılar. Bu tutumlarının mecburi bir destek olduğunun en güzel kanıtı zindanlardaki duruşlarıdır. Sosyal-reformist bu politik yapıların evrimlerinden önceki isimlerini kullanabildikleri bu tek yerde EMEP ve ÖDP (TDKP, DY, TKEP dava tutsakları) eylemlere katılmayı hiç düşünmediler. Böyle bir karşı karşıya geliş için ne bir inançları ne de davaya adanmış bir yürekleri vardı. Her birinin sığınma alanı ise PKK'nin izleyen tavrıydı. Bu, sanki tutumlarının meşruluğunu sağlayabilmiş gibi, pişkinlikle idare ettiler. İçeride gerçek bir kavgaya uzaklıkları, dışarıda da yaptıkları sözde eylemlerin sınırlarını ilan ediyordu. EMEP şahsında reformizm SSK Kurultayı'nda devrimcileri zorla susturmaya çalışıyor, acılı analara bile saldırıyor, SAG-ÖO'yla ilgili etkinlikler göstermeyi

tartışan örgütlerine ise, “bu suni gündemi artık bırakın, Ünalı direnişiyi uğraşın.” diyordu. Reformizm işte budur: Gündemin devrimci açıdan politikleşmesine karşı çıkmak, devletle karşı karşıya gelen her hareketten uzak durmak ve parlamenter hayallerin ürünü basın açıklamaları ile nutuk atmak.

Zindan direnişi döneminde, faşist diktatörlüğün elinde tutsak on binin üzerinde devrimci vardı. PKK, 8 bini aşan tutsakla bu sayının ezici ağırlığını da oluştuyordu. Oysa PKK'nin de bu sürece bir katkısı yoktur. Sanki zindanlara yönelik saldırı, Ağar katilinin yayınladığı genelgenin uygulanması onları ilgilendirmiyor gibidir. Bu ibretlik olay ne yazık ki PKK'nin tutumunda bir istisna değil, kuraldır.

Sermayenin faşist diktatörlüğünün hücre tipi saldırısı ne yenidir ne de bitmiştir. Tıpkı köy yakmalar, katliamlar, kaybetmeler, provokasyonlarda olduğu gibi. Sorun bunları bir dönem erteleyebilecek bir direniş örgütleyebilmek değildir. Bundan böyle asolan devletin saldırılarını püskürtmek değil, bir daha saldıracak bir imkan bırakmamaktır. Diktatörlük savunmacı çizgiyi gördükçe pervasızlaşmaktadır. Zira ne zaman saldırıp ne zaman ara vereceğine kendisi karar verebilmektedir. Attığı adımlarda başarısız olsa bile kontrolü hep elinde tutmaktadır. Devrim cephesi işte burada daha ileri bir çizgi ve daha sağlam bir temele dayanma ihtiyacı duymalıdır. Zindan direnişi bu toplumda gelecek kuşağın bir devrimci kuşağı olacağının iddiası ve ilanidir. Bu kuşak sırtını devrimci işçi sınıfı hareketine dayamalıdır. Böyle bir sınıfın ve onun hareketinin devrimci bileşeni olmalıdır.

Son olarak şunu söylemeliyiz. '71 sonrası genç kuşaklara hep Kızıldere Direnişi anlatıldı. Halk arasında yarı-efsaneye dönüştü bu. “Mahirler teslim olmamış, jandarmalar hatta tanklar, toplar yetmemiştir, uçaklarla bombalamışlardır onları.” Bu abartı gerçekçidir, zira, Mahirlerin Kızıldere'de, Denizlerin darağacında, İbrahim'in işkencedeki tutumları gerçek bir kahramanlık öyküsüdür. Onların adeta bir işbölümü yapmışçasına diktatörlüğe karşı nasıl savaşılacağını, en iyi mirasın nasıl bırakılacağını gösteren tutumlarının halk arasında alabildiğine büyümesinden doğal birşey yoktur.

Hiç kimse yanılmamalıdır. Zindan direnişinin zaferi, burjuvazinin asla unutamayacağı bir yenilgi, devrim güçlerinin ilham alacağı bir destan olarak kalacaktır. Geleceğin kuşakları bu destandan çok şey öğreneceklerdir. Bugünün kuşağının aldığı gibi. Bir genç şöyle söylüyordu: '96 Temmuz'nda Almanya'ya gitmişim. Hayatımı orada kurmak için. Politik falan da değildim. Birkaç derneğe gittim o zaman. Ve SAG-ÖO eylemini öğrendim. Almanya'ya dayanmadım. Ağustos'ta ülkeye geri döndüm ve devrimci oldum.”

Hiç kimsenin umutsuz olmaya hakkı yoktur. Devrim ülkesi, devrim toprağını yeni bir devrim kuşağı karşılayacaktır.

B. Özen

Devletin zindanlara yönelik saldırısını püskürtmek için

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı örelim!

Devrimci tutsaklar sermaye düzeni ve devleti için daima bir çibanbaşı olmuştur. Onlar hep “dikensiz bir sömürü cenneti” hedefinin önündeki en ciddi engellerden biri olarak görülmüş, bu nedenle de kesintisiz bir saldırının hedefi haline getirilmiştir. Devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikası teslim almayı, boyun eğdirmeyi, devrimci kimliklerini yoketmeyi hedefliyor. Devrimci tutsakların can bedeli mücadelesiyle geri püskürtülen her saldırının ardından bir yenisi gündeme geliyor. Son dönemde sermaye devletin toplumsal muhalefet üzerinde estirdiği terörle birlikte cezaevlerine yönelik saldırılar da yoğunlaşıyor.

30 Mart '98'de devrimci tutsaklara saldırılarak, 11 tutsağın hücrelere konulmak üzere Amasya ve Burdur'a sürgün edilmelerini engellemek amacıyla birçok cezaevinde 55 gardiyan ve müdürün rehin alınması ve barikatların kurulmasıyla gerçekleşen eylemlerdeki devrimci irade ve kararlılık karşısında faşist sermaye devleti bir kez daha diz çökmek zorunda kaldı. Bunun ardından faşist rejim tekeller medyası aracılığıyla zindanları hedef göstererek planlanan saldırıların zeminini döşemeye çalıştı. Son bir ay içerisinde başta Sivas, Muş, Midyat, Ankara Merkez Kapalı, Yozgat cezaevleri olmak üzere saldırılar giderek tırmandırılmaktadır. Yine geçen hafta saldırıya uğrayanlar zincirine Buca ve Bergama cezaevlerindeki devrimci tutsaklar da eklenmiştir.

'96 Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu Direnişi'nin üzerinden geçen yaklaşık iki yıllık süreye karşın, bu direnişe katılan devrimci tutsakların tedavileri yapılmamakta ve ölüme terkedilmektedirler. Sermaye devleti dün teslim alamadıklarını bugün bu yolla imhaya yönelmektedir. Bugüne kadar tedavileri engellenmiş olan Polat Yiğit, Erkut Direkçi, M. Salih Çelikpençe adlı tutsakların yaşamlarını yitirmesi zindanlar gerçeğini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Cezaevlerindeki koşullar her geçen gün biraz daha ağırlaşmakta ve '96 Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu Direnişi'nin kazanımları yokedilmeye çalışılmaktadır.

Sevkerler, mahkemelerdeki siyasi savunma hakkının kullanımı başta olmak üzere mahkemeye geliş-gidişler, koğuş aramaları, sayımlar, ziyaret günleri hepsi birer işkence haline getirilmektedir. Bedel ödenerek kazanılan kısmi insanca yaşam koşulları da ortadan kaldırılmak istenmektedir. “Hücre sistemi”yle devrimci tutsakların tecrit edilmelerini, insanca yaşama dair ne varsa ellerinden alınmasını hedefleyen temel saldırı politikası gündemdeki yakıcılığını korumaktadır. Birçok ilde hücre tipi yeni cezaevleri inşa edilmektedir. Devlet devrimci tutsakların can bedeli bir mücadeleyle püskürttüğü “hücre sistemi” uygulamasını yeniden devreye sokmanın koşullarını yaratmaya çalışmaktadır.

Dışarıda özelleştirmeyi, esnek üretimi, sendikasılaştırmayı, işten atılmaları, sefalet ücretlerini dayatanlarla, içeride devrimci tutsaklara saldırıların komuta merkezi aynısıdır, yani generallerdir. Grev, direniş çadırlarına saldıran, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için yıllardır sürdürülen mücadeleyi boğmak isteyen, işçi-emekçi çocuklarına okul kapılarını kapatan da, bu sömürü düzenine karşı mücadele eden ve köleliğe boyun eğmeyenleri zindanlara tıkip sindirmeye çalışan da aynı sermaye devletidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Susurluk'la birlikte tüm pislikleri üstü örtülemez bir biçimde ortaya çıkan bu çeteleşmiş devlettir geleceğimizi karartmak isteyen. '96'da zindanlara saldırının baş mimarı olan Mehmet Ağar büyük bir pervasızlıkla açıkladı 1000 operasyonu. Onlar aklandıktan sonra MGK-TÜSİAD hükümeti açıkça “Dün yapıldı, bugün de yapılır, yarın da yapılacaktır” diyor. Pervasızlıklarını Akın Birdal'a suikast girişimiyle ortaya koyuyorlar. Kuzey ve Güney Kürdistan'da uyguladıkları vahşeti tırmandırıyorlar. Cumartesi Anneleri'ni sindirmeye çalışıyorlar. Ortaya saldıkları faşist çetelerle gençlerimizi katlediyorlar. Son olarak İzmir'de dört devrimcinin daha kaybedilmesinde olduğu gibi kayıplara yenilerini ekliyorlar. Kendi saltanatlarının sürmesi için onlara uysallıkla itaat etmeyenlerin üzerinde her türlü terörü uygulamakta hiçbir sakınca görmüyorlar.

Zindanlarda devrimci tutsakları hedef alan saldırılar, dışarıda işçi ve emekçilere yönelen saldırılardan bağımsız değildir. Devrimci tutsaklar bu sömürü sistemini ortadan kaldırmak için mücadele ettikleri için zindanlara kapatılmıştır. Onların mücadeleleri işçilerin ve emekçilerin, tüm ezilen kesimlerin ve halkların mücadelesidir. Onları tecrit ve imha ederek, içeride ve dışarıda zulmün olduğu her yerde yakılan isyan ateşlerini söndürmek istiyorlar. Bu ateşin bir yangına dönüşüp kokuşmuş düzenlerini yakıp kül etmesinden korkuyorlar.

Devrimci tutsaklarla dayanışmayı örelim! Mücadeleyi yükseltelim!

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar, dışarıda işçi sınıfı ve emekçilerin sindirilmesi, toplumsal muhalefetin dizginlenmesine yönelik saldırıların bir parçasıdır. Ve sermayenin topyekün saldırılarından biri olarak, ancak birleşik-militan bir mücadele hattıyla içeride kurulan barikatın dışarıda da örülmesiyle boşa çıkarılabilecektir. Çeşitli yapıların biraraya gelerek oluşturdukları “**Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Özgürlük Platformu**” içeride olumlu örnekleri sergilenen devrimci dayanışmayı dışarıda da somutlayabilme şansına sahip anlamlı bir girişimdir.

Ancak şimdiye kadarki deneyimlerin ışığında şunu söylemek zorundayız. Bu tür platformlar işlevsiz bırakılarak boşa çıkartılabilmektedir. Bu kez kesin bir biçimde işlevine uygun bir siyasal pratik içinde olmalıdır. Mümkün olan en geniş ajitasyon-propaganda çalışması zorlanmalı ve doğrudan kitlelere seslenilmelidir. Başta işçi sınıfı olmak üzere, sömürülen ve ezilen yığınlar, ilerici kurum ve kişilere dönük etkili bir çaba içinde olunmalı, bu geniş kesimlere dayalı güçlü ve çeşitli etkinliklere yönelinmelidir. Bileşenleri bu ciddiyet içinde davranmalı, davranmayanlar uyarılmalı, olumsuz tutum ve davranışlarda ısrar gösterenler açık bir teşhire konu edilmeli ve gerektiğinde platformdan dışlanmalıdır.

“Hücre tipi uygulamasına hayır!”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!” taleplerini işçi sınıfı ve emekçilerin gündemine sokmak ve devrimci tutsaklarla dayanışma geleneğini geliştirip yaygınlaştırmak bugünün ertelenemez görevlerinden biridir. Bu görev, devrimci siyasal sorumluluğun alanlarından yalnızca biridir. Sermayenin zindanları da kapsayan topyekün saldırısına karşı, işçi sınıfı ve emekçilere dayalı topyekün karşı saldırı cephesi! Başarmamız gereken budur.

Zindanlar ve zindancılık-2

1990'lı yıllar ve zindanlar

H. GÜL

Sermaye sınıfının yapısal krizi dolayısıyla artan sömürü, baskı ve zulüm sınıf cephesinde yeni patlama dinamikleri yaratıyor ve mayalıyordu.
Baskı ve terör toplumun tüm alanlarına yaygınlaştırıldı.
Bu terör ve baskının bir ayağını da kuşkusuz her zaman olduğu gibi zindanlar oluşturuyordu.
Çünkü düzen, devrimcileri her alanda ezmek, teslim almak istiyordu.
Sermaye devleti, devrimci tutsakların bedeller ödeyerek kazandıkları hakları gaspediyor, siyasi kimliklerine saldırıyordu. Tecrit ve itirafçılaştırma politikasına her geçen gün hız kazandırılıyordu.
Tutsaklar bu kişiliksizleştirme ve teslim alma politikalarına süresiz açlık grevleri ve fiili direnişlerle set oluşturdıkları oranda ise açık katliama yöneliyordu.

12 Eylül zindanlarında '80'lerin ikinci yarısından sonra kendine has bir siyasal yaşam oturtulmuş olmakla beraber, adeta bir savaş yorgunluğu ve bundan doğan mevcut statüyü korumaya dayalı bir anlayış ve yaşam tarzı oturmuştu. Sayısız direniş ve ağır bedeller ödenerek kazanılmış olan mevziler, devrimci kimliğini ve değerlerini koruyan az sayıdaki devrimci tarafından daha ileri mevzilere sıçramanın ve özgürlüğe koşmanın bir basamağı olarak değerlendirilebildi. İdeolojik ve fiziki olarak 12 Eylül'e teslim olmuş olanlar başta olmak üzere, hapiste yatanların büyük bir bölümü için ise tam bir rehabet, çürüme, yozlaşma, geçmişle hesaplaşma kisvesi altında devrim ve sosyalizm idealini, devrimci örgütlenmeyi sorgulama kampları haline gelmişti zindanlar. Sovyetler Birliği ve öteki Doğu Bloku ülkelerindeki çöküş bu süreci ayrıca hızlandırdı.

1987'ye gelindiğinde biriken öfke başta işçi sınıfı olmak üzere emekçiler ve öğrenciler şahsında kendini eylemliklerle ifade ediyor ve sokağa taşıyordu. Bu durum sermaye sınıfının yapısal (iktisadi ve siyasi) krizini derinleştiriyordu. Ya da yaşananlar bu krizin beslediği gelişmelerdi. Devrimci hareket yeniden bir canlanma yaşıyordu. Toparlanma, geçmişi sorgulayarak aşma ve ayrışma çabası komünist hareketin (EKİM) doğumunu da sağladı. Devrimci harekete mensup geleneksel gruplar geçmişi aşan bir kapasite ortaya koyamamakla birlikte, belli ölçülerde toparlanmayı başarabildiler.

12 Eylül, sermaye devletine 24 Ocak kararlarını uygulamak için ancak birkaç yıllık bir soluklanma olanağını sunmuştu. Daha '84'lerde cılız da olsa başlayan işçi grevleri ve eylemleri '87'de ivmelenerek '89-'90 bahar eylemlilikleri ve '90-'91 madenci fırtınasıyla doruğa çıkacaktı. Sınıf ve kitle hareketinin bu öfke kabarıışı karşısında sermaye devleti kendi klasik ama bir o kadar da etkili silahı olan "demokrasiye geçme" ve bunun için "fedakarlık" kozunu kullanmaya başladı. 12 Eylül'ün terbiye ettiği mücadele yorgunlarının da alkışları arasında 141-142 ve 163. maddelerin kaldırılması ve böylelikle 12 Eylül'ün ağırlıklarından kurtulunması dillendirildi. "Demokratikleşmenin ve insan haklarına saygınlığın" biricik örnekleri olarak alkışlanan bu söylemlerin arkasındaki savaş hilesi 12 Nisan 1991'de tüm çıplaklığı ile açığa çıktı. 12 Nisan 1991'de 141. 142. ve 163. maddeler kaldırılarak yerine 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası yürürlüğe konuldu. 3713 sayılı yasa genelde toplumsal muhalefete özelde ise devrimci, öncü kesimlere yönelik 12 Eylül'ü de aratacak yeni bir saldırıydı. Bu yasaya göre, devletin yasalarını zorlayan ya da çıkarlarını zedeleyen her eylem terör eylemi, eylemi gerçekleştirenler ise terör örgütü üyesi sayıldı.

Örneğin 3713 sayılı yasanın 1. maddesinde "Terör ve terör örgütü" tanımı şöyledir:

Madde 1- Terör: Baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme veya tehdit yöntemlerinden birisiyle, anayasada belirtilen cumhuriyetin niteliklerini, siyasi, hukuk, sosyal, laik, ekonomik düzenini değiştirmek, devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk Devleti'nin ve cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, devlet otoritesini zaafa uğratmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yoketmek, devletin iç ve dış güvenliğini, kamu düzenini veya genel sağlığı bozmak amacıyla bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girişilecek her türlü eylemlerdir.

Bu kanunda yazılı olan örgüt, iki veya daha fazla kimsenin aynı amaç etrafında birleşmesiyle meydana gelmiş sayılır."

Görüldüğü üzere, örgüt kurmak ya da örgüt üyesi olmak için iki kişinin aynı amaç doğrultusunda biraraya gelmesi yeterli olabiliyor. 6., 14. ve 20. madde ile de toplumda ajanlık ve muhbirlik teşvik edilerek bu işi yapanlar devlet güvencesine kavuşturuldu.

Örgüt mensuplarına yardım edenlere ve örgütle ilgili propaganda yapanlara, fiilleri başka bir suç oluştursa bile, ayrıca bir yıldan beş yıla kadar hapis ve elli milyon liraya kadar ağır para cezası hükmüne bağlandı.

Evet bu yasanın yargılama ve cezai yönlerine hiç değinmiyoruz. Sadece şu kadarını belirtelim ki, 141-142'ye göre yargılananlar ve hüküm giyenler aldıkları toplam cezanın beşte ikisini yatıp çıkıyorlarken, 3713 sayılı yasadaki ceza alanlar dörtte üçünü yatmak zorunda kalıyorlar.

Belli maddelerdeki kimi alıntılarda da gösterdiğimiz gibi bu yasa özünde 12 Eylül hukukunu toplum nezdinde meşrulaştırmanın hamlesiydi. İşkence, sokak infazları ve katliam yapanları yasal dokunulmazlık zırhına büründürmeyi amaçlıyordu.

İlgili yasanın (3713) bir diğer özelliği de cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik saldırıyı yasanın 16. maddesi şöyle düzenlemişti;

"Madde 16: Bu kanun kapsamına giren suçlardan mahkum olanların cezaları, tek kişilik veya üç kişilik oda sistemine göre inşa edilen özel infaz kurumlarında infaz edilir.

Bu kurumlarda açık görüş yaptırılmaz. Hükümlülerin birbirleriyle irtibatına ve diğer hükümlülerle haberleşmesine engel olunur.

Bu kurumlarda cezasının en az üçte birini iyi halle geçiren hükümlüler (...) diğer kapalı infaz kurumlarına nakledilebilirler.

Bu kanun kapsamına giren suçlardan tutuklananlar da birinci fıkrada gösterilen şekilde inşa edilmiş tutukevlerinde muhafaza edilirler. İkinci fıkra hükümleri tutuklular hakkında da uygulanır."

Evet bir tarafta 3713 sayılı yasanın yürürlüğe girmesiyle yürürlükten kalkan 141, 142 ve daha sonra 22 Temmuz '91'de Anayasa Mahkemesi kararıyla kapsam dahiline alınan TCK'nın 146/1 maddesinden hüküm giymiş olanlar "şartlı tahliye" ile serbest bırakılırken, diğer yandan bu "şartlı tahliye"nin içinde ve dışında yarattığı beklenti ve toz duman fırsat bilinen "Terörle Mücadele Yasası'nın" 16. maddesi uygulamaya konuldu. Dönemin koalisyon hükümetinin 14 Kasım '91'de aldığı kararla birçok cezaevinde devrimci tutsaklara saldırarak 206 devrimci tutsak Eskişehir tabutluğuna götürüldü. Bu tabutluk genelgesinin ilk kapsamlı uygulanışı idi. Çeşitli cezaevlerinde bulunan devrimci tutsakların "Eskişehir tabutluğu kapatılsın" talebiyle başlatıldığı süresiz açlık grevi direnişi karşısında terör devleti geri adım atarak tabutluğu kapatmak zorunda kaldı. Bu yönüyle devrimci tutsaklar tabutluk saldırısına karşı bir zafer kazanmışlardı. Ama aynı yasayla sermaye devleti devrimci tutsakların nice bedeller ve acılar pahasına kazandıkları birçok hak ve mevziyi de çok kolay ve sancısız gaspetmişti. Açık görüş hakkı bunlardan biriydi.

Terörle Mücadele Yasası (3713) zindanlarda nasıl karşılandı, nasıl karşılanmalıydı?

"Terörle Mücadele Yasası'nın yürürlüğe girdiği 12 Nisan 1991'de adli ve siyasi olmak üzere cezaevlerinde toplam 46 bin tutuklu ve hükümlü bulunuyordu. Bunların yaklaşık 3.500'ü siyasi tutukluydu. Yine dönemin Adalet Bakanı'nın verdiği rakamlara göre şartlı tahliyeden ilk anda 46 bin tutuklu ve hükümlüden 19.774 kişi yararlandı. Bunlar da "sağ ve sol olmak üzere" 708'i siyasi idi. Temmuz '91 de Anayasa Mahkemesi'nin şartlı tahliye yasasındaki kimi sınırlandırmaları iptal etmesi üzerine TCK'nın 146/1 maddesinden tutuklu ve hükümlü 1000'in üzerinde kişi daha tahliye oldu. Sadece 125. maddeden hüküm giyenler şartlı tahliyeden yararlandırılmadı.

Aslında "şartlı tahliye"nin deyim uyguna "cürmünden fazla yer yaktığını" söyleyebiliriz. Düzen medyasından sosyal-demokratına, liberalinden kimisi "devrimciler"e kadar bütün kamuoyu "şartlı tahliye"ye ve şartlı tahliyedeki "adaletsizliğe" kilitlenmiş durumdaydı. Bu tam da sermaye devletinin yaratmaya çalıştığı ortamdı. Yani kurtun dumanlı havayı sevmesi gibi. Bir yandan "Terörle Mücadele Yasası"yla devlet terörü yasalaştırılmış, işçi sınıfı ve emekçi halkların

günlük yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getirilmiş, diğer yandan tabutluk uygulamasına en uygun ortam doğmuştu. Nihayet 4 Kasım 1991'de birçok cezaevine saldırarak onlarca tutsağın yaralanmasıyla sonuçlanan bir sürgün uygulandı. 206 devrimci tutsak Eskişehir tabutluğuna nakledildi. Buna karşı belli aralıklarla da olsa hemen hemen siyasi tutsakların bulunduğu bütün cezaevlerinde süresiz açlık grevleri başladı. Açlık grevleri her cezaevinin kendine özgü talepleri olsa da esasta iki önemli talepte somutlanıyordu. 1. Eskişehir tabutluğu kapatılsın! 2. Terörle Mücadele Yasası kaldırılmalı! Komünistler olarak o dönem bulduğumuz cezaevlerindeki konsey ya da platformlarda daha SAG tartışmaları sürerken "Terörle Mücadele Yasası kaldırılana kadar SAG'a devam edilsin, 45. günden sonra ölüm orucuna dönüştürülmelidir" önerisinde bulunmuş ve tartışmayı bu çerçevede yürütmüştük. Ölüm orucu, daha merkezi bir karar olması gerektiği için tartışmaları eylemlik sürecine bırakılmış, ama Terörle Mücadele Yasası kaldırılana kadar devam edilmesi konusunda birçok örgüt mutabık olmuştu. Ne var ki, gerek cezaevlerinin kendi arasındaki koordinasyonsuzluğu ve eylemlerin merkezileşememesi, gerekse eylemin 20. gününde (24 Kasım 1991) Eskişehir tabutluğunun kapatılması, zaten cılız olan kamuoyu desteğini iyice zayıflatarak birkaç aile ile sınırlaması ve burjuva medyanın eylemlere yer vermemesi, (Buca'da eylem 40. güne geldiğinde *Cumhuriyet* Gazetesinde küçük bir haber olarak çıkabildi) birçok cezaevinde eylemlerin ya sonuçlanmasına ya da kendi özgül sorunlarına kilitlenmesine kadar gerilemesi nedenleriyle karar uygulanamadı. Dolayısıyla, Terörle Mücadele Yasası'na karşı ne cezaevlerinde ne de dışarıda devrimci hareket tarafında güçlü bir kampanya başlatılamadı. Kimi cılız tepkileri ise dönemin SHP'sinin Terörle Mücadele Yasası'nın iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurusu törpüledi ve toplumdaki bir beklenti yaratarak tepkileri sönmüştür. Böylelikle TMY Cezaevleri'nde de, dışarıda da hiçbir zorlukla karşılaşmadan uygulandı. Cezaların infazı dörtte üçe çıktı. Siyasi tutsaklar yeniden bir savunma pozisyonuna geçti. Eskişehir tabutluğunun kapatılması yeterli sayıldı. Tabutluğun kapatılmış olması elbette ki o gün büyük bir zaferdi. Ancak esas zafer TMY'nin kaldırılması olacaktı. Gözden kaçan ise bu oldu.

1991-92 yılları Kürdistan cephesinde serhıldanlar yılıdır. Bu serhıldanlar belli yönleriyle büyük metropoller etkilese de genel anlamda işçi sınıfı ve emekçiler cephesi bir durgunluk ve önceki yıllara nazaran bir gerileme sürecini yaşıyordu. Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki geriye dönüşler uluslararası alanda sosyalizmin prestij kaybına neden olmakla kalmamış, yeni bir tasfiyeci dalgayı da beslemişti. Komünist hareket de dahil Türkiye devrimci hareketi bu dalgadan yeterince nasibini aldı.

Sosyalizmin prestij yitimi emperyalist/kapitalist sisteme muazzam

olanaklar sağlamıştı. Emperyalist/kapitalist sistem sosyalizm şahsında işçi sınıfı ve emekçi halkların gelecek umutlarına karşı ideolojik bombardımanın yanı sıra, Yeni Dünya Düzeni stratejisi çerçevesinde çok yönlü bir saldırı furysı başlattı. Bu durum (sosyalizmin prestij yitimi) sermaye düzenine geçici bir soluklanma sağlasa da kısa sürede Yeni Dünya Düzeni'nin işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı çok yönlü bir savaş narası olduğu açıkça görülecekti. Türk sermaye sınıfı da bu dönemden kendi cephesinden yeterince yararlandı.

Sermaye sınıfının yapısal krizi dolayısıyla artan sömürü, baskı ve zulüm sınıf cephesinde yeni patlama dinamikleri yaratıyor ve mayalıyordu. Sermayenin faşist iktidarı ise artık daha çok terör sopasını kullanmaktaydı. Baskı ve terör toplumun tüm alanlarına yaygınlaştırıldı. Bu terör ve baskının bir ayağını da kuşkusuz her zaman olduğu gibi zindanlar oluşturuyordu. Çünkü düzen, devrimcileri her alanda ezmek, teslim almak istiyordu.

Sermaye devleti, devrimci tutsakların bedeller ödeyerek kazandıkları hakları gaspediyor, siyasi kimliklerine saldırıyordu. Tecrit ve itirafçılaştırma politikasına her geçen gün hız kazandırılıyordu. Tutsaklar bu kişiliksizleştirme ve teslim alma politikalarına süresiz açlık grevleri ve

fiili direnişlerle set oluşturdıkları oranda ise Buca'da (21 Eylül 95'te asker ve gardiyanlar saldırarak DHKP/C'li 3 tutsağı; Uğur Sariaslan, Turan Kılıç ve Yusuf Bağ'ı katletmişti) olduğu gibi açık katliama yöneliyordu. Bu yönüyle de Buca bilinçli olarak seçilmiş ve katliam gerçekleştirilmişti. Faşist iktidar, devrimci tutsakları sindirmeye ve teslim almaya yönelik bu katliamdan umduğunun aksine devrimci tutsakların barikat direnişiyle karşılaşmıştı. Sermaye devleti bir daha baltayı taş a vurmuştu. Çünkü Buca katliamından sonra EKİM, TİKB, TKP(ML), DHKP/C, MLKP, TKP/ML, TKEP/L dava tutsaklarının 23 cezaevinden başlattığı HDÖ, DY, HKG dava tutsaklarının da desteklediği süresiz açlık grevi 45. günde zaferle sonuçlanmış, katliamcı tecrit ve sürgün politikalarını geniş işçi ve emekçi yığınlar nezdinde teşhir etmiştir. Direnişin içinde yeralan EKİM'ci tutsakların direnişe ilişkin değerlendirmelerini yazımızın içinde oluşturduğumuz çerçevede yayınlıyoruz.

Devrimci dayanışma ve devrimci iradenin zaferiyle sonuçlanan direnişin kazanımları sadece somut kazanımlar olmadı. Daha da önemlisi, devrimci tutsakların zindanlarda ortak tutum ve eşzamanlı direnişleri bir reflekse dönüştürmeye başlamaları oldu. Örneğin 4 Ocak 1996'da çete devleti

Ümraniye cezaevine saldırarak 4 devrimci tutsağı (Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen, Gültekin Beyhan) katlettiğinde aynı anda hızlı bir refleksle birçok cezaevinde rehinelere alındı ve barikatlar kuruldu. Bu '80 sonrası zindanlarda gelişen en üst eylem biçimiydi. Düşmana bedel ödetmeyi esas alan bu eylem sadece kısa sürede düşmana diz çöktürmekle kalmadı, o güne kadar zindanlarda gelişen savunma nitelikli eylem çizgisini saldırı çizgisiyle birleştirdi.

Buca ve Ümraniye katliamlarından sonra devrimci hareketin ortak tavır ve düşman karşısındaki hızlı koordineli hareket tarzı döneme ve ihtiyaçlara uygun özgün örgütlülükleri de yaratmıştı. Çünkü bu iki eylem açıkça göstermişti ki, düşmanın pervasızlaşan çok yönlü saldırıları ancak tüm zindanlardaki tutsakların ortak ve eşzamanlı direnişleri ile püskürtebilinirdi. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu böyle bir sürecin ve ihtiyacın zorunlu ürünü olarak doğdu. 15 Mayıs 1996'da EKİM, DHKP/C, TİKB, TKP/ML, MLKP, TKP(ML) TKEP/L, HKG, HDÖ dava tutsaklarının oluşturdukları merkezi koordinasyon zindan direnişlerinin kurmaylığı misyonuna sahipti.

(Devam edecek...)

“Genel direnişimizi zaferle sonuçlandırdık”

Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür

“Hiçbir güç devrimci tutsakları teslim alamadı, alamayacak!” Faşist sermaye rejiminin başta Buca katliamı olmak üzere, Ümraniye tabutluğu, sürgün sevkleri ve tecrit politikalarıyla, devrimci kimliğimize ve onurumuza yönelik teslim alma saldırılarını sistematik bir genel saldırıya dönüştürmesine cevabımız bu oldu. “Bedeli ne olursa olsun, boyun eğmeyeceğiz!” dedik ve öyle yaptık.

Boyun eğmeyeceğimizi ve düşman saldırılarını boşa çıkartacağımızı yalnızca ilan etmekle yetinmedik, bu sözlerimizi genel direniş eylemimizle somutlaştırarak, kavgaya atıldık. Barikat kavgamızda: Buca katliamını gerçekleştirenlerden hesap sormak; Ümraniye tabutluğunun kapatılması; devrimci kimliğe ve onura yönelik saldırılara ve tecrit-sürgün-sevk politikalarına son verilmesi; tüm cezaevlerinin temel taleplerinin kabul edilmesi istemlerini öne sürdük ve kazandık.

Ümraniye tabutluğunu devreye sokarak Bayrampaşa Cezaevi'ni tasfiye etmeyi planlayan ve böylece devrimci irade ve inisiyatifini parçalamayı amaçlayan düşman, devrimci iradenin sarsılmaz kararlılığı karşısında gerileyerek, Ümraniye tabutluğunun boşaltılmasını kabul etmek zorunda kaldı. 7 Kasım gecesi Buca'daki devrimci tutsakların temel taleplerinin kabul edilmesiyle sermaye devletinin zindanlara yönelik saldırısı boşa çıkartılmış ve genel direnişimiz tam bir zaferle sonuçlanmıştır.

23 cezaevinde sürdürdüğümüz genel direniş eylemimizle, düşmanın genel saldırısına set çektik, zindanlara yönelik hesaplarını boşa çıkarttık. Faşist sermaye devletinin topyekün savaşının zindanlardaki uzantısı olan genel saldırısını, başeğmez bir kararlılıkla püskürttük.

Zindan mücadelesinde, birlikte başlamaya ve birlikte bitirmeye dayalı genel bir direnişin örgütlenmesi ve başarıya ulaştırılması, ilk kez bu genel direniş eylemimizle gerçekleştirilmiştir. Türkiye Sosyalist Devrimci Hareketi

direniş eylemimiz, siyasal zaferle taçlanmıştı. Direnişimizin en önemli kazanımlarından biri de budur.

Genel direnişimizin zaferi, gerçekte devrimci dayanışmanın ve aynı mevzide çarpışmanın ve bu mevzide başarıya ulaşmanın zaferidir. Genel direnişimizin ayırtedici kazanımlarından bir diğeri de budur. Genel direnişimizin zaferi, hiçbir gücün devrimci iradedden, devrimci kararlılıktan ve devrimci coşkudan oluşmuş direnci kıramayacağını bir kez daha göstermiştir.

Ve yine genel direnişimiz ve onun kazanımları, düşmanın kontra saldırılarının püskürtülmesinin yolunun, tek tek ve yalıtık karşı koyuşlardan değil, birleşik-militan bir genel direnişten geçtiğini bir kez daha göstermiştir. Genel direnişimiz ve onun pratik süreci, zindan mücadelesinin sınıf mücadelesinden ve onun devrimci iktidar kavgasından ayrılamayacağını ve ondan kopuk yürütülemeyeceğini, tam tersine onun bir parçası olarak sürdürülmesi gerektiği gerçeğini, herkese çok açık bir biçimde hatırlatmıştır.

Kazanımlarımızı, devrim ve sosyalizm kavgasının bir mevzisi olduğu bilinci ve kararlılığı ile koruyacağız. Düşmanın yelteneceği her türlü saldırı ve tertibe anında karşı tavır koyacağımızı, komünist ve devrimci tutsakların asla teslim alınmayacağını, bedeli ne olursa olsun üzerimizde oynanacak her türlü oyun ve hesabı bozacağımızı, dost düşman herkese bir kez daha ilan ediyoruz.

Yaşasın genel direnişimizin zaferi!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Buca katliamının hesabını sorduk, soracağız!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

EKİM'ci Tutsaklar

(Ekim, sayı: 133, 15 Kasım '95)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

Bir filmin düşündürdükleri...

Titanic adlı film bir Amerikan yapımıdır. Twentieth Century Fox and Paramount adlı uluslararası finans kapitalin egemenliğindeki Amerikan film şirketi, Terminatör filmlerinin yapımcısı James Cameron'un bu filmiyle bugüne değin ulaştığı en büyük ticari başarıyı elde etti. *Titanic* filminin söz konusu şirkete en az 400 milyon dolar kazanç sağlayacağı hesaplanıyor. Yapımı için 776 milyon dolar harcanan film, şimdiye dek 1.2 milyar dolar hasılat getirdi. Kuşkusuz, bu ticari başarıda en önemli rolü filmin reklama dayalı pazarlaması oynadı. Filmin reklamı için 115 milyon dolar harcandığını belirtirsek, söyledüğümüzün bir abartma olmadığı kolaylıkla anlaşılacaktır. Bu başarı da elbette ki tüm dünya kamuoyu önünde Amerika Film Sanat ve Bilim Akademisinin verdiği 11 Oscar'ında payı vardır.

Ama filmin asıl başarısı milyonlarca dolar harcanarak yapılan reklamlarla elde edilen ticari kazanç değildir. Genç oyuncuların Kate Winslet (Rose) ve Leonardo DiCaprio'nun (Jack) romantizmi de değildir. Filmin gerçek başarısı, özellikle gençliğin büyük

ideallerini, derin ve gerçek duygularını, dopdolu ve anlamlı bir yaşama duydukları özlemi, Amerikan film tekellerinin kar hırsı için istismar etmesidir. Gençliğe mutlu ve doyumlu, temiz ve soylu bir gelecek veremeyen kapitalist sistem, yalnızca ve yalnızca gençliğin özlem ve ideallerini istismar ederek kar sağlamayı biliyor.

Titanic, 14 Nisan 1912 de İngiliz Reeder's Isway'nin batmaz iddia edilen White Star Deniz Yolları Amiral Gemisi'nin New York'a ilk seyahatinde yeni bulunan bir adanın 368 deniz mili doğusunda buzdağına çarparak batan bir geminin hikayesidir. Bilindiği gibi Atlantik'in soğuk sularında 1498 insan boğulmuş, 712 kişi 20 cankurtaran botuyla kurtulmuştu. Ama film, emniyet testinin yapılmamış olmasından, ağırlıktan tasarruf etmek amacıyla çok az sayıda bulundurulmuş cankurtaran botlarından, daha fazla kar için geminin aşırı bir hızla seyrettiğinden hiç söz etmemektedir. Filmin görsel ve ticari başarısı bu gerçeği asla gölgeleyemez.

Film, 550 bilgisayarla ayarlanmış sahnelerle ulaştığı muazzam düzeyi gösteriyor. Bilgisayar oyunları sahneler gerçekmiş gibi gösterilebiliyor. Makina kısmında çalışan ateşleyici ve makinaların karşı koyulmaz gücü ile ilgili görüntüler nefes kesici. Suyun gücü karşısında geminin parçalanması, yaşanan trajedi, insan yapımının doğanın gücü karşısında hiçbir şansı olmadığı hissini verirken, akıllardan silinmeyecek izler bıraktığı gibi, seyircide acizlik duygusu

da yaratıyor.

Filmin merkezinde, tüm sınırları aşan Jack ve Rose'un aşk hikayesi var. Jack sanatçı kimliğiyle 3. sınıf yolcu. Depresif hareketleriyle Rose, annesi, nedimesi ve müstakbel eşiyle 1. sınıf yolcu. Rose zorla evlendirilmeye karşı duyduğu tiksintiden dolayı intihar etmek üzereyken Jack tarafından kurtarılır ve aralarında büyük bir aşk başlar, Jack Rose'un kendi toplumunun zorlamalarından kurtulmasına yardımcı olur. Atlantik'in soğuk sularında boğulmadan önce Rose'a vasiyeti: "Dinle Rose, ileride çocukların olacak, onların büyüdüğünü göreceksin, yatağında yaşlı bir kadın olarak huzur içinde öleceksin. Söz ver bana; yaşamak için."

Rose, depresif, sorunlar karşısında güçsüz olan bir kadın olmasına karşın, Jack sınıflar arasında gidip gelen duygusal bir sanatçı ama hiçbir şeyden korkmuyor ve Rose'un sırtını yaslayabileceği güçlü bir dayanaktır. Kadının sorumluluğunu kayıtsız-şartsız üstleniyor.

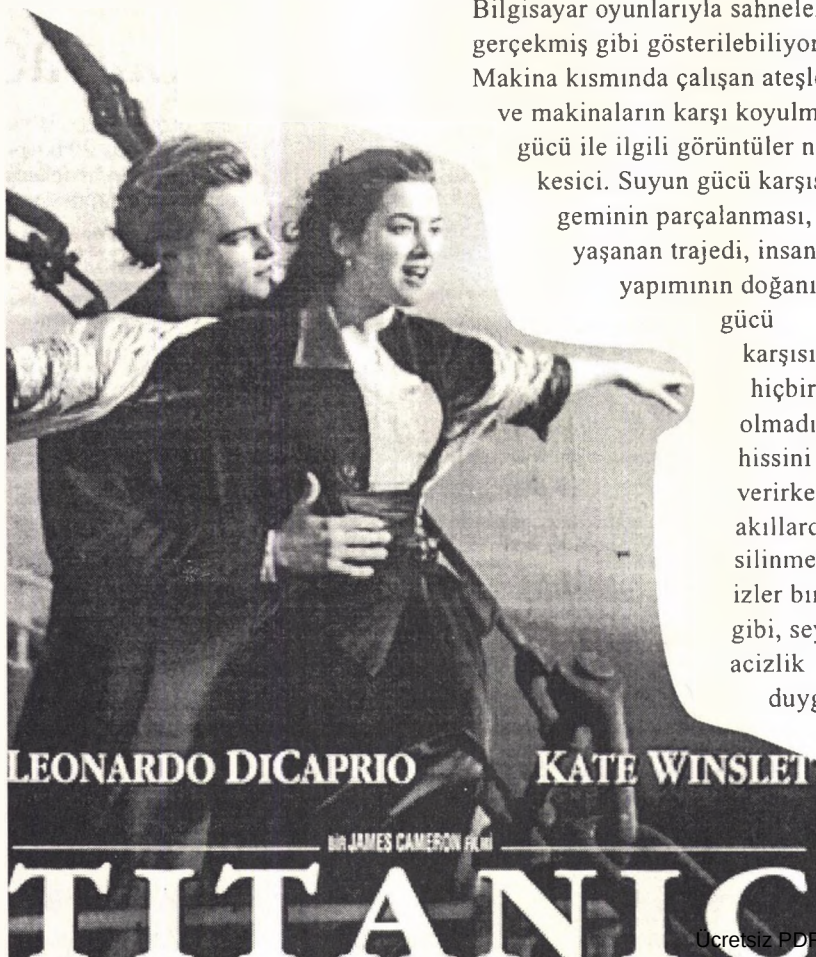
Film küçük-burjuva ideallerle donanmış yaşam perspektifini, yaşama yabancılığı ve cinsler arasındaki gerici, cinsiyetçi rol dağılımını tüm açıklığıyla sergiliyor.

Titanic, burjuvazinin, kitleleri ideolojik olarak etkisi altına almanın, kitleleri toplumsal olaylar karşısında edilgen hale getirme çabasının ustaca sergilenmesine çok güzel bir örnektir.

Burjuva basında film eleştirmenleri filmi öve öve bitiremiyorlar. Oysa, bu eleştirmenlerin özenle sakladıkları bir gerçek var. Soylu ve yüce olan kişinin sadece kendisi ve sevdiği için değil, insanlık için yaşayan bir varlık olmasıdır. Baskı ve sömürünün olmadığı, büyük ideallerin taşınabildiği, derin ve gerçek duyguların yaşandığı, dopdolu ve soylu bir dünya, sinema gişelerinden 10 dolar ücret karşılığında satın alınmıyor. Böyle bir dünya sadece insanlığın yüzkarası sömürücü sınıfların sistemleriyle birlikte cankurtaransız bir *Titanic*'te batırılmasıyla yaratılabiliyor.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL
3. Modern Revizyonizm Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL
5. Devrimci Hareket Reformist Eğilim .. 400 000 TL
6. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) .. 250 000 TL
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi ... 450 000 TL
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyler) .. 1.400 000 TL
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL
14. İÇ Yazışmalar/İÇ Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL
16. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler .. 650 000 TL
17. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler .. 850 000 TL
18. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL
19. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL
20. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL
21. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL
22. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL
23. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL
24. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler .. 650 000 TL
25. Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) .. 450 000 TL
26. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL
27. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL
28. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. 250 000 TL
29. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL
30. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt ... 650 000 TL

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI...MÜCADELE POSTASI...

Özgürlükler için Kızıl Bayrak altında mücadeleye!

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak 4 yıldır düşmana inat işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde bizim sesimiz oldu ve olmaya devam edecektir.

Bu süreç içinde sermaye devleti kendi düzenlerinin çürümüşlüğüne her seferinde hakları için mücadele eden kitlelere saldırmasının ve zulmünü artırmasının nedini saltanatlarının ellerinden alınacağı (ellerinden almayacağız, YIKACAĞIZ!) korkusudur. Onların bu korkuları boşuna değildir. Bu pervasızca saldırılarının hesabını er geç soracağız. Parti silahını kuşanmış işçi sınıfı sermaye iktidarına son verebilecek tek güçtür.

Bu inançla, sınıf kinimizle devrimi yaratan eller bizler olacağız. Gözaltı, baskı, zindanlarınız, bizleri yolumuzdan geri döndüremez.

Devrimciler, komünistler sınıfın partisinin bayrağı altında toplanıyor, çoğalıyor.

Kurduğu ablukayla, toplumsal muhalefeti zapturapt altına almaya çalışan sermaye devletinin, Kürt halkına, öğrencilere, kamu emekçilerine ve işçilere baskı ve şiddeti arttıkça, çöküşü hızlanıyor.

Kayseri ve Kırşehir'den yeni yoldaşların katılımını coşkuyla karşılıyoruz. Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak çalışanlarını selamlıyoruz. Parti saflarında birlikteyiz. Bizler için görev, inançla devrim ve sosyalizmin Türkiye topraklarında gerçekleşmesidir.

**Tüm komünistler
parti bayrağı altına!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

İzmir'den tekstil işçileri

Sosyalizmin kızıl bayrağını kapitalizmin ve emperyalizmin burçlarına dikinceye dek...

Kayseri ve Kırşehir'deki yüreği devrim ve sosyalizm ateşi dolu tüm yoldaşlara;

Dünya proletaryasının kavgı bayrağı olan kızıl bayrağımızı Kayseri ve Kırşehir'de dalgalandıracak olan tüm yoldaşlarımızı, kavgı bayrağını yükseltecek olan işçi ve emekçileri devrimci coşkuyla selamlıyoruz.

Dostlar, sermaye devletinin günden güne derinleşen krizi onu bataklığa biraz daha gömmektedir. Günümüzde yaşanan çok yönlü saldırıları (ESK, özelleştirme, esnek üretim, taşeronlaştırma ve kirli savaşlar) düzene birkaç soluk daha aldıracaktır belki. Ancak yok olup gitmekten de kurtaramayacaktır.

Yoldaşlar, içinden geçmekte olduğumuz şu dönemde hemen hergün farklı farklı bölgelerden eylem, direniş, grev vb. haberleri almaktayız. Bunlar günümüz koşullarında mevzi direniş şeklinde sürüyorsa da sınıftaki ve emekçi kesimler içerisindeki mücadele kararlılığını göstermektedir. Yapmamız gereken bu dinamiği kucaklamak, Marksizm-Leninizm ışığında sınıf kınıyla işlemek, parti saflarında buluşturmadır.

Yoldaşlar, tarihsel kavganın proleter sosyalizmin bu topraklardaki mirasçıları olarak alanlarda yükselttiğimiz ve komünist dünya özlemimizin içerisinde süzülüp gelen "Yeni Ekimler için!" şiarının Kayseri ve Kırşehir işçi-emekçileri içerisinde hakettiği onurlu yeri alacağından eminiz. Komünist hareketin parti, devrim, sosyalizm iddiasının temsilcileri olarak vereceğimiz mücadelede yüreklerimiz, yüreklerinizle olacaktır.

Sosyalizmin kızıl bayrağını kapitalizmin ve emperyalizmin burçlarına dikinceye dek kavgı alanlarında görüşmek dileğiyle.

Yoldaşça selamlar!

Yeni Ekimler için parti saflarına!

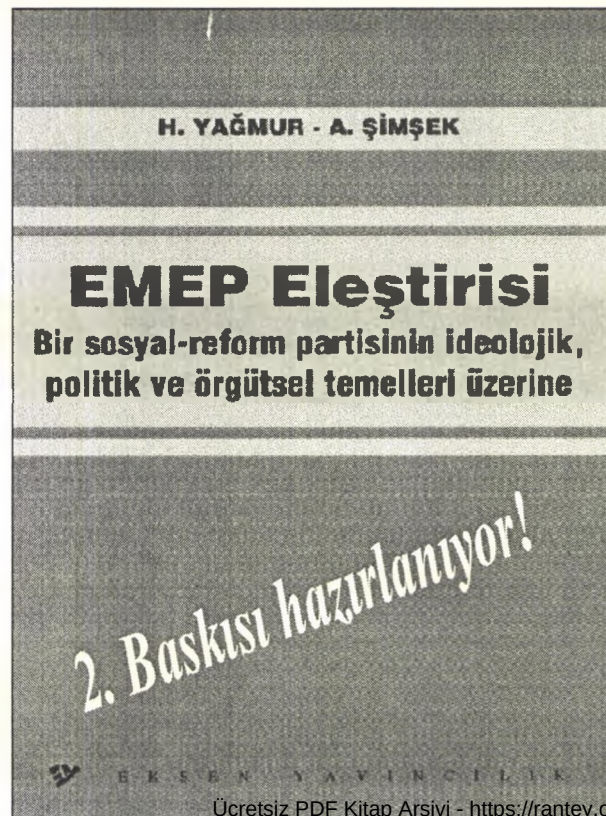
Kahrolsun kapitalizm!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Partiyi kazandık,

partiyle kazanacağız!

Kurtköy'den komünist işçiler

**24. sayısı
yakında
bayilerde!**

**Taşeronlaştırmaya, esnek üretime,
ağır çalışma koşullarına
sefalet ücretine karşı;**

**Sınırsız söz, basın, gösteri
ve örgütlenme özgürlüğü için**

**TİS komitelerinde
örgütlen!**

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak